

A photograph of the Space Shuttle Columbia being mated to the External Tank and Solid Rocket Boosters on the Mobile Launcher Platform. The orbiter is being lowered by a large crane structure. The orbiter has "USA" written on its side. The background is a clear blue sky.

ufo-nyt

SUFOI

23. årg. Juli/Aug 1981 Nr. 4

**Landingsaftryk i Socorro
Argentinsk UFO-foto
Aktivitet over Antarktis
Pressen og UFOerne**

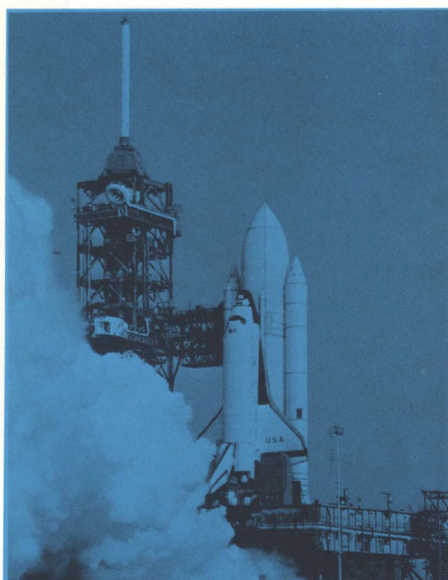
Abonnement 85 kr. årligt - Løssalg 15 kr. pr. nummer

ufo-nyt

23. årg. Juli/Aug 1981 Nr. 4

UDGIVES AF
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
POSTBOX 6, 2820 GENTOFTE

FORSIDEN:

Rumfærgen Columbia skal op igen - efter planerne 30. september i år. Læs omtalen side 46.

SATS & MONTAGE, SVENDBORG
SÆBY BOGTRYK OG OFFSET

INDHOLD:

SIDE

Leder: Hvad er UFOerne?	3
UFO-klassiker: Socorro 1964	4
Observationer: Mini-UFO over Blackbushe	12
Det stod i UFO-NYT for 20 år siden	13
Synspunkt: Pressen og UFOerne	14
Rumfart: En bolig i kosmos	16
UFO-forskning: »Fund af tredje grad«, 2. del	18
Gammel & Nyt: Fra Rumænien	25
UFO-foto: Kegleformet UFO fotograferet i Argentina	26
UFO-rapporter: Danmark	28
Aktiviteter: Rapportoptagerkurser 1981	30
Udefra: UFOer over Antarktis	32
Astronomi: TLP'er på Månen	34
Kig på himlen	35
Nyt om SUFOI: Til og fra medlemmerne	36
Notitser: Kort fortalt	38
Bøger og tidsskrifter: Anmeldelser	40
Situationsrapport: Projekt Starlight	42
Rumfærgen: Alle disse bagateller	46

SUFOI Reg. nr.
ISSN

3148/3149
0049-4976

ABONNEMENT:

UFO-NYT udk. 6 gange årligt. Det bestilles ved indbetaling af medlemskontingent (d.kr. 85,- for året 1981) til SUFOI, giro nr. 9117725. Abonnement for Grønland og udland (undtagen Skandinavien) d.kr. 100,00.

COPYRIGHT:

Enhver offentliggørelse af materiale fra UFO-NYT må kun ske efter forudgående skriftlig tilladelse fra redaktionen.

ADRESSEÆNDRINGER

Bedes hurtigst muligt meddelt til SUFOIs Ekspedition, da denne fremgangsmåde har vist sig at give færrest fejl.

FÆLLESABONNEMENT med Det Ukendte:

UFO-NYTs abonnenter har ret til en rabat på kr. 25,00, hvis de også tegner abonnement på tidsskriftet Det Ukendte. Det vil sige, at UFO-NYT 1981 plus DET UKENDTE, 3. årg., samlet koster kr. 145,00. Beløbet kan indbetales til SUFOI, der også sørger for, at abonnementet bliver registreret hos Det Ukendte.

SUFOI

Ekspedition og regnskab
Postbox 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udvide kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

Det er SUFOI's opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

Ved et UFO forstås vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af **Repræsentantskabet**

Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd.

Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

REPRÆSENTANTSKAB

SUFOI's formand, Informationsafd.: Peter A. Hansen, Ericaparken 12, 2820 Gentofte. Tlf. (01) 67 08 93.

Næstformand, Datakonsulent: Per Andersen, Grøfthøjparken 155, 2.th., 8260 Viby. Tlf. (06) 28 13 36.

Næstformand: Torben Birkeholm, Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 16 33 19.

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre. Tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær: Flemming Ahrenkiel, Holmevænget 5, 2970 Hørsholm. Tlf. (02) 86 92 70.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 39 46.

Redaktionssekretær: Henrik Pedersen, Nikolaj Plads 1, 4., 1067 København K.

SUFOI's Sekretariat: Karen M. Linnebalie, Margrethevej 11, 2960 Rungsted Kyst. Tlf. (02) 57 07 36.

Prjektmedarbejder: X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm.

FOTA - Forskningsteknisk Afdeling: Bent Aalborg, Flintemosevej 19, 4731 Brandelev. Tlf. (03) 76 46 03.

SUFOI's Udklipscentral: Niels Chr. Krag, Skanderupvej 6, 2610 Rødovre. Tlf. (01) 70 90 86.

Arkivar: Jørgen Bengtvig, Galgebakken Skrænt 3-15A, 2620 Albertslund. Tlf. (02) 64 44 69.

SUFOI's Efterforskningsafdeling: Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. Tlf. (03) 94 11 69.

Teknisk Konsulent: Hans Voigt, Lyngen 17 B, 2800 Lyngby. Tlf. (02) 88 92 32.

SUFOI's Rapportcentral: Ejner Nielsen, Konvalvej 1, 4600 Køge. Tlf. (03) 65 57 95.

SUFOI's Alarmcentral: Ole J. Knudsen, Vestre Ringgade 20B, 5.tv., 8000 Århus C. Tlf. (06) 19 88 90.

Repræsentanter på Sjælland:

Jens-Henrik Glinthøj, Østrisrigsgade 29, 2.th., 2300 København S. Tlf. (01) 59 17 57.

Arne Edlich, Galgebakken Skrænt 3-13A, 2600 Albertslund.

Lars Bostrom, Enghøj 1, 3550 Slangerup. Tlf. (02) 33 32 65.

Poul-Erik Jensen, Sdr. Ringgade 80, 3.tv., 4000 Roskilde. Tlf. (03) 35 11 60.

Jørgen H. Olsen, Elmevej 17, 4450 Jyderup. Tlf. (03) 47 63 65.

Repræsentanter på Lolland-Falster:

Kim Møller Hansen, Nr. Boulevard 63, 1., 4800 Nykøbing F. Tlf. (03) 85 22 17.

Repræsentanter på Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 39 46.

Tommy Christensen, Lindvedparken 93, 5260 Odense S. Tlf. (09) 11 77 56.

Repræsentanter i Jylland:

Torben Birkeholm, Frydendalsvej 8, 9000 Aalborg. Tlf. (08) 16 33 19.

Flemming Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. Tlf. (06) 22 59 20.

Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2.tv., 7000 Fredericia. Tlf. (05) 92 00 81.

Ole Christensen, Hesseldam 32, 6200 Åbenrå. Tlf. (04) 62 56 48.

Repræsentanter i Norge:

Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvej 11, N-5030 Landås, Norge. Tlf. (05) 28 01 26.

Norsk UFO Center, Rapportcentral, tlf. (05) 28 01 26.

SUFOI • UFO-NYT

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

LEDER

Hvad er UFOerne?

Ved Per Andersen

Foreningens aktive medlemmer spørger sikkert ofte sig selv — og til tider SUFOI — hvad vi tror UFOerne er. Dette spørgsmål »Hvad er UFOerne?« er vel i det hele taget det, man oftest møder ved foredrag og andre arrangementer.

Men som regel får spørgeren et skuffende svar. Vi må nemlig svare, at det ved vi ikke — ja faktisk må vi svare, at spørgsmålet er uden mening.

Det er nemlig ikke op til SUFOI at tro noget som helst. Tidens hang til ny-religiøsitet og mysticisme, hvor en tro er det centrale, har ikke noget med SUFOI's arbejde at gøre. SUFOI er ikke en »mission«, der ønsker at »omvende« offentligheden til at tro på UFOer.

Det er derimod SUFOI's opgave, ved hjælp af så saglige og objektive metoder som muligt, at fremlægge kendsgerningerne om UFOerne — uanset om de taler for den ene eller anden teori. Og fremlægge kendsgerningerne, så samfundet som helhed kan acceptere dem. Vi ønsker med andre ord at indgå i en videnskabelig diskussion om fænomenernes natur.

Men dette forhindrer naturligvis ikke SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer i at have en *personlig* mening eller tro på, hvad UFO-fænomenerne dækker over. Sådanne meninger kommer med jævne mellemrum til udtryk i UFO-NYT, og det er det nærmeste man kan komme et svar på ovenstående spørgsmål.

Men det er som sagt ikke SUFOI's holdning, der kommer til udtryk på denne måde.

Er der da overhovedet ikke noget vi kan sige om UFO-fænomenerne? Jo, det kan vi — og det gør vi — men vi kan med vores bedste vilje ikke sige, at nogen af de kendsgerninger, vi har om UFO-fænomenerne, klart og entydigt beviser nogen af de hypoteser, der er fremlagt som forsøg på forklaring — endsige bare sandsynliggør nogen af dem. Derfor er det SUFOI's mening, at vi i dag ved for lidt til at udtale os ret meget om de forskellige hypoteser.

Der er mange — også i UFOlogiske kredse — der ikke tager så tungt på denne skelnen imellem, hvad man personligt tror, og hvad man er i stand til at bevise med *accepterede* bevismetoder. For eksempel er følgende blevet anført i et brev til mig: »Vi ville føle det besynderligt, hvis en medarbejder ikke »troede« på UFOer som værende rumskibe. Hos os er denne »tro« hjørnestenen i UFO-sagen«. Men det er den altså ikke i SUFOI. Her er hjørnestenen præcis, hvad man kan bevise ved hjælp af *ansvarlige* metoder.

Vi bruger ikke de metoder, vi bruger, for at være videnskabelige — så dygtige bliver vi nok aldrig! Men fordi vi forsøger at bruge metoderne, er vi måske en dag i stand til at få startet en seriøs dialog med videnskaben. Det er naivt at tro, at vi »alene« er i stand til at løse UFO-gåden! □

UFO-KLASSIKER

Socorro 1964

af Kim Møller Hansen

Den 24. april 1964 klokken 17.45 så politibetjent Lonnie Zamora et ægformet fartøj uden for byen Socorro i staten New Mexico.

Ved siden af fartøjet stod 2 små væsner i hvide dragter! — En nærobervation af 3. grad, som det amerikanske luftvåben efter grundige undersøgelser ikke har kunnet forklare.

Klassikeren landingen ved Socorro er genfortalt mangfoldige gange og blevet mere og mere hårrejsende i hver ny version, selv i ansete og respekterede UFO-forskeres bøger. Lonnie Zamora har også selv siden de første interviews i april 1964 pynnet på historien. Men hvem ville ikke gøre det efter en langvarig belejring af amatøragtige UFO-entusiaster, som stiller snesevis af tåbelige le-

dende spørgsmål om rumskibe, radioblack outs, beep-beep lyde, »sydende« klippestykker ved landingsstedet og meget mere af samme skuffe.

Allerede få timer efter hændelsen blev Zamora interviewet af FBI-agenten J. Arthur Byrnes, Jr., som var i Socorro samme dag i et andet ærinde. Zamora og Byrnes udfærdigede en detaljeret rapport, som blev underskrevet af Zamora den 25. april 1964 kl. 01.00. Byrnes er en meget erfaren interviewer, og da rapporten blev skrevet, medens Zamora stadig havde begivenhederne frisk i erindringen, er dette allerførste vidneudsagn af stor interesse.

Zamoras UFO-rapport.

Politibetjent Lonnie Zamora, 30 år, fortæller:

»Da jeg den 24. april 1964 kl. ca. 17.45 i byens sydlige del forfulgte en sort Chevrolet, der kørte for stærkt, hørte jeg en buldren og så en flamme på himlen i sydvest et godt stykke væk — muligvis 800—1600 m. Jeg kom i tanke om et skur med dynamit, som ligger i den retning, og troede, at det var sprunget i luften. Jeg besluttede derfor at afbryde biljagten og køre ud til dynamitskuret.

Flammen var blålig og ligesom lidt orange. Jeg kan ikke rigtig be-

dømme flammens størrelse, men den var næsten ubevægelig. Den gik ligesom ned mod jorden, ligesom en nedadrettet vifte — en slags tragt — som var dobbelt så bred forneden som foroven og ca. 4 gange højere end bredden foroven. Flammen havde en bredde på 3 grader eller deromkring.

Jeg bemærkede ikke noget objekt oven over flammen og så heller ikke, om den øverste del af flammen var flad. Solen stod i vest og gjorde ikke udsynet bedre. Flammens nederste del kunne ikke ses, fordi den var skjult bag en bakke.

Der var ingen røg, men en del »bevægelse« under flammen. Dette kan have været støv, idet det blæste temmelig kraftigt. Vejret var i øvrigt solrigt med få spredte skyer på himlen.

Den støj, jeg hørte, var en buldren — ikke et drøn som fra et jettfly — men en skiften fra en høj frekvens (tone) til lav dyb frekvens. Lyden kunne høres i 10 sekunder, og i samme tidsrum var flammen synlig. Begge sidevinduer i patruljevognen (Pontiac) var for øvrigt rullet ned. Der var tilsyneladende ingen andre trafikanter bortset fra fartbilisten foran mig. Han kan have hørt den langtrukne buldren, men muligvis ikke set flammen, fordi han var for tæt på bakken foran.

Jeg drejede væk fra hovedvejen, og i tredje forsøg lykkedes det mig at køre op på toppen af en stejl bakke, der ligger i et uvejsomt terræn. Jeg fortsatte vestpå ned ad grusvejen i omkring 10—15 sekunder, medens jeg ledte efter dynamitskuret, som jeg ikke nøjagtig kunne huske hvor lå.

Pludselig opdagede jeg mod syd

Fig. 1. Politibetjent Lonnie Zamora, 30 år.

et skinnende objekt omkring 135—185 meter fra mig (Afstanden blev senere beregnet til at være ca. 250 m). Objektet befandt sig ikke på vejen og lignede ved første øjekast en bil med bunden i vejret. Jeg troede, at det måske var nogle børn, som havde gjort det, for lige ved siden af objektet stod der 2 skikkelser i hvide kedeldragter. En af dem så ud til at dreje hovedet og kigge overrasket på patruljevognen.

Jeg havde kun holdt stille i nogle

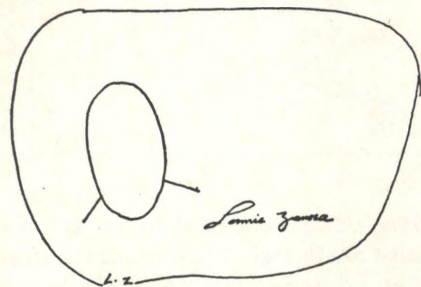

Fig. 2 Zamoras tegning af objektet, da han så det første gang på 250 meters afstand.

få sekunder og kørte nu hurtigt ned mod de 2 skikkelser i håb om at kunne hjælpe.

Objektet så ud, som om det var lavet af aluminium. Det var hvidt mod den sandede baggrund, men ikke blankt som f.eks. noget forkromet. Det var ovalt med den lange akse lodret (Se fig. 2), og ved første øjekast lignede det en væltet hvid bil, som lå på køleren. Jeg så kun de 2 skikkelser, medens jeg holdt stille i 2 sekunder eller deromkring. Jeg bemærkede ingen usædvanlig kropsform eller mulige hatte eller anden form for hovedbeklædning. Skikkelserne så ud til at have normale kroppe — men det var muligvis små voksne eller store børn.

Medens jeg kørte ned mod objektet, kaldte jeg politstationen i Socorro: »Socorro 2 til Socorro, mulig 10—40 (ulykke). Jeg vil være 10—6 (optaget) uden for bilen for at undersøge bilen nede i »arroyoen« (Arroyo er et spansk ord for kløft). Jeg standsede, medens jeg stadig talte i mikrofonen, og gik derefter ud af vognen.

Jeg var næppe kommet ud, før jeg hørte en meget høj buldren, der ikke kan sammenlignes med lyden fra et fly. Lyden steg jævnt fra en lav tone til en øresønderrivende larm. Samtidig med lyden kunne jeg se en flamme under objektet. Objektet var nu ved at stige langsomt lige op.

Flammen var svagt blå med en slags orange farve forneden. Fra min position (30 m) så jeg objektet fra siden. Der var ingen røgudvikling kun støv og sand. Så snart jeg hørte larmen og så flammen, vendte jeg om af frygt for, at objektet ville eksplodere, og løb bort fra objektet, medens jeg stadig så på det. Jeg slog i skyndingen benet mod patruljevognens ene bagskærm.

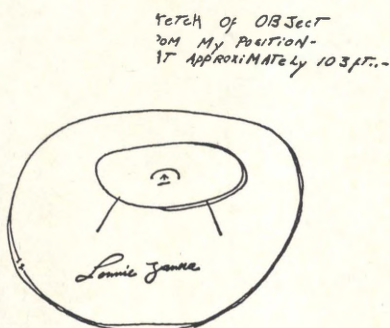

Fig. 3 Zamoras tegning af objektet set på ca. 30 meters afstand.

Objektet var ovalt med den lange akse vandret (!) (Se fig. 3). Det var slankt uden vinduer eller døre. Lige da larmen begyndte, stod objektet stadig på eller var lige over jorden. Jeg lagde mærke til et rødt skrifttegn midt på objektet (Se fig. 4). Skrifttegnet var ca. 75 cm højt og 60 cm bredt.

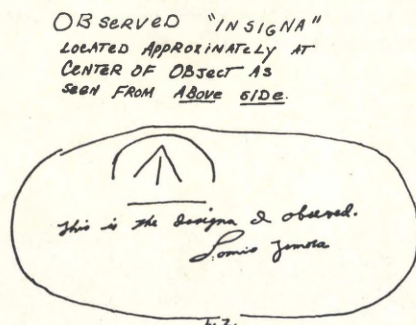

Fig. 4 Skrifttegnet på siden af objektet.

Da jeg stødte imod bilen, tabte jeg brillerne, men fortsatte med at løbe mod nord med bilen mellem mig og objektet. Da jeg havde løbet ca. 7—8 m, så jeg, at objektet befandt sig i bilens højde og hang lige over landingsstedet. 8 meter længere fremme standsede jeg, fordi jeg ikke kunne høre larmen mere.

Jeg var skræmt, og det var min hensigt at fortsætte ned ad bakken. Men jeg vendte mig nu mod objektet, samtidig med at jeg lagde mig ned og beskyttede hovedet med armene.

Da larmen forsvandt, kiggede jeg op og så, at objektet fløj bort i sydvestlig retning. Netop som larmen hørte op, kom der en meget høj hvinen, og derefter blev der fuldstændig stille. Objektet så ud til at bevæge sig i en ret kurs i konstant højde over jorden — muligvis 3 til 4,5 meter — og det fløj hen over dynamit-skuret, der er 2,5 m højt. Det fløj temmelig hurtigt.

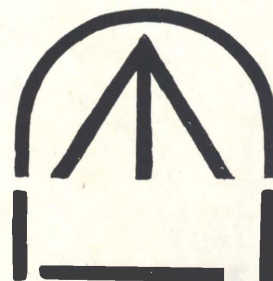

Fig. 4a. Her er skrifttegnet rentegnet (af hvem?) - og måske forvansket, da det jo ikke er helt identisk med Zamoras oprindelige tegning. Denne version er hentet fra bogen The Humanoids.

Jeg løb tilbage til bilen, samlede brillerne op og kaldte Nep Lopez, radiooperatøren: »Kig ud ad vinduet og se, om du kan få øje på et objekt«. Lopez spurgte: »Hvad er det?«, og jeg svarede: »Det ligner en ballon«.

Jeg ved ikke, om han så det. Hvis Nep kiggede ud ad sit eget kontorvindue, der vender mod nord, kunne han ikke se det. Jeg fortalte ham ikke, i hvilken retning han skulle se.

Medens jeg talte med Nep, kunne jeg se objektet. Det steg langsomt og blev mindre og forsvandt i det fjerne ved Box Canyon eller Six Mile Canyon. Da det fløj, var der hverken flamme, røg eller lyd.

Jeg bad Nep Lopez om at sende sergent M. S. Chavez herud og gik derned, hvor objektet havde været. Jeg så da, at krattet brændte flere steder. Sergent Chavez kaldte mig over radioen og bad om min nøjagtige position.

Da Chavez kom, spurgte han, hvad der var i vejen, siden jeg svedte så voldsomt og var bleg. Jeg viste sergent Chavez det brændende krat, og Chavez opdagede nu aftryk-kene i jorden.

Da jeg så objektet første gang, så jeg noget som lignede 2 ben. Objektet var da ca. 1 meter over jorden. Anden gang betragtede jeg objektet i måske 20 sekunder. Lige da jeg

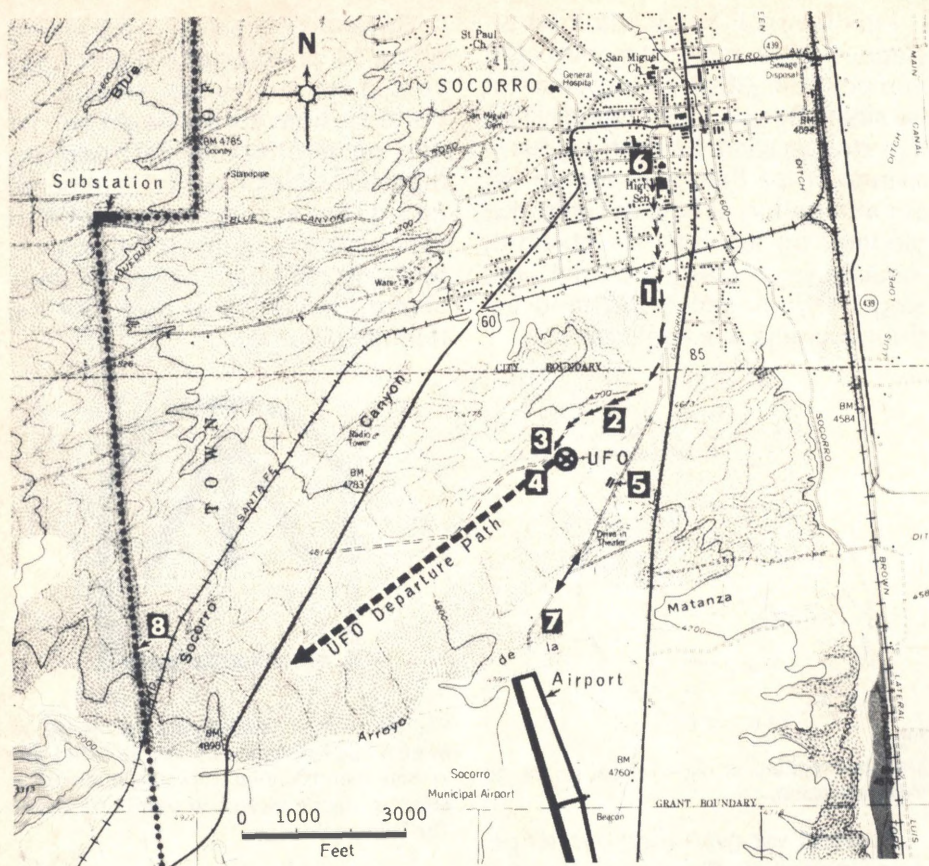
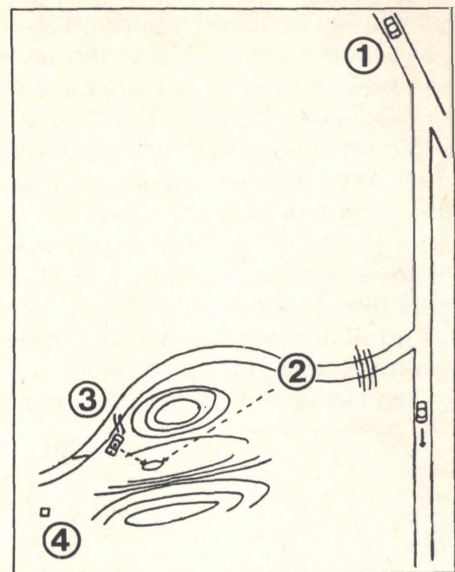

Fig. 5. Her ses et kort over Socorro og landskabet syd for byen, hvor UFOet blev observeret. (1): Zamora forfølger her en bil, da han ser en blålig flamme på himlen. (2): Herfra ser Zamora det, han tror er en forulykket bil og 2 skikkelser i hvide kedeldragter. Afstanden til objektet er ca. 250 meter. (3): Zamora fortsætter hertil og parkerer 30 meter fra objektet. Kort efter letter objektet. (4): Borgmesterens dynamitskur, som UFOet passerede henover, da det forsvandt mod sydvest. (5): Hr. og fru Felix Phillips' hjem, 300 meter sydøst for landingsstedet. Ægteparret hørte ikke den støj, Zamora rapporterede om. (6): Domhuset i Socorro, hvor sergent Chavez befandt sig, da han modtog Zamoras besked om at komme ud til observationsstedet. (7): Chavez kørte fejlagtigt hertil, inden han fandt Zamoras nøjagtige position. (8): 115.000 volts højspændingsledning.

steg ud af vognen efter at have kaldt stationen 1. gang, hørte jeg 2 eller 3 dumpe slag, ligesom når man smækker en dør hårdt. Der var højst et sekund mellem slagene. Dette var lige før larmen begyndte. Personerne blev herefter ikke set mere.

Lige før sergent Chavez ankom til observationsstedet, tog jeg min kuglepen og lavede en tegning af skrifttegnet på objektet.

EFTERFORSKNINGEN.

Vicesherif James Luckie, som havde hørt radiosamtalerne mellem Lonnie Zamora og sergent Chavez, tog straks ud til de to betjente på observationsstedet. Kort efter ankom også FBI-agent J. Arthur Byrnes, Jr. Byrnes befandt sig i Chavez' kontor og arbejdede på en anden sag, da han hørte Zamora kalde stationen. Han tog derfor ud til observationsstedet af ren og skær nysgerrighed.

Byrnes ringede senere til kaptajn Richard Holder, chef for sporingsstationen ved hærens White Sands Raketbase, der ligger syd for Socorro.

Landingsaftryk og fodspor!

På observationsstedet kunne man tydeligt se 4 aftryk i det bløde sand, og adskillige steder imellem aftrykkene var krattet afsvedent. Aftrykkene havde en uregelmæssig form og kan bedst beskrives som fladbundede V-formede render, mellem 30 og 65 cm lange og 2,5 til 5 cm dybe. Der blev lagt små sten omkring aftrykkene for at beskytte dem, og

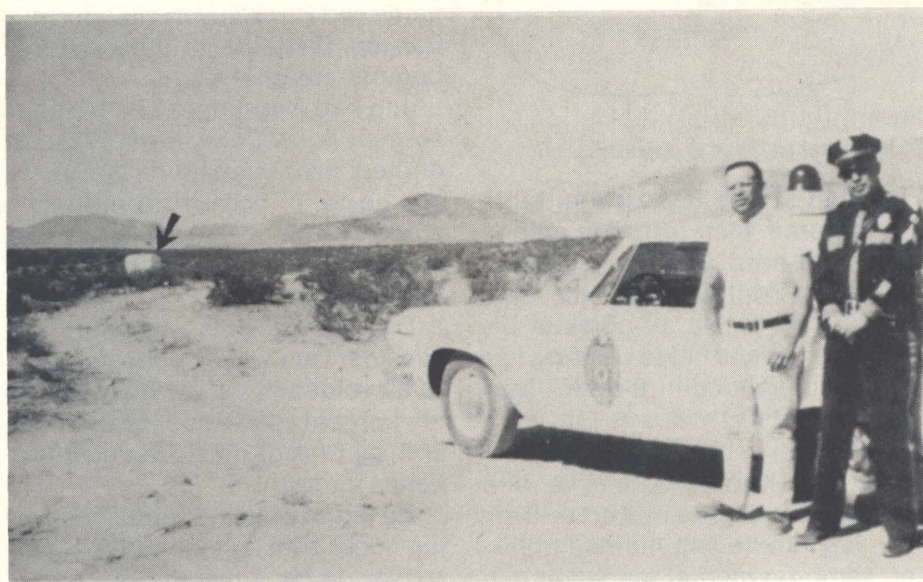

Fig. 6. Politibetjent Zamora (tv.) og sergent Chavez står her, hvor Zamora parkerede patruljevognen. Dynamitskuret ses ved pilen.

næste morgen blev de fotograferet af sergent Chavez.

Aftrykkene var placeret således, at de udgjorde hjørnerne i en asymmetrisk diamantform. (Se fig. 15). Dette sammenholdt med Zamoras udsagn om, at han så 2 ben på objektet, førte til, at man kaldte det »landingsaftryk«.

Betjentene opdagede også 5 andre aftryk, samlet tæt ved det ene landingsaftryk. Disse aftryk var smallere, havde en mere uregelmæssig form og var meget svagere afgrænset end landingsmærkerne. Da man antog, at de var lavet af de 2 væsner, blev de kaldt »fodspor«.

Superhæmmeligt våben?

Den 28. april, 1964 (dvs. 4 dage efter hændelsen) kom Dr. J. Allen Hynek til Socorro for at undersøge sagen. Han var på daværende tidspunkt tilknyttet luftvåbnets Project Blue Book.

Dr. Hynek behøvede ikke at tage sig af sagens tekniske sider, idet der på dette tidspunkt var foretaget opmålinger af observationsstedet, fotograferet og opsamlet prøver af jordbunden og det afsvedne krat. Hynek koncentrerede sig derfor om sagens menneskelige aspekter. Han undersøgte (ved dette og under de adskillige senere besøg i Socorro) de involverede personers karakter og indbyrdes relationer så indgående som muligt.

Dr. Hynek forsøgte at gennemhulle Lonnie Zamoras udsagn ved at søge efter indbyrdes modsigelser, men anstrengelserne var forgæves. Zamora viste sig at være en pålidelig og vellidt mand med »begge ben på jorden«, og ifølge Hynek er det yderst usandsynligt, at Zamora skulle være med i et svindelnummer.

I sin rapport til luftvåbnet skrev Hynek: »Ethvert almindeligt objekt ville bestemt være blevet genkendt. Det ville være temmelig utroligt, hvis et ganske ordinært objekt såsom en ballon, en helikopter eller et lille privatfly kunne forblive uidentificeret (for Zamora) og derudover være årsag til, at Zamora blev skræmt under observationen«.

Hynek konkluderede at: »Zamora så et håndgribeligt fysisk objekt... Det er absolut nødvendigt, at vi finder ud af, hvad det var for et fysisk objekt«.

Fig. 7. Luftvåbnets folk undersøger landingsstedet.

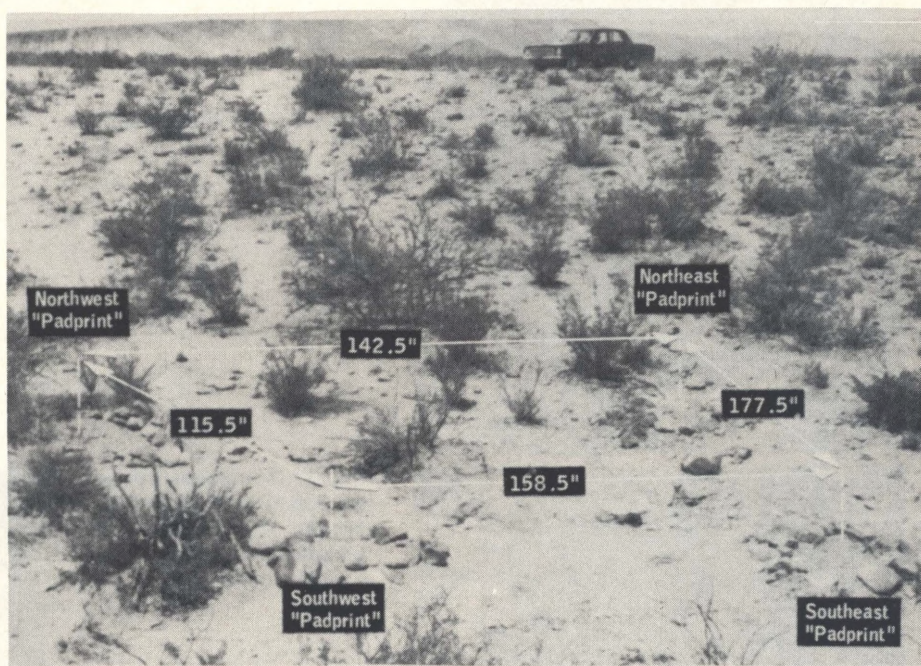

Fig. 8. Landingsstedet med de 4 aftryk.

(Foto: US Air Force).

Hynek anbefalede, at: »Objektet, hvis det var en ny opfindelse under testflyvning, blev bragt til det samme sted, så man kunne filme det, medens det fløj som beskrevet af Zamora...«

Luftvåbnet fulgte Hyneks råd og kontaktede endda alle landets flyfabrikker for at høre, om de på eget initiativ havde udviklet et sådant fartøj uden at fortælle det til forsvarsministeriet.

Eftersøgningen var resultatløs, og der er ikke siden dukket et fartøj op, som passer til Zamoras vidneudsagn.

CIA indblandet?

Det amerikanske efterretningsvæsen, CIA, mistænkes jævnligt for at stå i kulisserne og trække i trådene ved mange af historiens store begivenheder — landingen ved Socorro er ingen undtagelse. En opfindsom amerikaner har fundet ud af, at hvis man bytter lidt om på stregerne i det røde skrifttegn, som Zamora så på objektet, så - hokus pokus - står der pludselig CIA. Ak ja... hug en hæl og klip en tå!

Fig. 9. Landingsaftrykkene mod nordvest og nordøst. Det er bemærkelsesværdigt, at alle 4 aftryk har samme øst-vest orientering. Dette giver mindre stabilitet ved landingen, end hvis landings-»puderne« var orienteret i hver sin retning.

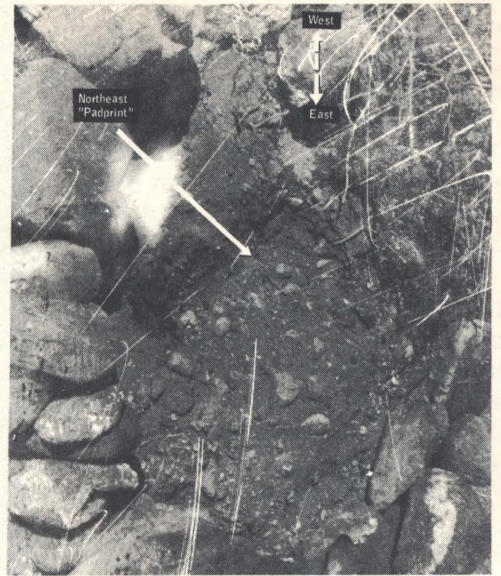

Fig. 10. Fodspor i det bløde sand.

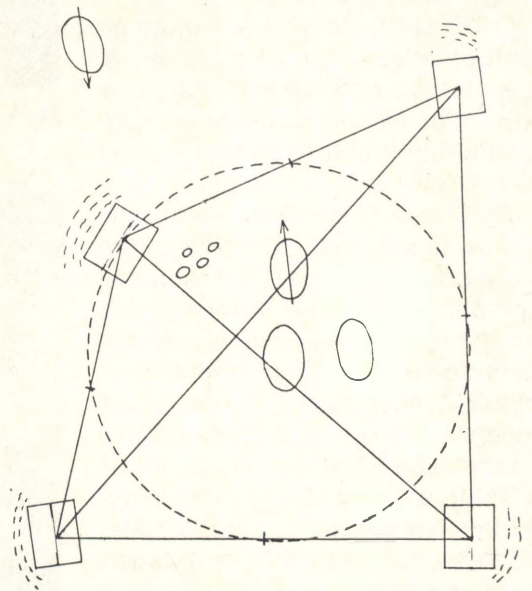

Fig. 11. Landingsaftrykkene mod sydvest (øverst) og sydøst. Der er lagt sten omkring aftrykkene for at beskytte dem.

Andre vidner

Da kaptajn Holder vendte tilbage til politistationen sammen med betjentene, fortalte Nep Lopez, at han havde modtaget 3 telefonkald fra folk, som havde set en blålig flamme i området. Desværre havde han ikke noteret, hvornår opringningerne indløb eller vidneres adresser.

Under et af sine senere besøg interviewede Dr. Hynek en mand ved navn Opel Grinder, der bestyrer Whitting Brothers Servicestationen ved hovedvej 85. Grinder fortalte, at der på observationsdagen var kommet en turist ind på servicestationen og sagt, at flyvemaskinerne fløj noget lavt her på egnen. Grinder svarede, at der var mange helikoptere i området, hvortil bilisten svarede: »Hvis det var en helikopter, så den godt nok mærkelig ud«. Bilisten havde set objektet lige syd for byen. Det var øjensynligt i vanskeligheder og var ved at lande. Han sagde, at det måtte være i vanskeligheder, fordi han så en politibil (Zamoras) på vej ud til det, tværs gennem det sandede terræn. Hynek prøvede at få luftvåbnet til gennem efterretningstjenesten at finde det ukendte vidne, men de udviste overhovedet ingen interesse!

INDVENDINGER

UFO-Nyts læsere har i UFO-Nyt nr. 2, 1981 kunnet stifte bekendtskab med ingeniør Philip J. Klass' negative holdning til UFO-fænomenerne. Klass forsøger ihærdigt med alle kneb at forklare de klassiske UFO-tildragelser i ufologien. Læserne vil her og i de følgende numres »UFO-Klassiker« stifte nærmere bekendtskab med Klass' »forklaringer«.

Klass mener, at der er to mulige forklaringer på Socorro-hændelsen. (evt. en kombination). Den første forklarer den som værende et naturfænomen, medens den anden forklaring går ud på, at observationsberetningen er opspind — et reklamenummer for byen Socorro.

Plasma?

Zamora så ifølge Klass slet ikke et fast fysisk objekt, men en plasma (en samling ioniseret luft), som

Fig. 13. Nærbillede af et landingsaftryk.

var blevet frigjort fra en af de få spredte skyer over Socorro eller var en koronaudladning fra 115.000 volt-højspændingsledningen, der løber 1600 meter vest for observationsstedet. Plasmaen har så tilbagelagt omkring 1600 m og lagt sig pænt til rette (husk, at det blæste kraftigt denne dag) i den lille kløft, hvor Zamora opdagede den. De to landingsben på objektet var bare et par lange grene på nogle buske tæt ved kløften (se fig. 14), og de skikkelser var blot energiudladninger fra plasmaen, som Zamora p.g.a. afstanden fejlagtigt antog for at være personer ved objektet. Landingsmærkerne og det afsvedne krat er også forårsaget af (de efterhånden mange) energiudladninger, som plasmaen har »affyret« mod den sandede jordbund.

Et ægtepar, hr. og fru Felix Phillips, som bor ca. 300 meter fra landingsstedet, var hjemme på observationstidspunktet, men hørte ingen buldren eller høj hvinen på trods af, at alle vinduer i huset stod åbne. Klass mener derfor, at Zamora overhovedet ikke har hørt nogen buldren, hverken da han så den blå flamme på himlen under biljagten, eller da objektet lettede og forsvandt.

Den øresønderrivende larm, som skræmte Zamora fra vid og sans, var blot et produkt af Zamoras fantasi!

Fig. 12.

Her ses noget afsvedent krat midt imellem de 4 aftryk.

Det er lige før, at denne plasmaforklaring er mere opsigtvækkende og fantastisk end Zamoras beretning!

Reklamenummer?

Socorro er en by med ca. 7000 indbyggere. Byen gennemskæres af hovedvej 60 og hovedvej 85. Turistindtægterne er beskedne, men hvis nu et rumskib fra en fremmed klode kunne besinde sig til at lande i et ikke for uvejsomt terræn mellem de 2 hovedveje, kunne landingsstedet blive en stor

Fig. 14. Pilene viser de 2 buske, som Zamora ifølge Klass' hypotese kan have antaget for at være landingsben.

seværdighed, der nok tiltrække de turister, som ellers fortsætter gennem Socorro uden at lægge penge i bykassen.

Ifølge Klass har Zamora og de øvrige betjente sammen med byens borgmester, Bursom, opdigtet historien. Landingsmærkerne

skulle således være lavet af Zamora med en spade, ligesom han har antændt krattet.

Klass mener, at denne forklaring understøttes af borgmester Bursoms økonomiske interesser i en øget turisme. Bursom er foruden borgmester også bankdirektør i Socorro, og han ejer det stykke jord, UFOet landede på.

Mon Zamora virkelig ville risikere sit gode omdømme og arbejdet inden for politiet ved at deltage i et svindelnummer, der hovedsagelig ville gavne borgmesteren? Desuden er en hemmelighed mellem mere end 2 personer efter kort tid ikke mere en hemmelighed. Og hvad med myndighedernes undersøgelser?

UIDENTIFICERET

Major Hector Quintanilla, daværende chef for Project Blue Book, siger: »Vi undersøgte jordprøverne

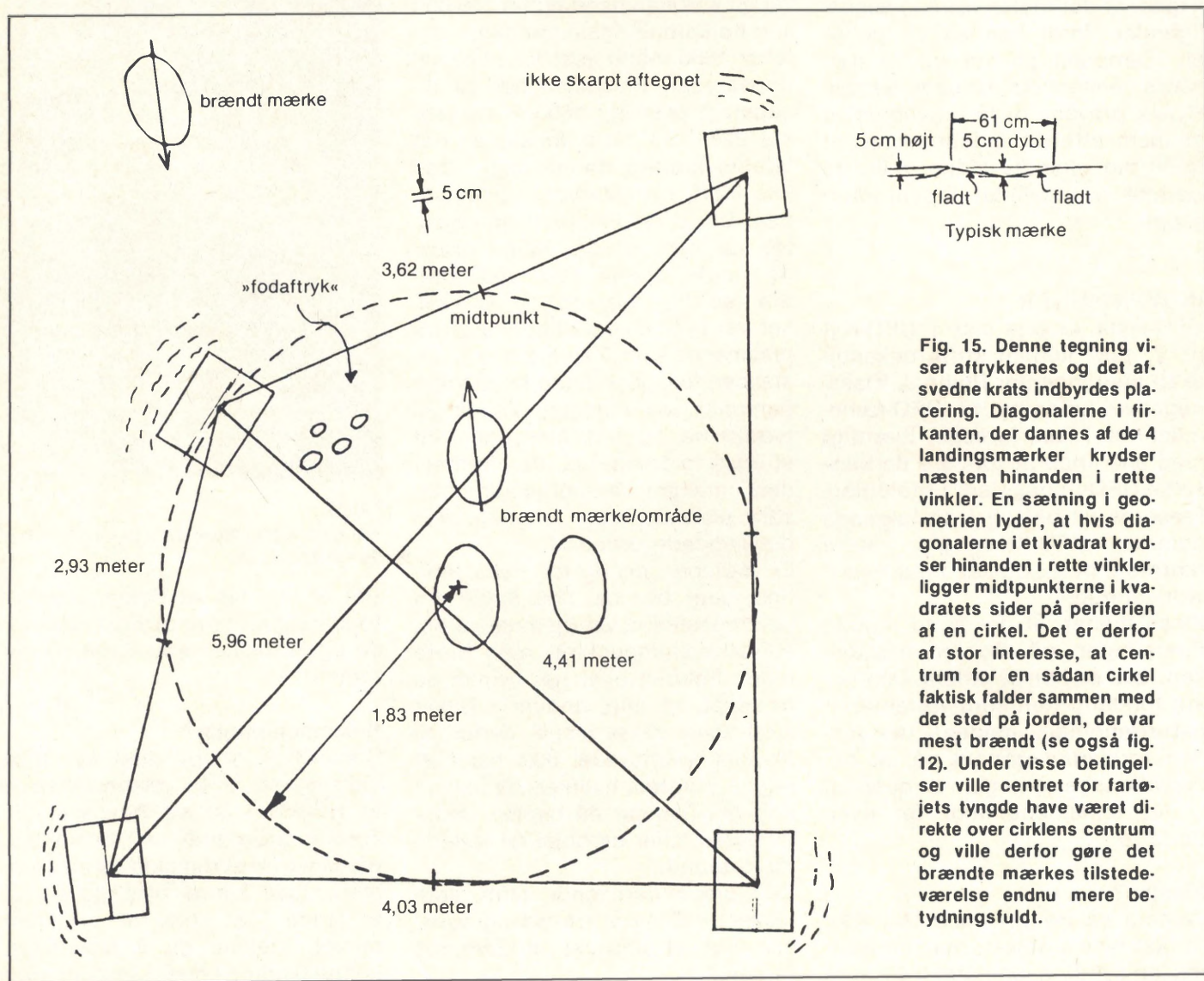

Fig. 15. Denne tegning viser aftrykkes og det afsvedne krats indbyrdes placering. Diagonalerne i fir-kanten, der dannes af de 4 landingsmærker krydser næsten hinanden i rette vinkler. En sætning i geometrien lyder, at hvis diagonalerne i et kvadrat krydser hinanden i rette vinkler, ligger midtpunkterne i kvadratets sider på periferien af en cirkel. Det er derfor af stor interesse, at centrum for en sådan cirkel faktisk falder sammen med det sted på jorden, der var mest brændt (se også fig. 12). Under visse betingelser ville centret for fartøjets tyngde have været direkte over cirkelns centrum og ville derfor gøre det brændte mærkes tilstedeværelse endnu mere betydningfuldt.

på hærens laboratorier. De brændte buske blev undersøgt for mulige rester efter brændstof. Vi målte afstandene mellem landingsmærkerne. Der var endda fodspor i sandet. Min første reaktion var, at det var en testtype af et månelandingsfartøj fra NASA eller luftvåbnet — det så ud til at være den eneste logiske forklaring.

Dette er måske den bedst dokumenterede sag i luftvåbnets arkiver, og jeg har undersøgt alt. Hele vejen op til forsvarskommandoen. . . og intet, intet. Jeg ville ønske, at jeg kunne sætte fingeren på den . . . men jeg er ikke overbevist om, at det var noget ikke-jordisk.»

Den officielle rapport om Zamoras observation konkluderer: »I begyndelsen blev det antaget at være en observation af en slags

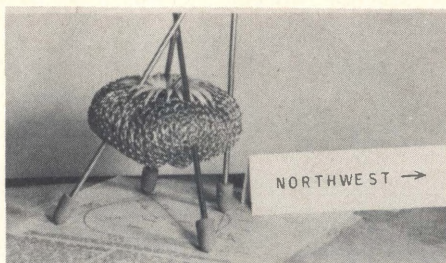

Fig. 16. Ud fra grundtegningen i fig. 13 kan man som vist her lave en model af objektet. Objektets konstruktion er unægtelig noget asymmetrisk. Landingsbenene har hver sin længde og hældningsvinkel.

månelandingsfartøj. Efterforskningen har til dato ikke kunnet bekræfte dette. Sagen er rubriceret som UIDENTIFICERET, indtil nye data foreligger.»

Dr. Hynek skriver afslutningsvis i »The Hynek UFO Report«: »Der er måske en enkel, naturlig forklaring på Socorro-hændelsen, men

efter at have undersøgt sagen til bunds tror jeg det ikke. Det er min opfattelse, at en virkelig fysisk tildragelse fandt sted den 24. april 1964 uden for Socorro i New Mexico.«

Kilder:

1. Project Blue Book, arkivnr. 8766.
2. »The Hynek UFO Report«, J. Allen Hynek, 1977.
3. »UFOs Past, Present & Future«, Robert Emenecker, 1974.
4. »The Humanoids«, red. Charles Bowen, 1969.
5. »UFOs - Identified«, Philip J. Klass, 1968.
6. »UFOs - Explained«, Philip J. Klass, 1974.
7. »UFOs. A Pictorial History from Antiquity to the Present«, David C. Knight, 1979.
8. »UFO - Dokumenteret«, J. Allen Hynek, SUFOI, 1974.

268 sider

UFO-NYT
ÅRGANG 1979

spændende læsestof

Nu har du en enestående chance for at erhverve dig 268 sider spændende læsestof om alle UFO-sagens aspekter. Køb UFO-NYT årgang 1979 og læs om . . .

- Prins Henrik og Flemming Ahrenkiel i UFO-samtale!
- Den verdensspændende og kontroversielle UMMO-sag.
- FN og UFOerne.
- NASA's holdning til UFO-sagen.
- Pilot sporløst forsvundet over Australien efter UFO-møde!
- Tenerife opskræmt af lysende himmel-fænomen!
- En oversigt over danske rapporter fra 1976.
- Røgringe over Holstebro!
- En MIB (»mænd i sort«) sag med spændende afslutning!
- Spindelvæv og isklumper fra himlen.
- International UFO-Kongres i London
- samt en lang række spændende UFO-observationer fra Danmark!

Hele UFO-NYT årgang 1979 har indtil nu kostet kr. 65,-, men nu sælger vi den til den fantastisk lave special-pris

kr. 50,00 + eksped.

BESTIL DEN STRAKS.

Bestilling sker lettest ved indbetaling af beløbet + kr. 5,00 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25. SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »årgang 79« på modtagerdelen.

Det har nyligen startats en UFO/ vetenskaps-tidskrift i Sverige. Den behandlar UFO-fenomenet och vetenskap, såsom matematik, astronomi och rymdfart.

Prenumeration:

Skicka in 15 svenska kronor till:
Söderköpings UFO-Förening
Styrmansgatan 1, S-61400
Söderköping, Sverige,
så får du årets tre nummer
av COSMIC

— Husk nu at stille hans ur 2 timer frem. Det glemte vi sidste gang . . .

OBSERVATIONER

Mini-UFO over Blackbushe

Af Omar Fowler.

Klokken var 14.30, og vejret var klart med 4/8 cumulus-skydække og god sigtbarhed. Chefinstruktør Laurie Adlington (53) og pilot-elev løjtnant James Plastow (20) fra »Sandhust Staff College« var netop lettet i deres Cessna 150 fra Blackbushe flyvepladsen nær Camberley i Surrey, da de mødte et højst usædvanligt mini-UFO. De befandt sig i 600 meters højde og fløj mod Basingstoke, Hampshire, da det skete.

Løjtnant Plastow fortæller:

»Jeg styrede flyet og var ved at forberede mig til flyvetesten, da chefinstruktøren pludselig overtog styringen, og drejede flyet skarpt mod højre. Vi gik ned i 450 meters højde, og her så jeg pludselig et obj. flyve forbi på tværs foran flyet. Det fløj temmelig hurtigt og forsvandt forbi flyet på blot 3 eller 4 sek. Det var omkring 40 meter fra flyet.

Mit første indtryk var, at det var et objekt med form som en »dough-

nut«*), omkring 30 cm i diameter og med en sølv-metallisk farve (se figuren tv.) Laurie, chefinstruktøren, beskrev det som en »kviksølv-dråbe«. Det var bestemt metallisk og så massivt ud.

Han (chefinstruktøren) foretog derefter adskillige kursændringer med flyet for ikke at miste objektet af syne, medens han drejede. Samtidig kaldte han (flyvepladsen) over radioen. Objektet så på dette tidspunkt ud til at følge flyet...han sagde over radioen, at objektet så ud til at lege med os. Det så ud til at flyve rundt om flyet. Vi holdt trit med objektet det meste af tiden.

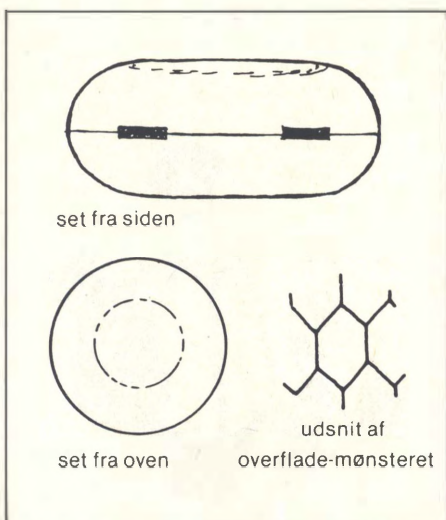
Det fløj en enkelt gang meget tæt på os, og jeg havde indtryk af, at objektet var opbygget af flere dele, hvilket sås tydeligere, da det fløj under min side — jeg befandt mig i flyets venstre side — omkring 10 meter under venstre vinge. Når man kiggede ned på det, så det ud til at

være lavet af fem- eller sekskantede felter på overdelen, ligesom små plader. Jeg vil tro, at der var omkring 12 eller 13 felter i toppen og 8 eller 9 på en omkreds — de var ikke helt bittesmå.

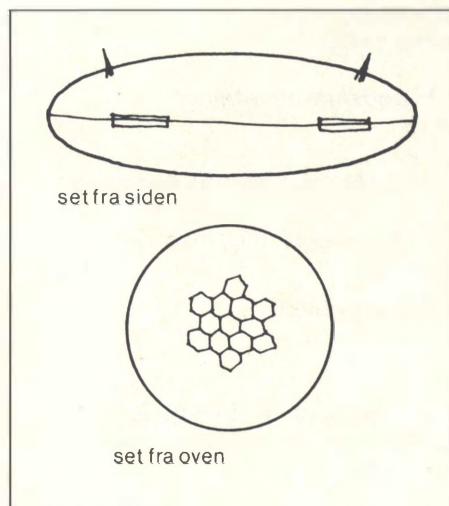
Jeg mener, at jeg på dette tidspunkt så en slags antenne på den ene side, men jeg er ikke sikker. Jeg ved, at jeg så noget stikke ud dér. Jeg husker også, at da objektet fløj lige foran flyet, så det ud til at bestå af to halvdele. Der var ligesom en linie rundt om midten — en skillelinie. Jeg så også en slags klæmmer eller samlebeslag, der sad rundt langs midten med mellemrum.

Objektet snurrede ikke rundt...det drejede, men var ikke gyroskopisk. Det så ud til at dreje med én omdrejning pr. 4. sekund...det drejede langsomt, men fløj hurtigt.

Objektet skiftede ikke farve, og jeg hørte ingen lyd fra det, måske på grund af støjen fra flymotoren. Det glimtede af og til lidt i sollyset. Det mest interessante var, at det drejede, men der var intet haleplan, finner, ingen styreindretninger, in-

Mini-UFOet over Blackbushe lufthavnen, baseret på løjtnant Plastows skitser.

Laurie Adlington's skitser er grundlaget for denne tegning.

*) Doughnut, en betegnelse, man for øvrigt ofte støder på i engelsksprogede UFO-rapporter, oversættes i engelsk-dansk ordbøger som oftest til: Berliner Pfannkuchen; altså en slags kage. Det dækker sådant set også meget godt; men det er blot ikke særlig anvendeligt i UFO-sammenhæng, hvor det er *formen* på kagen, vi er interesserede i. Jeg plejer normalt at bruge udtrykket: badering, da en »doughnut« normalt har denne facon. Imidlertid holder det ikke stik i denne rapport, hvilket også har givet FSR's redaktør anledning til en bemærkning om, at genstanden altså ikke havde den amerikanske »donut«'s ringform. IOKj.

tet. Det lignede en »doughnut«, bortset fra at det var en smule højere og med flad top...« Der så ikke ud til at være noget ydre tegn på fremdrivningsmidler såsom propeller, jetdyser eller vinger. UFOet havde uden tvivl en drivkraft, for det steg på et tidspunkt til 900 meters højde med Cessnaflyet efter sig.

Kort efter denne hændelse besluttede piloterne at bryde af et øjeblik, eftersom de havde cirklet om objektet i omkring 5 minutter. Mini-UFOet forsvandt til sidst af syne

bag flyet og blev sidst set med kurs mod London. Både Laurie Adlington (tidligere RAF-pilot) og løjtnant Plastow anser objektet for at være »menneskeskabt«.

Dagen efter blev objektet — eller et lignende — set over flyvepladsen af en pilotkollega fra »Three Counties Aero Club«, Simon Spence. Han anslog objektets flyvehøjde til at være mellem 250 og 300 meter, og han nåede at se objektet på en afstand af ca. 200 meter, før det fløj mod Farnborough med 240 km/t.

Observationen varede kun et minut, men da han fløj med en praktikant, ville han ikke forfølge objektet.

Flying Saucer Review,
vol. 26, nr. 1, forår 1980/
Kim Møller Hansen.

PS: En af de alvorlige mangler ved denne beretning er, at der intet står om tidspunktet for begivenheden. Desuden kan man nok stille sig noget skeptisk med hensyn til den anslåede størrelse og afstanden til genstanden, da sådanne forhold som bekendt er yderst vanskelige at bedømme, når man ikke kan komme hen og få fingre i den — bogstaveligt talt.

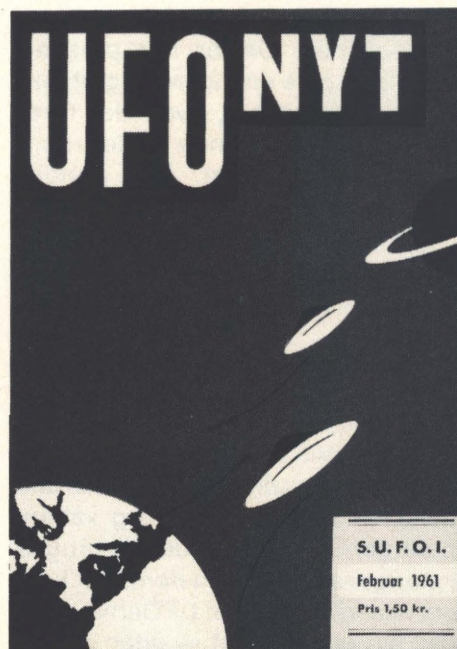
IOKj.

DET STOD I UFO-NYT for 20 år siden

Under denne overskrift er det min mening at bringe klip fra gamle numre af UFO-NYT. Klippene, der vil dække både dansk og udenlandsk stof, bliver bragt uden nogen form for kommentarer.

Tanken med disse klip er bl. a. at vise, hvad der rørte sig på UFO-fronten for 20 år siden, og de behøver på ingen måde at dække det, SUFOI står for i dag.

Jørgen Bengtvig.

Synsbedrag?

Det mærkelige objekt, som kredser omkring Jorden, og som siden 12. august 1960 har stillet US Air Force's civile satellitforskere og astronomer overfor en gåde, kan være en besøgende fra en anden verden, siger professor Robert Brown, leder af observatoriet i staten Connecticut.

»Vor civilisation har i de sidste 50 år gjort gevaldige fremskridt. Er det ikke muligt, at en civilisation på en anden planet, som er meget ældre end vor, kan være kommet meget længere frem«?

Det hemmelighedsfulde objekt forandrer stadig sin kurs. Man opdagede objektet, da man sendte Echo I ud, og siden da har UFO-observationerne stadig taget til.

Meget ofte er der observeret et

UFO i nærheden af Echo I, hvoraf man slutter, at Echo I bliver kontrolleret. Den 24. august 1960 blev objektet iagttaget af universitetsobservatoriet i Georgetown. Den 24. august 1960 og den 25. august 1960 oplyste observatoriet i staten Connecticut, at objektet bevægede sig ca. 3 gange så hurtigt som Echo I.

Den 26. august 1960 erklærede Rob. Johnson, leder af observatoriet i Chicago, at objektet var et UFO. »Det var hurtigere end nogen fra Jorden afskudt satellit, og det roterer avet om — alle vore satellitter drejer sig med jordrotationen for med så meget større hastighed at kunne forlade jordatmosfæren«.

Objektet blev den 25. august 1960 fotograferet af ansatte i fly-firmaet »Grumman Aviation Corp«. Fotogra-

fiet er den 7. september 1960 offentliggjort i »Life«.

Den 26. september 1960 sagde ingeniør Tom Hemphill, ansat i firma »Convair Aircraft«, at han var overbevist om, at det hemmelighedsfulde objekt var en uhyre satellit, som kredsedede omkring Jorden.

Hemphill, dr. Johnson og andre astronomer er enige om, at objektet ikke kan være nogen bemanded russisk satellit, som er afskudt i hemmelighed.

Gruske bortset fra, at det er svært at opsende en satellit mod Jordrotationen, ville det være næsten umuligt at indfange en sådan bemanded kapsel.

NICAP-bulletin, oktober 1960.

Oversætter: Slej.
UFO-NYT juli/ august 1961.

Pressen og UFOerne

Af Per Borggaard

Danmark har en grundlovssikret pressefrihed. Derfor har pressen pligt til at give en så bred og objektiv orientering om, hvad der foregår i denne forvirrende verden, som overhovedet muligt. Det gælder selvsagt også på området UFOer.

Derfor har tusinder af naive sjæle i 30 år spurgt: — Hvorfor skriver aviserne ikke sandheden om UFOerne?

Svaret er kort og klart: — Venner, der findes ingen sandhed om UFOerne — endnu!

Der findes et vældigt, indbyrdes selvmodsigende rapportmateriale samt en masse teorier og »åbenbaringer«. Det sidste udtryk bruges i mangel af bedre om dem, der kender »sandheden« om UFOerne — og den er der mange af — uden at kunne bevise den.

En Peter A. Hansen, en H.C. PETERSen og en Steen Landsy må formodes at vide mere om fænomenet end almindelige dødelige — og de er ikke just enige. For nu at sige det mildt.

Så er det naivt at forlange, at aviserne skal fortælle »sandheden om UFOerne«.

Få aviser kender hele sandheden om noget som helst. Og dem, der gør det, skal man vogte sig for, for de fylder én med løgn. Se f.eks. »Land og Folks« sandhed om Kommunist-Kina i 1950, 1960, 1970 og 1980. eller se, hvad »UFO-NYT« mente i 1960, 1970 og 1980.

Det er ikke pressens opgave at give læserne den fulde og endelige politiske eller UFOlogiske sandhed. Dens opgave er at referere begivenheder og meninger og søge at finde frem til kendsgerningerne bagved. Men hvad der er sandhed,

må læseren i sidste instans selv afgøre — og det gælder især komplicerede og mangetydige emner som f.eks. politik og UFOlogi.

At finde en bare delvis sandhed om UFO-fænomenet er videnskabsmænds opgave.

Det, pressen kan og bør gøre, er at referere observationer hæderligt og så iøvrigt lade dem stå for vidnernes egen regning. Derudover kan pressen orientere om, hvad der i øvrigt *menes* om UFO-fænomenet — uden at optræde som dommer.

Den regel syndes der imod. Bl.a. fordi fænomenet er i strid med de naturlove, journalisterne lærte i skolen. Det skal man ikke klandre dem for stærkt for. I 1957 betegnede Englands fornemste astronom rumfart som »forbistret sludder«. Få måneder senere var russerne uhøflige nok til at opsende Sputnik I.

Alle — også UFOloger og journalister — dummer sig. Det er en menneskeret. Få gør det med deres gode vilje.

UFO-syndromet har fået megen skeptisk behandling i aviserne, bl.a. fordi journalister har skepsis indbygget i ryggraden. Det kan læserne være glade for. Ellers ville de hver eneste dag blive groft vildført, for der er altid nogen, som kan se en fordel i at vildføre folk — f.eks. for at få dem til at købe et bestemt produkt.

Men danske avislæsere er aldrig blevet udsat for en langvarig, veltillægt, politisk dikteret fortællelse eller nedvurdering af UFO-fænomenet — som tilfældet har været i både USA og Sovjet.

Man kan blot bebrejde pressen, at dens skepsis svigtede over for de »videnskabelige« forklaringer på

fænomenet, som blev serveret fra USA. Deres manglende kvalitet er siden dokumenteret. (Læs J. Allen Hyneks bøger og dr. Jacobs »The UFO Controversy in America«.)

Drej engang 180 grader og se tingene fra journalisternes synsvinkel: Folk hævdede at have set sære ting. Andre folk hævdede stejlt, at det var fremmede rumskibe. Umiddelbart måtte det virke utroligt, at UFOer kunne lege tagfat på vore himle, uden at myndighederne kendte det mindste til dem. Og helt rablende blev det, når »Maren i Kæret« fortalte, at der var landet sådan en dims ved det største mosehul, og hun havde udvekslet hilsner med et par sjove småfyre, der fløj væk igen. Gæster fra verdensrummet kunne vel ikke være dummere, end at de kunne finde ud af at henvende sig til myndighederne.

Deres opførsel er jo totalt absurd ud fra vore forudsætninger.

Ikke underligt, at UFOerne blev behandlet som moderne skipperkrøniker. Det kræver en god selvoplevet observation eller en lang tilvænningsproces at tage fænomenet alvorligt.

Men det bliver behandlet mere seriøst end tidligere, og det kan blive endnu bedre. Mønstreet er, at den enkelte journalist afgør, hvordan avisen skal behandle emnet UFOer. Hvis historien er velskrevet, vil hans overordnede næppe blande sig.

Et par praktiske råd til landets UFO-folk: Lad være med at dyngte aviserne til med masseproducerede læserbreve. Lad være med at sende læserbreve, der kun er ufordøjede afskrifter af postulater fra et eller andet UFO-blad. Det er dårlig reklame for den såkaldte UFO-sag.

Og lad være med - i hellig iver - at løfte »sagens« fane så højt, at fødderne ikke kan nå jorden.

Pressen som begreb har ingen fællesholdning til UFO-problemet. Gennemsnitsholdningen hos journalisterne i 1957 kunne nok karakteriseres kort: »«fordrøkket sludder!«. I dag er den mere nuanceret: »Det er faktisk interessant, men jeg skal altså til byrådsmøde nu...«

Der er sket en positiv udvikling — trods alle de fantastiske »sandheder«, pressen gennem årene er blevet inviteret til at hoppe på. Og trods UFO-organisationernes presseinformation, der er så effektiv som en højrearm med flere komplicerede brud.

Tænk bare, at landets sagligste UFO-organisation (gæt hvem) hvert år beriger pressen med statistikker over UFO-observationer, som er op til 1½ år gamle. Somme tider bilagt en brandaktuel særpræget observation, som kun er et halvt år gammel.

Jo, det skal nok få en forhærdet redaktionschef til at brøle »ryd for-siden, lad energiministeren kvaje sig på side tre, for HER er dagens historie!«

Det virkelige liv er snarere en for-travlet redaktionssekretær, der kikker på den ene detaljerede rapport og sukker, »satans, det her kunne have været en god lokalhistorie, hvis vi havde fået den dengang«. Hvorpå han krøller pressemeddelelsen sammen og smider den i retning af papirkurven.

Altså: Erkend, at pressen hakker strøelse i døgnets rejsestald. Derfor skal den — først og fremmest de lokale blade i området, hvor observationen er sket — have besked så hurtigt og korrekt som muligt.

Intet er så frustrerende for en journalist som at høre om en god observation i hans lokalområde — når den har fundet sted i juni, og han først hører om den i december. Så er historien ikke alene død, den stinker. Og alle chancer for at finde nye vidner gennem dagspressen er tabt på gulvet.

Skulle journalisten trods alt mene, at man burde give historien en aktuel behandling under en ny vinkel — f.eks. undersøge, hvordan vidnet har det nu — så lægger denne journalist sig ned og bider i det slidte redaktionstæppe, når han ser, at vidnet i »UFO-NYT« klart og tyde-

ligt er identificeret som »en ung dame fra Svendborg«.

»Ung« er et vidt begreb, især for damer, og »damer« udgør godt 50 pct. af menneskeheden. »Så kan det sgu osse være ligemeget«, siger han til sig selv. »Det er alligevel en skrøne, de gale mennesker har fundet på, ellers ville de da have angivet deres kilde«. Og så blæser han på UFOerne og ringer i stedet til fjernvarmen for at høre om de nye chokpriser.

Hvis nogen vil bebrejde ham det, er de naive.

Ak ja, den største »tavshedsgruppe« i landet er UFO-organisationerne. De har med flid vaccineret journalisterne mod UFO'itis. Og bagefter kan de så brokke sig over pressens holdning og skyde den allehånde stygge motiver i skoene.

Hvordan retter man op på den situation?

1. Informér lokalt. 2. Informér hurtigt. 3. Lad være med at sige mere, end I kan vedstå i en retssal, selv om I ikke taler under vidneansvar. 4. Hold jeres egne yndlingsteorier for jer selv. De rager ikke observationens kendsgerninger. 5. Sig ikke et ord om »den store sammensværgelse for at skjule sandheden om UFOerne« — heller ikke, hvis I er naive nok til at tro på den. De fleste journalister har været ude for folk med forfølgelsesvanvid, og dén med

den store sammensværgelse er gerne et sikkert symptom.

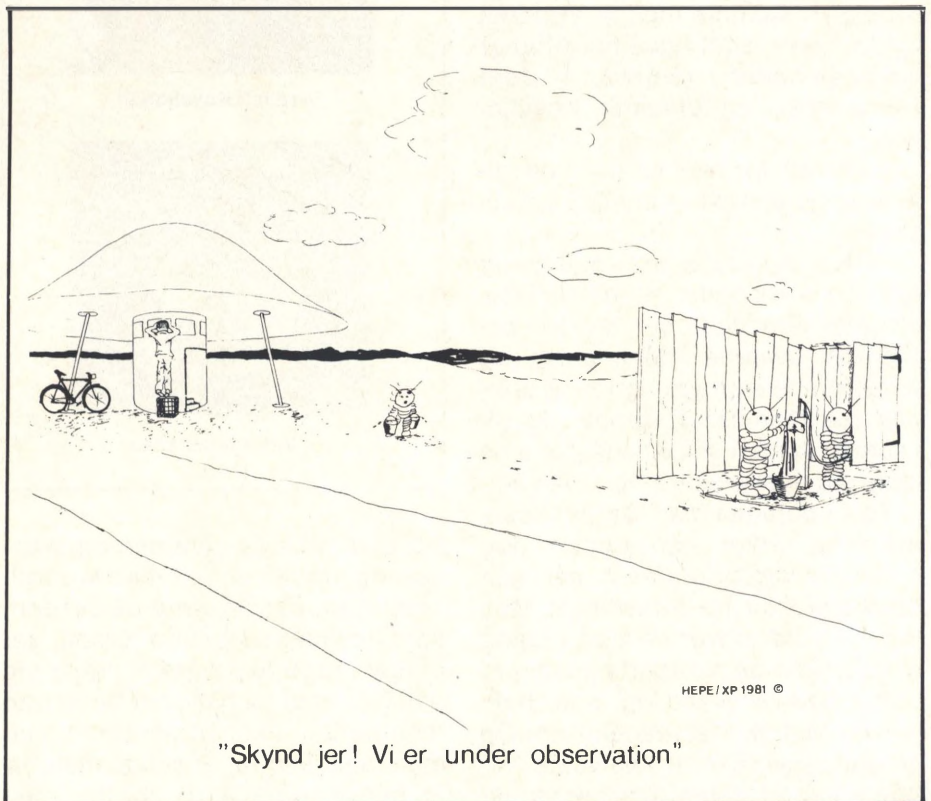
Hold jer til kendsgerninger. Husk, at man ikke kan holde kæft med tilbagevirkende kraft. Gem teorierne til den lille, frelste skare. Og lad være med at tro, at I kan snøre avisen til at skrive dét, I ønsker, på den måde, I ønsker. I kan måske gøre det én gang. Men hvis ikke I er helt ærlige, er der lukket for den varme tryksvæerte næste gang. Så er jeres troværdighed som kilde gået fløjten — og det er kun løn som forskyldt.

Først og sidst: Kontakt den lokale avis, find ud af, hvem der skriver om UFO-stofområdet — eller er mindst uinteresseret. Opbyg langsomt et gensidigt tillidsforhold til ham eller hende.

Hvis han (m/k) finder ud af, at I er til at stole på, vil I normalt få en fair behandling. Og den dag, I så kommer med en helt fantastisk CE III-beretning, vil I opleve, at han/hun ud fra sine tidligere erfaringer med jer refererer den fantastiske påstand objektivt — og dermed måske hjælper jer med at finde de to-tre andre vidner, som gør observationen stensikker.

Uden dette tillidsforhold risikerer I at få en af de klassiske »Busrute til Mars?«-historier.

Og så har I heller ikke fortjent bedre. □

HEPE/XP 1981 ©

En bolig i kosmos

ved Jevgenija Alsats, APN

Det kan være svært at sige, hvilket skridt der er det vanskeligste — det første? — det sidste? — eller måske det andet? Sandsynligvis er hvert skridt lige svært at tage, når det drejer sig om at gå på opdagelse i det ukendte.

Det er ikke ret længe siden vi hernede på Jorden hilste kosmonauterne Leonid Popov og Valerij Rjumin velkommen tilbage fra deres 185 dages rekordophold i rummet.

Valerij Rjumin er forøvrigt også indehaver af en anden rekord: Han har i det hele tilbragt næsten et år ude i rummet, fordelt på flere togter.

Mens de endnu var under lægekontrol i forbindelse med gentilpasningen til jordiske forhold, havde jeg en samtale med to af deres forgængere, som også har tilbragt lange perioder i rumfart. — Jurij Romanenko og Vladimir Kovaljonok.

— Hvad fordele er der ved de langvarige ophold i rummet? spurgte jeg.

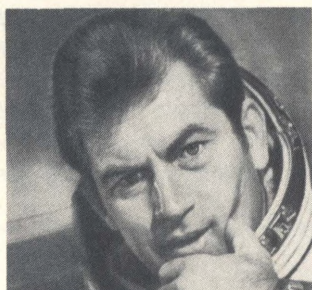
— Når det drejer sig om arbejde over flere måneder, er de direkte, visuelle observationer af stor betydning, svarede Romanenko, og for at kunne iagttage rigtigt og præcist må man først vænne sig til, hvordan Jorden ser ud derudefra og lære sig at analysere det, man ser.

Først betages man rent følelsesmæssigt: Hvor ser Jorden dog smuk og forbløffende ud, når man betragter den fra rumskibet! Men lidt efter lidt bliver man så i stand til at skelne de skiftende nuancer i fordelingen af vand og land, hele det fantastiske farvespektrum. Og så begynder man at analysere fænomenerne i deres dynamiske ud-

vikling og at søge efter præcise træk.

Det tager flere dage for besætningen i et rumskib at få indrettet sig rigtigt. Og endelig skal man jo også tilpasse sig vægtløsheden og lære sig at fungere og arbejde ved nul tyngde.

Lad mig også nævne en anden fordel ved langvarige rumtogter. Besætningen opnår at blive et fast indarbejdet team, man har vænnet

Vladimir Kovaljonok

Jurij Romanenko

sig til at arbejde sammen og står i nær og stabil kontakt med kontrolcentret og eksperterne på det felt, som de videnskabelige forsøg, der indgår i togtets program, drejer sig om. Når man så har nået bestemte resultater i eksperimenterne, har man mulighed for at sende materialer herom tilbage til Jorden med

gæstebesætninger. Eksperterne kan analysere vore opgivelser og ud fra de konklusioner, de kommer til, kan vi føre eksperimenterne videre på grundlag af de korrektioner, videnskabsmændene foretager. Under en kort rumrejse er denne arbejdsform selvfølgelig ikke mulig.

Men naturligvis er der en masse problemer i forbindelse med langvarige bemandede rumfarter, først og fremmest af sundhedsmæssig karakter: Hvad er den maksimale grænse for ophold i rummet? Og så er der kosten og bekvemmelighederne (som det naturligvis er småt med i et rumskib!) plus en række andre problemer for slet ikke at tale om de rent teknologiske opgaver, der skal løses; og instrumenter og apparater, der skal passes. At disse problemer findes er der ikke noget mærkeligt i: Rumalderen indledtes jo for bare 23 år siden.

Jeg tog tråden op og spurgte, hvad der efter hans mening var den mest effektive varighed af et arbejdsophold i rummet.

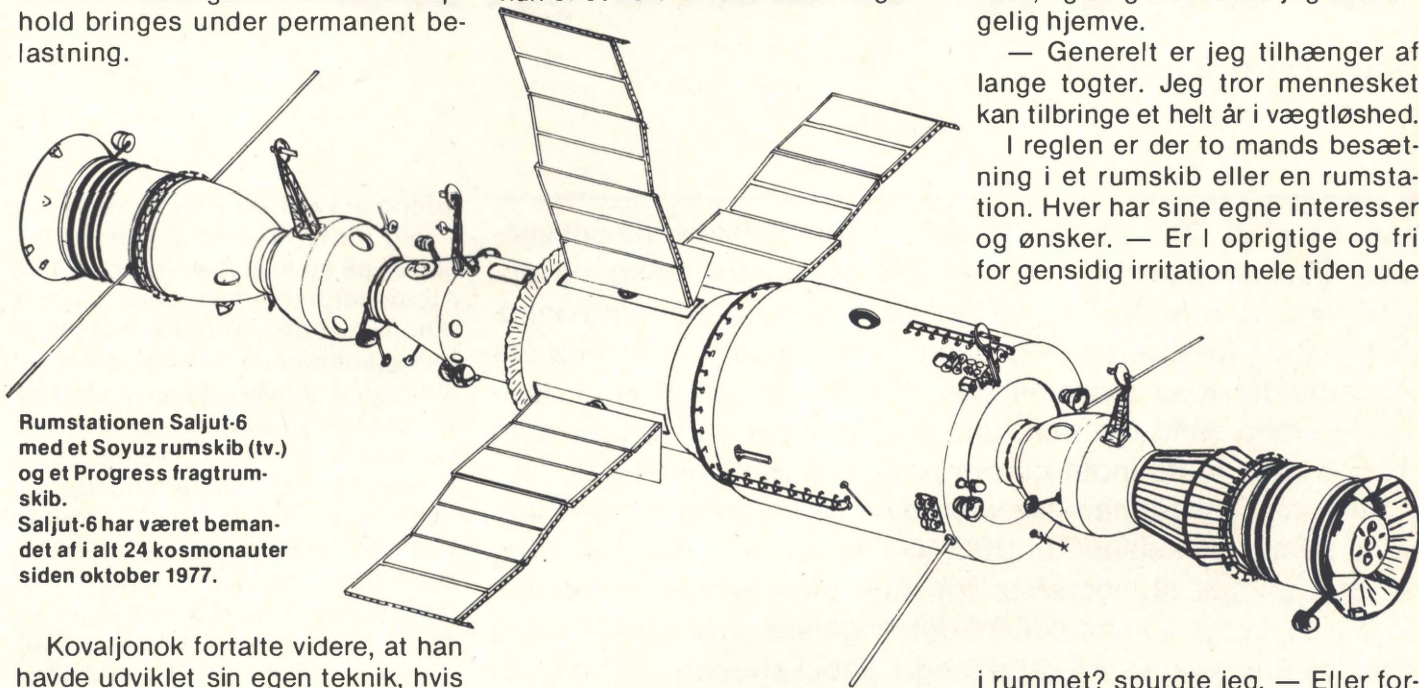
To—tre måneder vil jeg mene, svarede Romanenko, — selv om Valerij Rjumins tilfælde tyder på, at man kan arbejde effektivt i meget længere tid i rummet.

Jeg spurgte så Kovaljonok, om alle reagerer ens på vægtløsheden.

— Nej, slet ikke. I togtets første fase vil hver især klare vægtløsheden forskelligt. Jeg tror ikke engang alverdens medicinske eksperter kan forudsige med bestemt, hvordan rumforholdene vil påvirke forskellige mennesker. Det har nok en hel del at gøre med den psykologiske forberedelse. Jeg har læst temmelig mange medicinske værker og talt med mange læger, og

konklusionen må være, at menneskelegemet vil kunne tilpasse sig til arbejde lige så ubesværet ved nul tyngde som under normale jordforhold. Men det indebærer store tekniske vanskeligheder. Naturligvis har vi apparater — cykelergometer og trædemølle — til hjælp, men de giver kun belastning for en begrænset periode. Efter min mening er det en lovmæssig nødvendighed, at menneskelegemet under rumophold bringes under permanent belastning.

Rumstationen Saljut-6 med et Soyuz rumskib (tv.) og et Progress fragtrumskib.
Saljut-6 har været bemandet af i alt 24 kosmonauter siden oktober 1977.

Kovaljonok fortalte videre, at han havde udviklet sin egen teknik, hvis første led består i at holde hele muskelsystemet under permanent belastning.

— Under rumturen, når jeg var gået i seng — eller rettere befandt mig i min sovepose et sted oppe under loftet — gennemførte jeg en serie gymnastikøvelser, så jeg svedte ved det. Om dagen sørgede jeg for hele tiden at bevæge arme og ben. Skulle jeg flytte på en eller anden ting, skønnede jeg, hvad den ville veje på Jorden, og simulerede, at jeg løftede denne vægt.

Jeg spurgte: Er rummænd aldrig bange?

Kovaljonok lo: — Findes der et menneske, der aldrig er bange for noget? En af vore kosmonauter, Ivantjenkov bemærkede engang meget præcist, at om bord i et rumfartøj må man sørge for til stadighed at være årvågen i rimelig grad. På den ene side ved man, at alle systemer er dobbelte eller tredobbelte, og at eksperterne på Jorden hele tiden holder øje med alt.

Men på den anden side må man altid være forberedt på hvad som helst. Derfor vil kosmonauten — om

han sover eller er vågen — hele tiden følge maskineriets funktion. På en måde er han en del af maskineriet. Hvis lydene ændrer sig, er man straks lysvågen og leder efter årsagen.

Som kosmonaut kan man kun gå videre i arbejdsprogrammet, når man har sikret sig, at alting fungerer som det skal.

Jeg mindes det gamle ord, at der kun er et kort skridt fra det tragiske

til det komiske. Er det blevet bekræftet derude i rummet?

— Ja, kom det lidt tøvende fra Kovaljonok. — Jeg kan endnu få kuldegysninger ved tanken. Vores videorecorder — alle kosmonauters stolthed og fryd — var brudt sammen. Vi brød vore hjerner med reparationer, men til sidst lykkedes det. I reglen ser vi fjernsyn, mens vi gør gymnastik, og jeg var ved at tage gymnastiktøjet på, da jeg pludseligt hørte en dyb og absolut fremmed stemme sige: Hellige fædre! Har I været her længe?

... Nå, forklaringen var såmænd meget ligetil. Min kollega havde sat et bånd i apparatet og startet det, men billedet var ikke kommet frem endnu, så det var kun lyden fra en film, som straks efter begyndte at rulle over skærmen.

Jeg spurgte Kovaljonok: På hvilket stadium begynder man at få den følelse, at returneringen til Jorden stadig er langt, langt borte?

— Det beror helt på, hvor intensivt der skal arbejdes, og så på ens egen sindsstemning. Tre-fire gange har jeg følt det, som om tiden stod

stille. Vores tidsskema var sat op på et instrumentbræt, og undertiden — navnlig hen mod afslutningen på en arbejdsdag — var det, som om tiden bare gled forbi i en endeløs strøm. Jeg plejede så at krydse halve dage ud ad gangen. Det beroligede. Til andre tider fløj ugerne afsted. Helt oprigtigt så jeg ikke alt for ivrigt frem til landingsdagen. Jeg ville gøre mere arbejde, indsamle flere data, og alligevel havde jeg selvfølgelig hjemve.

— Generelt er jeg tilhænger af lange togter. Jeg tror mennesket kan tilbringe et helt år i vægtløshed.

I reglen er der to mands besætning i et rumskib eller en rumstation. Hver har sine egne interesser og ønsker. — Er I oprigtige og fri for gensidig irritation hele tiden ude

i rummet? spurgte jeg. — Eller forholder I jer rent officielt til hinanden?

— I de 140 dage vi var sammen i rumstationen, har vi aldrig spist hverken morgenmad, frokost eller middag hver for sig. Det siger vist en hel del. Men naturligvis er hede diskussioner uundgåelige. En rumtur er jo ikke en officiel reception eller et privat selskab, og i sit arbejde kan enhver have sin egen mening. Det kan naturligvis godt give anledning til divergenser og diskussioner. Men selvsagt er vi aldrig gået over grænsen for normale indbyrdes relationer mellem mennesker.

Var der nogen af de eksperimenter, I skulle udføre, som I måtte gøre modvilligt?

— Ja, der er én ting, jeg ikke kan fordrage — at tage blodprøver fra min egen finger. Jeg er bange for nålen. . .

Til slut: Hvad er det sværeste ved et rumtogt?

— At arbejde uden at have lov til at gøre fejl. . . □

Interview med det sovjetiske pressebureau APN, dec. 1980.

»Fund af tredje grad« /2

Af Leonard H. Stringfield

I UFO-NYT nr. 3/81 bragte vi 1. del af denne artikelserie om specielt det amerikanske forsvars påståede indsamling og opbevaring af forulykkede UFOer og disses besætningsmedlemmer, og forfatteren — Leonard H. Stringfield — redegjorde for arbejdet med indsamlingen af data om dette kontroversielle emne samt om den tillid eller mangel på samme, man kunne have til de indtil nu opnåede informationer.

I seriens 2. del gennemgås yderligere 5 beretninger om »Fund af 3. grad«. Artikelserien i UFO-NYT er en sammenarbejdning af Stringfields redegørelser for sine undersøgelser, der tidligere er bragt i henholdsvis det engelske tidsskrift »Flying Saucer Review« nr. 4-5-6/1979 og i publikationen »The UFO Crash/Retrieval Syndrome, Status Report II« fra 1980, udgivet af Mutual UFO Network (MUFON) i USA.

6. tilfælde: Officielle undersøgelser af nedstyrtet objekt. Bevæbnet vagt ved lille, død UFO-naut:

MUFONs efterforskningsleder Raymond E. Fowler troede knap sine egne øjne, mens han iagttog Fritz Werner underskrive følgende erklæring, dateret den 7. juni 1973:

»Jeg Fritz Werner sværger herved på, at jeg under en specialmission i det amerikanske luftvåben den 21. maj 1953 deltog i undersøgelserne af et forulykket, ukendt objekt i nærheden af Kingman, Arizona.

Objektet var bygget af et usædvanligt metal, der lignede aluminium. Under sammenstødet med jordoverfladen havde objektet bobret sig 50 cm ned i sandet, uden at der var synlige tegn på beskadigelser. Det var ovalt og ca. 9 m i diameter. En indgangsluge eller -dør var blevet åbnet og svinget lodret nedad. Den var ca. 110 cm

høj og 50 cm bred. Jeg havde lejlighed til kort at snakke med en fra undersøgelsesholdet, der havde fået et hurtigt kig ind i objektet. Han havde set to drejelige stole, et ovalt rum og en mængde instrumenter og indikatorpaneler. Et telt nærved objektet husede det afsjælede legeme af det eneste besætningsmedlem, der havde været i objektet. Det var ca. 120 cm højt med en brunlig hudfarve. Der var 2 øjne, to næsebor, 2 ører og en lille rund mund. Skikkelsen var iklædt en sølvfarvet, metallisk dragt med tilhørende kalot eller hue af samme materiale. Der var ingen form for ansigtsskærm eller hjelm.

Jeg bekræfter, at ovenstående erklæring er sandfærdig ved at underskrive dette dokument på denne dag den 7. dag i juni 1973.«

Ray Fowler, en forsker med de bedste referencer, giver følgende

referat af Werners oplevelse:

Jeg (Fritz Werner) var projektningeniør på en luftvåbenkontrakt med Atomenergikommissionen i »Operation Upshot-Knothole« ved atomforsøgsområdet i Nevada. En del af mit job var at måle trykbølgeeffekter på forskellige slags bygninger, der var rejst specielt til disse forsøg.

Den 20. maj 1953 arbejdede jeg det meste af dagen på Frenchman Flat. Om aftenen fik jeg en telefonopringning fra forsøgslederen Dr. Ed Doll, hvor han fortalte mig, at jeg skulle på en speciel opgave den følgende dag. Den næste dag meldte jeg mig til specialtjeneste og blev kørt til Indian Springs Luftbasen, der lå nær forsøgsområdet, og blev her grupperet sammen med 15 andre specialister. Vi fik besked på at efterlade alt af værdi i militærpolitiets varetægt, hvorefter vi blev anbragt i et militærfly og fløjet til Phoenix i Arizona. Det blev os forbudt at tale sammen. I Phoenix blev vi overført til en bus, hvori der allerede sad andet personel. Bussens vinduer var blændede, så vi ikke kunne se, hvor man transporterede os hen. Vi kørte i ca. 4 timer, og jeg tror, vi kom til området omkring Kingman i Arizona. Kingman ligger nordvest for Phoenix og ikke så langt fra atomforsøgsområdet i Nevada. Under busturen fik vi af en oberst fra luftvåbnet at vide, at et af luftvåbnets superhæmmelige fartøjer var styrtet ned, og at vi — da vi alle var specialister på bestemte områder — på baggrund af vor egen specialviden skulle foretage undersøgelser af det forulykkede fartøj — og intet andet.

Endelig stoppede bussen, og vi steg ud én efter én, efterhånden

som vore navne blev råbt op. Derefter blev vi eskorteret til undersøgelsesstedet af militærpoliti. Det forulykkede objekt lå badet i lyset fra to projektører og var omgivet af vagtposter. Projektørerne var så kraftige, at det var umuligt at skelne omgivelserne uden for det belyste område. Objektet var ovalt og lignede mest to dybe tallerkener, der var lagt ovenpå hinanden, kant mod kant. Diameteren var omkring 9 meter. Toppen og bunden af objektet buede udad (linseform), og disse overflader var ca. 6 meter i diameter. Objektet var fremstillet af et mat, søvlignende metal, der mindede om poleret aluminium. Der hvor »tallerkenerne« stødte sammen i kanten var metallet mørkere, og langs kantsamlingen var der noget, der lignede sprækker eller smalle åbninger. En buet, åben luge eller halvdør var placeret på den forreste del og var sænket ned. Der kom lys ud indefra, men det kunne dog være anbragt af luftvåbnet.

Min specielle opgave var, ud fra hvor dybt objektet havde boret sig ned i sandet samt nedboringsvinklen, at beregne objektets hastighed i vandret og lodret plan i selve nedstyrtningøjeblikket. Ved kollisionen med jordoverfladen var objektet trængt omkring ½ m ned i sandet. Der fandtes intet landingsunderstel, og såvidt jeg husker var der heller ikke opstået buler eller skrammer i objektets overflade — ikke engang ridser. Evt. spørgsmål, der lå udenfor vort eget specielle fagområde, blev ikke besvaret.

Bevæbnet militærpoliti holdt vagt ved et telt, der var rejst nærved. Det lykkedes mig at få et kig ind i teltet på et tidspunkt, og jeg kunne da se det afsjælede legeme af et menneskelignende væsen, ca. 120 cm lang og klædt i en sølvfarvet metallignende dragt. Ansigtets hudfarve var mørkebrun og kunne være forårsaget af kontakten med vor atmosfære. Ansigtet var ikke dækket, men skikkelsen havde en metallignende kalotagtig tingest på hovedet.

Så snart den enkelte specialist var færdig med sine undersøgelser, blev han interviewet på bånd og derefter eskorteret tilbage til bussen. På vej tilbage til bussen lykkedes det mig at få snakket ganske kort med en af de andre, der var blevet færdig på samme tid som jeg selv.

Han fortalte, at han havde kastet et blik ind i objektet og set to drejelige sæder, instrumenter og display. En mand fra luftvåbnet bemærkede, at vi talte sammen og skilte os ad med et par advarende ord om ikke igen at tale med hinanden.

Da vi alle var kommet tilbage til bussen, blev vi af en oberst fra luftvåbnet — der havde kommandoen — bedt om at løfte vores højre hånd og aflægge ed på, at vi ikke ville afsløre noget af det, vi her havde oplevet. Jeg fik instrukser om at aflevere min rapport i håndskrevet tilstand — den måtte ikke maskinskrives eller kopieres. Jeg fik et telefonnummer, som jeg skulle ringe på, når rapporten var færdigskrevet. Jeg ringede på nummeret og en mand fra luftvåbnet dukkede op og afhentede rapporten.

Ray Fowler fastslår, at Werner havde adskillige ingeniørmæssige og administrative opgaver på Wright-Patterson luftbasen mellem juni 1949 og januar 1960. I denne periode arbejdede han på Kontoret for Specialundersøgelser under den dengang eksisterende Luft Materiel Kommando Installations Divisionen. Senere var han beskæftiget

med design af landingsstøt for fly, og blev chef for den afdeling på flylaboratoriet på Wright Air Development Centret, der beskæftigede sig med landingsudstyr. Da den påståede, ovenfor nævnte begivenhed fandt sted, var han tilknyttet Atomenergikommissionen ved atomforsøgsområdet i Nevada. Werner har fået publiceret en del tekniske artikler og er bl.a. medlem af det amerikanske Videnskabernes Akademi (AAAS).

Til støtte for Werners udsagn taler også denne detalje. I et forsøg på at finde frem til den nøjagtige dato for den påståede hændelse gik Werner ind på at vise sin dagbog, som han dengang førte. På et af de gulnede blade stod der ud for den 20. maj 1953 bl.a.: »Nå, nu er der ikke mere blæk i pennen. Tilbragte det meste af dagen på Frenchman's Flat med at inspicere kabiner (testbarakker?) og overvåge svejsningen af en (et ulæseligt ord) bro, der revnede efter den sidste sprængning. Fik en underlig opringning fra dr. Doll kl. 10.00. Jeg skal ud på en specialopgave i morgen«. For den 21. maj står der i dagbogen: »Op kl. 7.00. Arbejdede det meste af dagen

Wright-Patterson Luftbasen ved Dayton, Ohio.

på Frenchman med kabiner. Brev fra Bet. Hun har det gud ske lov bedre nu. Blev kl. 16.30 hentet ved Indian Springs flyvebasen til et job, jeg hverken kan skrive eller tale om«.

7. tilfælde: Beskrivelse af karakteristika ved døde UFOnauter, hvor den ene syntes at være af hunkøn:

I sommeren 1977 blev jeg af en lokal, ledende forretningsmand — tidligere officer i flådens efterretningsvæsen — opfordret til at holde et foredrag om UFOer ved det årlige 1. septembermøde i pilotforeningen Cincinnati Chapter of the World Wings. Mødet blev afholdt i administrationsbygningen på Cincinnati's Lunken Lufthavn. Efter foredraget var der en spørgsmålsvarerunde, og under denne rejste en af piloterne i en gruppe på 25 spørgsmålet om de påståede bjærgede UFOer og disses besætningsmedlemmer. Jeg syntes, at hans bemærkninger tydede på, at han var ualmindelig godt informeret om emnet, så jeg bad ham blive tilbage for en sludder efter arrangementet. Da tilhørerne havde forladt salen førte han mig hen til et mere afsides værelse, der domineredes af et meget stort kort af USA på væggen.

Mens han stod og betragtede kortet, sagde han ligefrem: »Jeg har set de døde UFO-nauter!« Uden at tage øjnene fra kortet — og opmærksom på min afventende tavshed — pegede han løst på et område i staten Arizona. »Det var ca. dér, tallerkenen forulykkede. Det var i et ørkenområde, men jeg kender ikke den nøjagtige position. Jeg er næsten bombesikker på, at det skete i 1953.«

Piloten var mit første møde med et førstehånds-vidne. Som han stod der ved kortet med et direkte og åbent blik, fik jeg et indtryk af en person, der både var oprigtig og ærlig og i besiddelse af sund fornuft. »Jeg så de afsjælede legemer på Wright Patterson basen«, fortsatte han, »Jeg var på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt, da transportkasserne ankom om natten med en DC-7«.

Vi blev stående ved kortet og han fortalte, at han havde stået inde i en hangar og på ca. 3½ m afstand kigget på fem kasser på en gaffeltruck. Så vidt han kunne bedømme, var kasserne lavet i al hast og fremstil-

let af træ. I tre af disse kasser lå små menneskelignende væsener, ca. 120 cm lange, utildækkede på noget stof, der skulle beskytte mod forfrysningssår fra den tøris, der var anbragt i bunden af kasserne. Der stod et antal betjente på vagt fra basens politi, men det lykkedes ham at få et rimelig godt kig på udseendet af skikkelserne i kasserne. Han kunne huske, at deres hoveder var uden hår og ret smalle. Ifølge vore normer var hovederne uforholdsmæssigt store, og huden forekom brun i hangarens belysning. Øjnene syntes at stå åbne, munden var lille, og næsen — hvis der over-

... »Jeg så de afsjælede legemer på Wright-Patterson basen«, fortsatte han, »jeg var på det rigtige sted på det rigtige tidspunkt...«

hovedet var nogen næse — var svær at skelne. Armene var placeret ned langs siden af kroppen, men hverken hænder eller fødder var rigtig til at se. På et spørgsmål om deres beklædning, forklarede piloten, at de syntes at være ikklædt tætsiddende, mørke dragter, og — netop på grund af de tætsiddende dragter — var der en afslørende og noget forbløffende detaille. En af skikkelserne syntes at være af hunkøn. Han fortalte: »Enten havde en af skikkelserne en yderst muskuløs overkrop — eller også skyldtes buleterne kvindelige bryster!« På et senere tidspunkt hørte han fra en af flyets besætningsmedlemmer, som han lå i barak med, at man antog en af skikkelserne for at være af hunkøn. Samme person havde også fortalt, at en af væsenerne stadig var i live inde i objektet, da militæret nåede frem til det. Man havde forsøgt at redde dets liv ved at give ilt, men uden held.

Men der er et andet vigtigt punkt! Hvordan havde militæret været i stand til at spore nedstyrningen? Min kilde fortalte, at den person han havde talt med i barakken havde sagt, at UFOet var blevet fanget ind på et specielt sporingsudstyr, der fandtes på Mt. Palomar i Californien. Piloten erklærede også, at han

senere havde hørt, at det bjærgede fartøj — der var intakt — også var blevet sendt til Wright-Patterson basen. Han kunne dog ikke oplyse om tidspunktet el. på hvilken måde.

Kommentar:

Jeg har haft mindst et dusin samtaler med min førstehåndskilde, siden vort første møde ved mit foredrag, og har i denne periode lært ham at kende som en hengiven familiefar, af profession ingeniør. Han havde også foretaget adskillige rejser til Wright-Patterson basen for behandling af en medicinsk skade. Han havde en omfattende militær karriere, hvor han havde tjent som sikkerhedsofficer i hæren placeret på Wright-Patterson basen i de tidlige 50'ere. I den senere tid har han været i reserven som Flight Commander i det nationale luftvagt-værn.

Min kilde forekom velinformeret om UFOer, men havde på intet tidspunkt nogen lyst til at deltage i UFO-efterforskningen og delagtiggøre andre i sin viden. Det er min opfattelse, at han var udmærket i stand til at skille facts fra rygter. Han havde bl.a. også hørt, at 8th Air Force under 2. verdenskrig havde bjærget et UFO - en foo-fighter - i England. Da han havde bemyndigelse til at omgås top-hemmeligt materiale havde han set fotos på Wright-Patterson basen, der viste et bjærget UFO, samt et nærbillede, der viste sære tegn på objektets overflade, tegn som han syntes mest af alt lignede Sanskrit. Han var også udmærket klar over de eventuelle konsekvenser af at tale for meget om hemmelige emner, og refererede ofte til straffe som f.eks. forvaring eller indespærring på en base i USA, som han brugte øgenavnet »Kalkunfarman« på.

I august 1978 bad jeg om en bekræftende erklæring — eller en båndoptagelse — der beskrev hans 1953 oplevelse. Jeg skulle bruge den til mit private arkiv. Han afslog dette med henvisning til sit tavshedslofte. Jeg bad derefter om en erklæring, som først måtte åbnes efter hans død. Hans svar var, at han først måtte checke med sin sikkerhedsofficer. Som man kunne forvente fik han svaret: »Du har intet set, intet hørt, og du kan så sikkert som ind i H... ikke underskrive noget som helst!«. Det var de endelige ord.

Uden forvarsel flyttede han i efteråret 1978 bort med sin familie uden at give besked om sin nye adresse.

Ifølge min kilde, plus vidnesbyrd fra to andenhandsvidner (hvoraf det ene er omtalt i tilfælde 6) synes 1953 enten at have været et ret aktivt år mht. UFO-nedstyrtninger, eller også beskriver de tre vidner ét og samme tilfælde. Alle tre beskriver nedstyrtningsstedet som et ørkenområde, og to af dem navngiver stedet som Arizona.

8. tilfælde: Manden, der havde vagt ved døde UFO-nauter.

Det interessante ved dette tilfælde er, at vidnesbyrddet fra en andenhåndskilde blev bekræftet, da jeg fik kontakt med førstehandsvidnet. Det tog nogen tid at nå så langt, og krævede både strategi og held at få kontakt med vedkommende for at opnå en bekræftelse. Mine første oplysninger stammede fra andenhåndskilden, en kvinde der var gift med den person, der havde haft oplevelsen. I august 1977 fortalte hun mig følgende:

I 1973 blev Carl, hendes mand og dengang sergent indenfor luftvåbnets militærpoliti, kaldt til tjeneste midt om natten. Han blev kørt til et bestemt område og fik her bind for øjnene. Hun fortalte, at han kunne huske, at han var blevet ført over en mark med vådt græs, blev derefter hjulpet ned af en trappe og eskorteret gennem en lang korridor. På et tidspunkt blev han stoppet og bindet for øjnene blev fjernet. Han blev derefter instrueret om sin opgave og om hvor han skulle stå vagt. Til sin store forskrækkelse befandt han sig i et rum med højtstående officerer og civilklædte specialister, der stod og betragtede tre små menneskelignende skikkelser. Disse væsener var døde og lå udstrakt på et bord. Carl havde fortalt hende, at kroppene var omkring 1 m lange, deres hoveder var unormalt store og de syntes at have noget der lignede dun eller kort, kruset hår oven på hovedet. Hudfarven var off-white eller flødefarvet. Hun kunne ikke huske andre detaljer beskrevet af Carl, da hun kun havde hørt Carl tale om sin oplevelse dengang han gjorde haneben til hende. Det var i 1975. Han syntes imidlertid dengang at være rystet over oplevelsen.

»Jeg er overbevist om, at oplevelsen virkelig havde gjort dybt ind-

tryk på ham«, fortalte hun og tilføjede: «. Han fortalte engang sin søster om det, men hun lo bare. Siden dengang har han nægtet at diskutere sagen med nogen overhovedet, selv ikke med mig.»

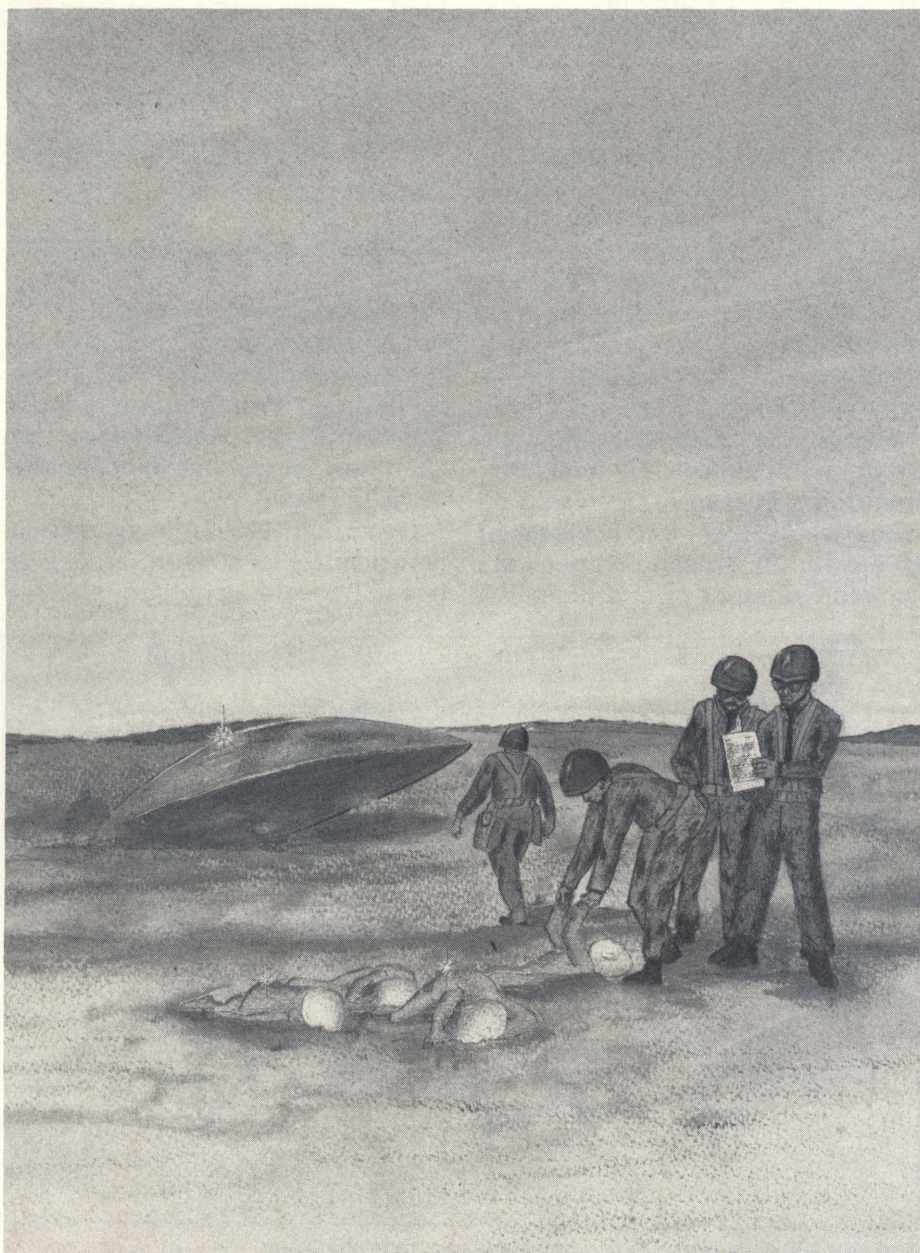
Ved adskillige, senere lejligheder, når jeg ringede til hende, bad jeg om at komme til at tale med Carl. En aften var han til stede og sad og drak kaffe ved bordet, da jeg ringede. Jeg kan huske, at hun spurgte ham, om han ville tale med mig om sin oplevelse, men han afslog. Da hun kom tilbage til telefonen sagde hun: »Han siger, at han ikke har tilladelse til at tale om det, men at han vil fortælle alt hvad han ved, efter at præsident Carter er kommet med en officiel udtalelse«.

Grundet hendes sygdom og hendes ønske om ikke at blive involveret i noget med UFOer igen, gik der

ret lang tid før jeg igen fik mulighed for at ringe og forhøre mig om hendes tilstand. Hun var i mellemtiden blevet rask og lød munter, og jeg bragte hende up to-date mht. mine undersøgelser af »Fund af 3. grad«, men da jeg bad om at tale med Carl, gentog hun hans modvilje mod at tale om sin 1973-oplevelse. »Han vil ikke fortælle noget«, sagde hun, »han var for følelsesmæssigt påvirket«.

Jeg vidste allerede hvor Carl arbejdede, og at hans arbejdstider varierede, så jeg spurgte om, på hvilket tidspunkt jeg lettest kunne nå ham pr. telefon. Jeg antydede, at jeg måske ville tage chancen og ringe ham op direkte. Hun bøjede sig, men mente ikke, jeg havde mange chancer.

Den 17. oktober 1978 fangede jeg Carl ved en vel-beregnet telefonop-

ringning i hans frokostpause. Uden omsvøb fortalte jeg ham formålet med min opringing, citerede nogle overbevisende data fra andre kilder med relation til hans egen oplevelse og forsikrede ham, at hverken hans navn eller identitet ville blive røbet. Efter længere tids tavshed bekræftede Carl — omend med nogen tøven — sin oplevelse, og beskrev den scene, som han havde overværet under sin vagttjeneste. Hans beskrivelse var i store træk overensstemmende med det, som hans kone havde fortalt, men desuden fortalte han, at de tre væseners ansigts-træk var ens, og huden havde samme farve som huden »på et lig, der lige var blevet trukket op af vandet«.

Da jeg spurgte ham om hans reaktion på oplevelsen, sagde han lavmælt: »Jeg var chokeret. Jeg vil helst glemme alt om det«. Han kom ikke med flere oplysninger, og jeg pressede ikke yderligere på.

Kommentar:

Min kilde, Carl, havde ingen oplysninger vedrørende den egentlige bjærgningsoperation, men de bjærgede væsener stammede utvivlsomt fra en nedstyrtning af ret ny dato. Jeg har ingen grund til at tvivle på Carls sandfærdighed — hans reaktion på mine spørgsmål og hele hans stemmeføring pegede på, at det, han berettede, var sandt. Han ønskede ikke på nogen måde at tage del i den aktive UFO-forskning, men foretrak at blive ladet i fred og ikke blive generet i forbindelse med UFOerne. Da jeg senere checkede en kilde indenfor efterretningsvæ-

senet for evt. at få en bekræftelse på 1973-tilfældet, fik jeg kun svaret »Ingen kommentarer!«.

9. tilfælde: Noter vedr. hemmeligt center, der varetager data om »Fund af 3. grad«.

Den 29. juni 1978 fik jeg af min svigersøn Jeffrey Sparks, der dengang var assisterende professor ved St. Leo College i Dade City i Florida, at vide, at han havde talt med en person, der havde set de fremmede væsener på Wright-Patterson basen i 1966. Ifølge Jeff havde hans kontakt en ansvarsfuld position rent fi-

... Siden 1948 har man opbevaret hemmelige informationer vedrørende UFO-aktiviteter, der har involveret det amerikanske militær, i et computer-center på Wright-Patterson basen ...

nansieringsmæssigt ved et privat firma i Tampa, og den pågældende havde været tjenestgørende indenfor hærens efterretningstjeneste. Han gav mig den pågældendes navn samt oplysninger om, hvor jeg kunne få fat i ham.

Den 5. juli 1978 havde jeg en længere samtale med hr. JK vedrørende hans tjeneste indenfor efterret-

ningsvæsenet, om det han havde set på Wright-Patterson basen samt om mange andre aspekter ved emnet: UFO-nedstyrtninger og bjærgningsaktionerne. Han kom også med hentydninger til det computerregister — eller »kulkælderarkiv« — hvor man opbevarede hemmelige informationer om UFOer og har gjort det siden 1948.

JK, der var tjenestgørende ved Nike Missile, fortalte mig følgende:

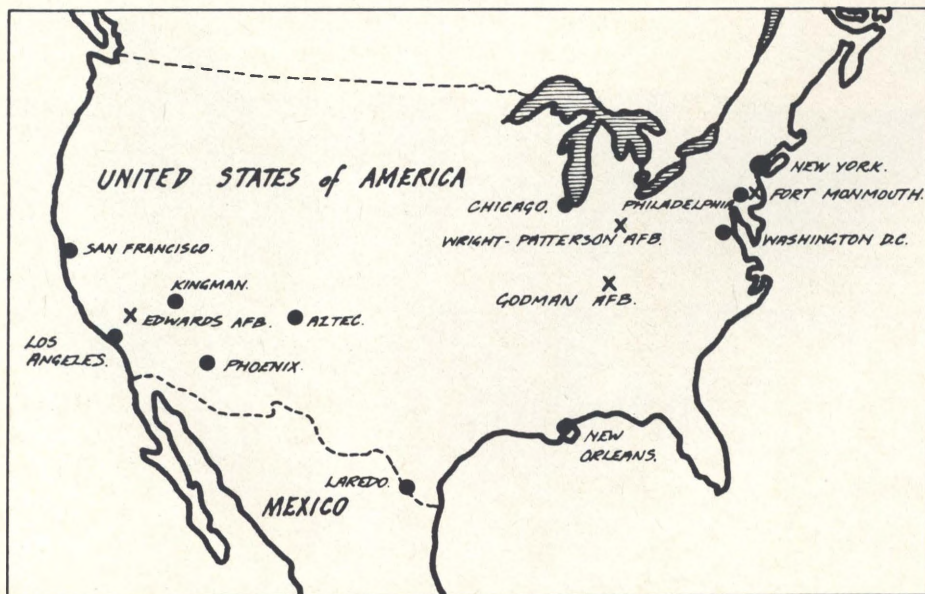
a. Han havde set 9 afsjælede, fremmede kroppe konserveret ved nedkøling og placeret under velbelyste, tykke glaslåg. Kroppene var ret korte, omkring 120 cm. Under den pågældende belysning syntes deres hud at have en grålig farve. Det område, hvor disse kroppe blev opbevaret, var under kraftig bevogtning, både udenfor og inde i selve bygningen. Han fik under forevisningen af ligene at vide, at man på det pågældende tidspunkt opbevarede 30 lig på basen på samme måde.

b: Han så ikke selv UFOer opmagasineret på basen, men fik at vide, at der var sådanne fartøjer anbragt på denne base. Ligeledes fik han fortalt, at et sådant fremmed fartøj opbevarede på Langley luftbasen i Virginia og yderligere et på McDill luftbasen i Florida.

c: Fraset Wright-Patterson luftbasen havde han kendskab til yderligere 3 nøgleområder, hvor man i 1960'erne foretog visse hemmelige UFO-forskningsprojekter. Her nævntes Langley, Avon Bomberområdet, der er en del af McDill luftbasekomplekset nær ved Sebring i Florida, og Seymour-Johnson luftbasen i Goldsboro i Nord Carolina.

d: På visse militærbaser fandtes der specielt trænede, mobile enheder, der var i konstant alarmberedskab, så de med øjeblikks varsel kunne sendes til ethvert sted i USA for at bjærge nødlandede eller nedstyrede UFOer. Disse special-enheder var på det pågældende tidspunkt kendt som »De blå Baretter«, og kunne operere hemmeligt og effektivt, bl.a. ved at anvende diverse former for taktik, der forhindrede indblanding fra offentligheden. Blandt deres midler var også skabelsen af et passende »power blackout« — dvs. pludselig svigt i el- og kraftforsyningen indenfor et afgrænset område.

e: Under Vietnam-krigen, hvor JK var i aktiv tjeneste, skete der 5 UFO-

Kort over luftvåben-baser (AFB) og påståede nedstyrtningsteder.

nedstyrtinger i tidsrummet 1966—68 indenfor et område omfattet af de tre stater Ohio, Indiana (nær Evansville) og Kentucky. Ligeledes var der ét kendt tilfælde, hvor man bjærgede 3 fremmede væsener. Under denne operation opstod der skærmydsler mellem de fremmede og vore egne militærenheder. Det blev forårsaget af usikkerheden mht. deres (UFO-nauternes) hensigter. Man antog, at de havde uventede hensigter, fortalte JK. Hvor dette tilfælde fandt sted, samt tidspunktet, blev ikke afsløret.

f: JK fortalte yderligere: »Siden 1948 har man opbevaret hemmelige informationer vedrørende UFO-aktiviteter, der har involveret det amerikanske militær, i et computercenter på Wright-Patterson basen. På denne base opretholdes et hovedkomputerregister med supplerende støtteregistre og kopiregistre fordelt på andre militære installationer. Får man fat i det komplette hovedregister og støtteregistrene, så er man i besiddelse af alle de hemmeligholdte UFO-data«.

Der synes således at være væsentlige data om UFOer, som det end ikke er muligt at nærme sig via Freedom of Information Act lovgivningen, og som ej heller findes arkiveret i National Arkiverne i Washington, D.C.

Kommentar:

Jeg har haft adskillige lange samtaler med JK siden juli 1978. En del informationer, som han refererede, og som havde relation til visse tekniske aspekter af hans tidligere job, er efter hans anmodning ikke medtaget i det ovenfor beskrevne. En af vore samtaler afslørede, at han havde været stationeret på Wright-Patterson basen på det tidspunkt, da senator Barry Goldwater havde besøgt basen i det håb at få tilladelse fra general Curtis Lemay til at se de UFO-beviser, man opbevarede her — men hans anmodning blev afslået! JK fortalte, at dette afslag forårsagede noget af en pinlig situation på basen.

Under et besøg på Universitetet i Dade City i Florida i april 1979 — jeg skulle holde et foredrag — lykkedes det mig ikke som aftalt at mødes med JK. Jeg blev imidlertid noget forbløffet, da jeg efter mit foredrag blev passet op af et tidligere medlem af »De blå Baretter«, som ønske-

de en privat snak med mig. Jeg erindrede JK's omtale af dette korps rolle i den sag, jeg beskæftigede mig med.

Den følgende dag besøgte CAM — den tidligere »Blå Baret« — min datters hjem, og jeg talte alene med ham om dette korps, dets struktur og opgaver — samt om nogle af hans oplevelser i Vietnam bag fjendens linier. Skønt han aldrig selv havde været involveret i en UFO-nedstyrting & -bjærgning, vidste han, at en af hans kolleger havde deltaget i en sådan operation. Detaillerne var noget tågede og spred-

... »Stamfaderen« til alle nedstyrtnings-beretningerne omhandlede landingen af et fartøj med 12 besætningsmedlemmer knap 20 km vest for Aztec . . .

Fartøjet blev fundet i næsten ubeskadiget stand . . .

te, men CAM huskede specielt, at hans ven havde omtalt sin deltagelse i bjærgningen af »et stort hoved« fra et fremmed fartøj.

Den sidste gang jeg talte med JK var den 12. september 1979. Han var i mellemtiden blevet leder af sit eget firma og han bekræftede sandfærdigheden af alle de udtalelser, han tidligere var kommet med.

10. tilfælde: Nye oplysninger omkring »Scully tilfældet«.

Vi er nu nået til et tilfælde, som jeg mener fortjener både en udsøgt behandling og en nyvurdering af alle kendte oplysninger, for det drejer sig om det første tilfælde, hvor man hævder at have bjærget et fartøj med besætning; og tilfældet har haft stor indflydelse på al senere forskning indenfor dette emne.

Det pågældende tilfælde er den kontroversielle historie om Aztec-UFOet fra New Mexico, februar 1948, som blev gjort til noget af en sensationsberetning af Frank Scully i hans bog »De flyvende Tallerkener«. Dette ene tilfælde har været årsag til mange fordomme hos seri-

øse forskere i den tid, der fulgte efter. De fleste er stadig sure eller forbitrede over Scully-historien, og det har medført, at de har afvist eller skyet *alle* beretninger om »fund af 3. grad«.

Mens Scully brugte tvivlsomme personer som støtte for sin beretning, så er der senere dukket nye data op, der stammer fra personer af væsentlig mere pålidelig karakter. Dette skyldes ikke mindst professor Robert Spencer Carr's arbejde, en mand, hvis pålidelighed ingen har grund til at drage i tvivl.

Professor Carr, der nu er pensioneret, underviste tidligere indenfor området massekommunikation på South Florida Universitetet, og virkede som forskningsleder i Walt Disney Studierne, og han bragte de store overskrifter frem på avisernes forsider over hele landet, da han i 1975 igen åbnede låget på det »Azteciske Pandora's skrin« under et presseinterview i Tampa. Da han af en ung reporter blev bedt om at underbygge sine påstande om, at UFOerne stammede fra det ydre rum, svarede Carr kortfattet med anvendelse af en del af de data, som han havde samlet om »de små mennesker« man havde bjærget i Aztec. Da historien røg ud gennem nyhedsbureauerne, blev mange UFO-forskere bogstavelig talt taget på sengen — og det gjaldt også for mig selv. Som de fleste andre, der derefter blev udspurgt af journalister, reagerede jeg med skepsis. På det tidspunkt havde jeg ingen nye data om Aztac-tilfældet, og jeg havde ikke haft kontakt med professor Carr siden 1950'erne, da jeg redigerede tidsskriftet Crifo Orbit. Jeg checkede mit gamle arkiv og løb de tidligere breve fra ham igennem og konstaterede, at alle var velskrevne, saglige og konservative i synspunkterne.

Da jeg den 28. marts 1978 besøgte min datter og hendes mand i Dade City i Florida ringede jeg til professor Carr i Clearwater, der ikke ligger så langt derfra. Efter en genopfriskning af vore UFO-diskussioner i 50-erne spurgte jeg til hans indsamlede data om bjærgninger af UFOer og spurgte specielt til Aztec-tilfældet. Hans reaktion var positiv og oplysende. Det var lykkedes ham at samle flere oplysninger om Aztec-tilfældet, end jeg overhovedet havde kunnet forestille mig. Jeg

ringede til ham igen den 31. marts og bad om tilladelse til at benytte nogle af hans data til denne redogørelse. Carr var igen velvilligt indstillet, men var noget tøvende mht. at benytte hans kilders navne. Som han sagde: »Jeg har brugt 17 år på at indsamle de oplysninger jeg har om Aztec-tilfældet. Jeg har fået kendskab til andre bjærgninger, men mit primære mål gennem disse år har været at koncentrere mig om de kilder, der vidste noget om Aztec-tilfældet. Jeg kunne skrive en hel bog om bare dette ene tilfælde«.

»Stamfaderen« til alle bjærgningsberetningerne — som Carr kalder tilfældet — omhandlede landingen af et fartøj med 12 besætningsmedlemmer knap 20 km vest for Aztec, der er en lille, tyndbefolket landsby i et afsides ørkenområde. Ifølge Carr blev objektet fulgt fra tre separate radarbaser — Muroc luftbasen, (der nu hedder Edwards), én i Santa Fe og én i det sydøstlige hjørne af Colorado — og ved hjælp af triangulerings-beregninger var man i stand til at beregne landingspunktet til at ligge nær Aztec. Det amerikanske luftvåben sendte hurtigt militær til stedet. Fartøjet blev fundet i næsten ubeskadiget stand, idet der kun var sket en punktering af et af fartøjets »koøjer«. Carr mente, at dette hul sandsynligvis var årsagen til besætningens død, da han fra pålidelig kilde havde fået at vide, at besætningen var blevet dræbt af et pludseligt trykfald. Dette hul var også den eneste mulighed for luftvåbnet til at få adgang til objektets indre. Fartøjets besætningsmedlemmer blev i huj og hast over-

ført til Muroc-basen, hvor de blev anbragt i et slags kølet lighus. Senere blev de overført til Wright-Patterson basen til obduktion og opbevaring ved nydfrysning.

Carr fortalte mig, at han indenfor sine 17 års efterforskning af Aztechistorien havde modtaget mange oplysninger fra 5 øjenvidner. En af hans hovedkilder var en nu afdød operationssygeplejersker, der havde deltaget i obduktionen. En anden af kilderne var en højtstående officer i flyvevåbnet, der var stationeret på Wright-Patterson basen, og som var uddannet i antropologi fra et af universiteterne i en af de østlige stater. To andre, der begge var flyingeniører, kunne give værdifulde oplysninger om fartøjets opbygning og styresystemer. Desuden var der en anden kilde, der havde kendskab til Aztec-nedstyrtningen, nemlig en person ansat ved flyvevåbnet, der havde haft vagttjeneste på en luftbase, hvis identitet han ikke afslørede. Ifølge Carr var der overensstemmelse i de beskrivelser af væsenerne, som han havde fået fra sine kilder. Væsenerne var mellem 90 og 120 cm høje, havde noget aflange hoveder, der forekom meget store i forhold til kroppene, og øjnene var skæve, hvilket gav dem et orientalsk udtryk. Hvert besætningsmedlem bar en tætsluttende dragt, der var uden mærker eller tegn.

Professor Carr havde også modtaget nogle oplysninger om den historie, der verserede om Præsident Eisenhowers besøg på Wright-Patterson basen i 1952. Han kom for bl.a. at se det bjærgede fartøj og

besætningen. Ifølge et øjenvidnes beskrivelse blev Eisenhower — der som påskud havde anført, at han skulle spille golf i Palm Beach i Florida — samlet op af en helikopter på et afsides sted af banen og derefter fløjet til luftbasen. Der blev han modtaget af 80—100 militærpersoner og videnskabsmænd i en hemmelig hangar og fik forevist både fartøjet og de dybfrosne 12 væsener. Da præsidenten spurgte om fartøjets fremdrivningsmetode, hvor det kom fra og hvad dets mission havde været her på Jorden, kunne ingen — ifølge Carr's kilde — give nogen form for svar. Eisenhower blev rød i hovedet af vrede og beordrede med en løftet pegefinger, at »Ingen må få noget at vide!«. Han beordrede absolut hemmeligholdelse og bragte CIA ind i billedet med alle dets effektive metoder til at sørge for, at det også blev sådan. Ifølge Carr's kilde troede man dengang i CIA for alvor på, at offentligheden ville få et »kulturchock«, hvis den fik at vide, at UFOerne kom fra en avanceret civilisation ude i rummet.

Kommentar:

Efter personligt at have diskuteret pålideligheden af hans øjenvidnekilder med professor Carr, er jeg af den overbevisning, at Aztec-tilfældet nu kan betragtes med fornyet tillid og at det er fritaget for den belastning, som opstod med Scully's omtale af det.

Oversætt.: Fl. Ahrenkiel

Fortsættes...

Til UFO-NYTs læsere fra TIDSSKRIFTSARKIVET

SUFOIs tidsskriftsarkiv, der indeholder tidsskrifter fra omkring 35 forskellige lande, søger materialer.

Vi søger især gamle danske tidsskrifter, men også udenlandske har interesse.

De danske tidsskrifter skal bl.a. bruges ved SUFOIs 25-års jubilæum i 1982, hvor vi planlægger en udstilling af danske UFO-tidsskrifter gennem tiderne.

Hvis nogle af vore læsere har gamle ting liggende — det være sig både dupliserede enkeltsider, som rigtige hæfter og blade — og mener De kan gøre en god gerning, ved at lade disse ting være tilgængelige for eftertiden, så de for eks. kan bruges til forskning, modtager arkivet gerne alt hvad De må have liggende af både dansk og udenlandsk materiale. — Det kan blot sendes til:

SUFOIs TIDSSKRIFTSARKIV

Jørgen Bengtvig, Galgebakken Skrænt 3—15 A, 2620 Albertslund.

Fra Rumænien

Observationer over Rumænien i gammel tid

Det første dokumenterede vidnesbyrd om UFOer i Rumænien er et par frescomalerier i Woivocal (?) Kirken i Tirgoviste. De stammer fra det 17. århundrede og viser nogle meget mærkelige objekter, meget lig rumraketter.

I de gamle Rumænske Annaler: »Letopisetul Moldovenesc« (»Moldau-Krøniken) er nærmere omtalt følgende:

»I året 725, den 8. november viste sig et stort tegn på himlen. Det lyste fra nord og var stort som et menneskes ansigt. Det var synligt i lang tid førend det blegnede bort på himlen (egentlig forsvandt i himlen)«.

I »Brassov Annalerne« (ligeledes gamle Rumænske historieberetninger, /KML) har professor N. Topor fundet følgende beretninger:

»Den 26. august 1536 omkring kl. 11 blev der set 3 sole på himlen«.

»Den 14. januar 1549 observerede mange mennesker 6 sole på himlen«.

»Den 19. januar 1549 sås på den klare himmel fra kl. 11 og indtil solnedgang 3 sole og mod nord bevægede sig i en halv kreds en mindre iriserende sol af en mørkere farve«.

»Den 12. april 1600 blev iagttaget 3 klare sole«.

»D. 29. marts 1604 blev der fra kl. 4 til 6 set et stort tegn på himlen. Det var flammerødt«.

»Den 9. december 1613 sås et blodrødt tegn på himlen«, »også måneden før: 16. november (1613) blev et stort flammende tegn set på himlen fra kl. 7 om aftenen og hele aftenen og indtil kl. 4 næste nat«.

»Den 5. september 1694 omkring midnat sås en stor blodfarvet ring, der skinnede meget klart«.

»Den 15. februar 1730 sås kl. 6 et hvidt lys med et blodrødt skær på himlen mod vest. Det bevægede sig fra horisonten op over himlen-buen mod nord, og det kunne ses til kl. 9 om aftenen. Det var strålende som månen, ja det var næsten frygtindgydende at se på«.

*Tiberius A. Topor,
Rumænien, Timosoara/KML.*

Hændelse i 1979

Af UFO-hændelser i nyere tid berettes i det rumænske blad »UFO« (nr. 5/80) udgivet af RUFOR: Rumanian UFO Research om følgende observation, der fandt sted den 29. marts 1979 i en af de sydlige provinser (Muntenia) i Rumænien.

10 skolebørn i alderen 11-14 år fra Scaieni så mærkelige lys på toppen af et bjerg, der er ca. 500 m højt. Lysene kunne ses over et stort område. De var store og befandt sig tæt ved hinanden. Lysenes farve vekslede mellem rødt og orange, og lysstyrken varierede fra meget kraftig til svag. Ét stort objekt syntes at bevæge sig i cirkler. Der var ingen lyd at høre. Det store objekt, der bevægede sig i cirkler, blev beskrevet af en fjortenårig pige.

Hun fortalte, at objektet forsvandt bag bjergtoppen ca. 10 min., men så dukkede det op igen, og før det kom til syne, sås meget stærke stråler bag bjergtoppen. Objektet forsvandt og dukkede frem igen flere gange, og formen skiftede mellem kugleform og oval. En anden skolepige blandt de ti vidner observerede, at der også dukkede to små orange-farvede lys op. Disse forsvandt og

så, men kom igen, nu på et andet sted. Her syntes de at smelte sammen til ét strålende lys, som bevægede sig ned til foden af bjerget, hvor de igen forsvandt for at dukke op igen på bjerget som ét lys. En tredje skolepige berettede, at lyset på bjerget var på størrelse med en billygte. Hun så det skifte plads ustandselig. Snart sås det på toppen af bjerget, snart dukkede det op ved foden af bjerget, hvor der løber en flod. Her syntes objektet at være på jorden en fem minutters tid for til sidst i løbet af få sekunder at forsvinde op over træerne efterladende et røgspor. Det ændrede også farve fra rødt til gult, idet det fløj væk.

En lokal skolelærer tog sig for at undersøge sagen nærmere. Han fandt på det formodede landingssted et helt cirkelrundt spor med afbrændt græs; og med højre hånd samlede han jord og græs sammen fra dette sted. Da han kom hjem, fik han en heftig hovedpine, og hans højre hånd var svulmet op og kløede stærkt. Han søgte dog ikke læge, da de nævnte symptomer fortog sig ret hurtigt. Hr. A. Moraru fra RUFOR fortsatte undersøgelserne og fandt ud af, at foruden den runde cirkel med afbrændt græs var der tilsyneladende også gået ild i en nærstående busk, måske antændt af UFOets udstødning. En ingeniør fandt, at der var spor af radioaktivitet på stedet.

Nogen endelig forklaring på denne hændelse foreligger ikke endnu, men i tiden siden da har der i samme område været rapporteret yderligere observationer af mærkelige lys/landinger.

Oversat af KML/SUFOI

UFO-FOTO

Kegleformet UFO fotograferet i Argentina?

Den 3. juli 1960 kørte en officer i det argentinske luftvåben, kaptajn Hugo Niotti, i sin bil mod byen Cordoba i Argentina. Vejret var elendigt, det støvregnede, og himmelen var fuldstændig overskyet. Skydækket var kun 100—150 meter over jordoverfladen. Regnen besværliggjorde i nogen grad kørselen, og kaptajn Niotti koncentrerede sig helt om den glatte vejbane. Omkring klokken 16.30 var han ca. 70 km fra Cordoba og nær Yacanto-området. Da han kom kørende gennem en

langstrakt S-formet vejstrækning med lav hastighed, fik han pludselig øje på et objekt, der svævede i luften til højre for vejen. Overrasket ved synet af dette mærkelige objekt standsede kaptajn Niotti sin vogn, tog sit kamera og steg ud. Objektet virkede metallisk. Det havde en fuldstændig glat overflade, uden synlige sammenføjninger eller nitter. Set med det blotte øje var det ens-

farvet mørkegråt. Niotti kunne se, at objektet var kegleformet og dets akse vendt mod syd, parallelt med jordoverfladen. Det bevægede sig langsomt, måske med ca. 10 km i timen, mod syd. Det roterede langsomt om sin akse i urviserretning. Kaptajn Niotti gik et par skridt væk fra vognen og tog det viste billede. Han sænkede kameraet for at spole frem til næste optagelse, men inden

Foto taget den 3. juli 1960 af kaptajn i det argentinske luftvåben, Hugo Niotti. Læg mærke til den grå »kegle« på siden af objektet. Photo credit: Onife, Organizacion Investigativa de Fenomenos Espaciales.

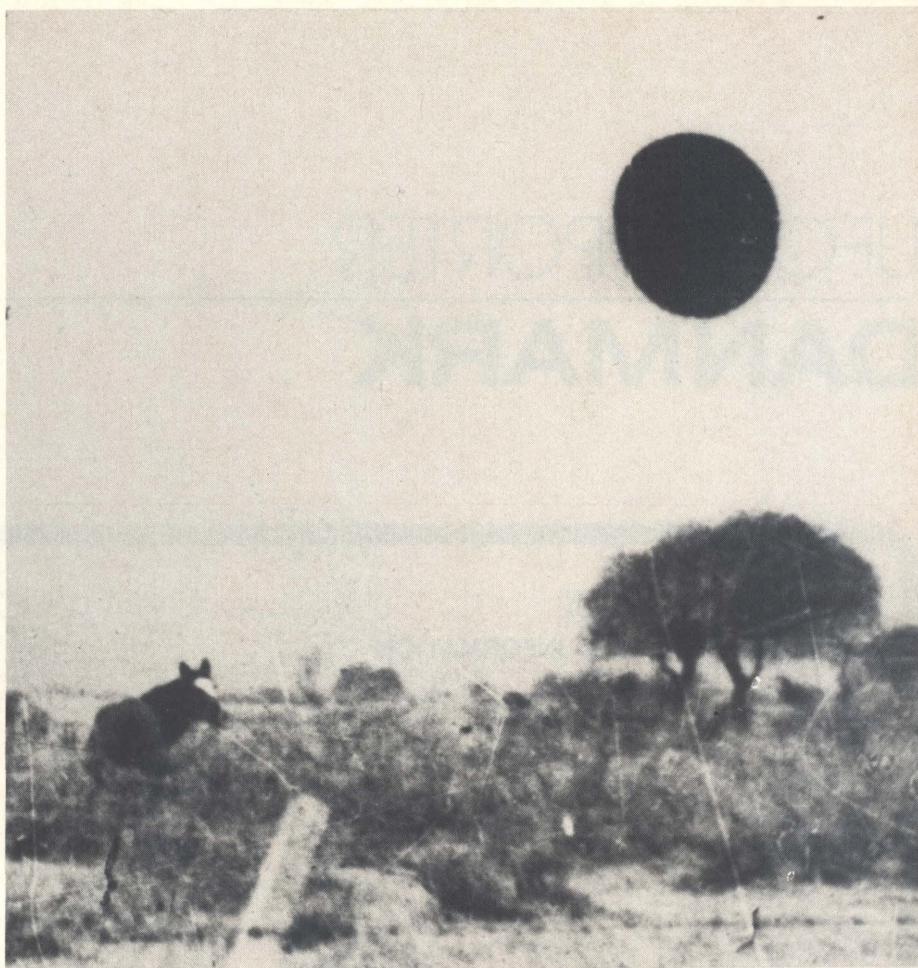

han var så vidt, accelererede objektet pludselig, steg højere op og forsvandt i det lavthængende skydække. Den totale observationsvarighed var ca. 40 sekunder. Objektet havde sat farten op til ca. 200 km i timen i løbet af 3-4 sekunder uden at afgive nogen som helst lyd. Ifølge kaptajn Niotti befandt objektet sig i begyndelsen i en afstand af 100 m fra ham og 20 m over jorden.

Der er 2 specielt interessante detaljer i forbindelse med denne observation:

- 1) For kaptajn Niotti, der så objektet med det blotte øje, var objektet på observationstidspunktet ensfarvet mørkegråt. Imidlertid viser det fremkaldte negativ og foto objektets bundflade som næsten sort, uden andre farvetoner eller reflekser. Selve keglen fremstår svagt, som om den er delvis skjult af tågen.
- 2) Kaptajn Niotti erindrer ikke at have lagt mærke til hesten, der så tydeligt ses i midten af billedet.

Værdien af UFO-fotos afhænger i allerhøjeste grad af fotografens renommé. I den henseende har dette foto pæne akkreditiver, for kaptajn Niotti er nu vicekommandør i det argentinske luftvåben, indtager en meget ansvarsfuld stilling og er højt værdsat af sine officerskolleger og underordnede. Hertil kommer, at hændelsen er blevet offentliggjort i det velansete tidsskrift »La Revista Nacional de Aeronautica«, nr. 222 (officielt organ for det argentinske luftvåben), efter at billedet er blevet betegnet som værende »i god (til-) stand« (good health) af SIA (Servicia de Informations de Aeronautica). Endvidere er billedet blevet underkastet grundige computeranalyser — udviklet af Ground Saucer Watch*) — med følgende resultat: Billedet viser et kegleformet objekt med en fuldstændig plan bund-

Udsnitsforstørrelse af fotografiet, her gengivet i en lidt lysere udgave. Photo credit: Onife.

flade, hvis diameter er 3,6—4,5 m. Bunden er let elipse-formet, med hovedaksen lodret orienteret.

Objektet er ikke en miniaturemodel. Det ser ud til at befinde sig mellem 100 og 150 m fra kameraet. Den kegleformede del har afgjort et metallisk udseende. Den yderst mørkt-fremtrædende bundflade leder tanken hen på en energikilde eller -felt i umiddelbar nærhed af UFOet. Konklusion: Et bemærkelsesværdigt billede visende et absolut uidentificeret objekt.

*) se artiklen om computeranalyse af fotos i UFO-NYT 2/81.

Kilde:
CUFOS Associate Newsletter,
december 1980.
Oversættelse: P. E. Heldt.

Artiklen er første gang offentliggjort i UFO Press No. 3, det officielle organ for SIU, Buenos Aires, Argentina. Oversat fra spansk til engelsk og redigeret af dr. Willy Smith, medarbejder og spanskoversætter ved CUFOS, Center for UFO Studies, USA.

Billedet er tidligere offentliggjort i forbindelse med en mindre omtale af Oscar A. Galindez i det engelske tidsskrift »Flying Saucer Review«, jan/feb. 1967.

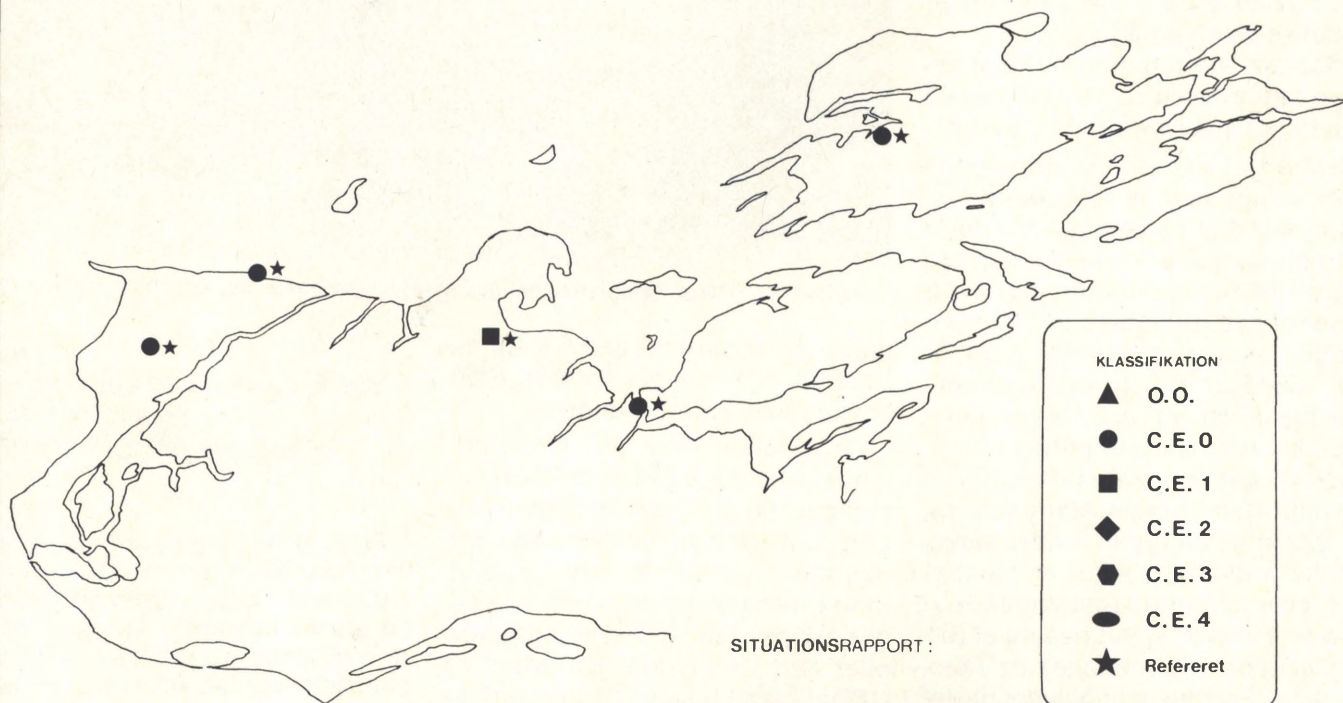
BUFOS By Jim & Martin Timmerman

UFO-RAPPORTER

DANMARK

SUFOI
SKANDINAVISK UFO INFORMATION
RAPPORTCENTRALEN

SITUATIONSRAPPORT :

KLASSIFIKATION

- ▲ O.O.
- C.E. 0
- C.E. 1
- ◆ C.E. 2
- ⬡ C.E. 3
- C.E. 4
- ★ Refereret

©SUFOI

O.O.
Ordinær observation.

C.E. 0
Nærobervation uden særlige kendetegn, hvor objektet er set på så tæt hold, at man kan fastslå dets struktur eller form med en sådan grad af sikkerhed, at konventionelle flyvende genstande kan udelukkes.

C.E. 1
Et flyvende fartøj som i C.E.-0, men set inden for en afstand af 150 meter eller mindre.

C.E. 2
Et flyvende fartøj som i C.E.-0 eller C.E.-1, der tillige efterlader tegn på at have været der - såsom landingsmærker, stråling, beskadiget vegetation osv.

C.E. 3
Et flyvende fartøj - som i C.E.-0, C.E.-1 eller C.E.-2 - hvor der er iagttaget en besætning inde i eller i umiddelbar nærhed af objektet.

C.E. 4
Tilfælde, hvor mennesker rapporterer om, at fremmede væsener med tilknytning til et uidentificeret flyvende fartøj klart har grebet ind i deres liv.

Er en observation refereret i UFO-NYT, vil der desuden være at finde en stjerne bag klassifikations symbolet.

Den anvendte gruppering er hentet fra bogen U.F.O. Close Encounters fra US/UFO Research Lab. Inc., 401 Canyon View. Tucson Arizona 85704.

C.E., Close Encounter = Nærobervation.

En mandag midt i sept. 1980 C.E.0
kl. 01.00
Em, 9760 Vrå

Observatøren var på vej i bil fra Børglum og mod Vrå. Ved broen over Stenvad Å, nær sidevejen til Em, fik han øje på en mørk, oval genstand med 7-8 hvide og gule lys.

Objektets mørke form tegnede sig tydeligt på baggrund af den overskyede himmel. På grund af bilens egen motorstøj kunne det ikke afgøres, om der kom nogen lyd fra objektet. UFOets størrelse beskrives som »2 gange fuldmånen«.

Objektet bevægede sig i en ret linie fra øst og mod syd. På et tidspunkt fløj det *foran* en gruppe træer, som befandt sig ca. 1,5 km fra bilen.

Efter små 5 minutter var genstanden forsvundet i horisonten i retning mod Brønderslev.

Den 18. oktober 1980 C.E.1
kl. 23.15

Bollingstedt, Vesttyskland

En dame, som SUFOI kom i forbindelse med ved et tilfælde, gav os følgende rapport:

... »Jeg var gået ud af mit hus i Bollingstedt for at lufte hunden. Jeg stod foran døren og kiggede op mod himlen, da der pludseligt dukkede en stor lysende pil op(!). Lyset var mat, mælkehvidt. Jeg kaldte på min mand, der var i køkkenet, men inden han nåede at komme, var objektet forsvundet igen. Der var ingen skyer, hvor det forsvandt...«

Objektet bevægede sig fra øst og mod vest, og der hørtes ingen lyd. Hele observationen tog blot nogle få sekunder, men fruén fortæller, at objektet var *væsentligt* større end fuldmånen.

I øvrigt mener hun at kunne udelukke naturlige himmelfænomener, som hun mener at være fortløbig med. Efter observationen var hun meget urolig og nervøs, og søvn kunne der ikke blive tale om.

Den 2. januar 1981 C.E.0
kl. 20.05
9300 Sæby

En amatørornitolog skrev til SUFOI og fortalte følgende:

... »Fredag aften den 2. januar

havde jeg til fods besøgt Sæbygård Skov, hvor jeg lyttede efter ugler. På tilbagevejen spadserede jeg langs Sæbygårdvej, som fører præcis vest-øst mod Sæby.

Da jeg ca. kl. 20.05 var henved 250 meter fra byens yderste bebyggelse, så jeg stik øst ind over byen (eller længere borte?) et UFO, der bevægede sig langsomt mod nord. Objektet var nærmest »komet-formet«, dog ikke spidst. Omridset var skarpt afgrænset og ikke diffust. Dets lys var nærmest grønt eller hvidlig/grøn. Om det var selvlysende eller om lyset skyldtes gadebelysningen, ved jeg ikke. I løbet af de næste par minutter fløj genstanden længere mod nord, hvor det forsvandt bag nogle træer.

Under hele observationen stod jeg stille for at sikre mig, at det var UFOet, der bevægede sig. Det foregik meget langsomt.

Mens det stod på hørte jeg støj fra et jettfly, som vistnok fløj mod sydvest...«

Formen (trekantet med afrundede hjørner og let tilspidset i flyveretningen) fik observatøren til at overveje muligheden for at det kunne skyldes en fugleflok, belyst af byens lys. På grund af årstiden og den fortsatte observation, forkastede han imidlertid selv denne forklaring. Afstanden dertil har muligvis været et par kilometer.

Den 3. januar 1981 C.E.0
kl. 22.30

Strib, 5500 Middelfart

En ung dame har fortalt om en observation nær Brugsen i Strib den 3. januar. Hun mente først at se en stjerne, der bevægede sig fra øst og mod nordvest. Men det, der fangede hendes opmærksomhed, var at en sky fulgte med nedenunder!

Da fænomenet kom nærmere (100-200 meter borte) så hun, at »stjernen« var et lys, der lyste ned på »noget rundt« under det. Hele genstandens omrids anslås til et par meter, men er ret usikkert. Bortset fra lyset foroven, så var objektet gråt.

Mod slutningen satte UFOet hastigheden op, inden det forsvandt bag et træ og nogle huse. Observatøren var på det tidspunkt meget bange. Det kan ikke oplyses, om der kom nogen form for lyd fra ob-

jektet, da observatøren bår styrt-hjelm. — På et tidspunkt foretog UFOet en 90° drejning.

Den 26. januar 1981 C.E.0
kl. 18.04

4300 Holbæk

Fra Holbæk har SUFOI modtaget denne rapport:

... »Mandag den 26. januar observerede min kone og jeg et meget kraftigt lys på himlen oppe over vores naboejendom; det skabte en del diskussion, om hvad det mon kunne være. Selv mente jeg ikke, at det kunne være fly eller noget lignende, da disse blinker. Dette objekt havde kun ét meget skarpt lys, som vendte nedad. Vi stod i køkkenvinduet og så det bevæge sig i ryk fremad, men pludselig forsvandt det. Hele observationstiden varede et lille halvt minut. For os så det ud som en kugle, der lyste meget mere end en stjerne; desuden var den langt nærmere. Det lys, den rettede nedad var nærmest hvidligt/blåligt; det må have været et UFO. — Jeg glemte vist at fortælle, at klokken var 18.04...«

Den 17. februar 1981 C.E.1
kl. 05.30

8210 Århus V

Et ungt ægtepar fra Århus var tirsdag den 17. februar ude for en oplevelse, der virkelig gjorde dem bange. Selv fortæller fruén:

... »Jeg vågnede omkring kl. 05.30 ved et meget stærkt lys. Det var nærmest som en projektør, der blev sat direkte mod vores vindue. Det hele varede henimod 5 minutter. Efter det stærke lys — som kom i lange glimt — kunne jeg se en meget stor, gul, rund tingest flyve bort med retning mod Skejby. Jeg kunne ikke se den før lysglimtene holdt op. Det virkede, som om lyset var koncentreret om netop vores vindue. Tingesten har nok været ca. 30 meter fra os. Tidspunktet er vanskeligt at angive helt nøjagtigt, da jeg ikke sansede andet end det meget mærkelige ved denne oplevelse...«

Objektet blev først set i vestlig retning. Senere bevægede det sig mod nordvest. Ægteparret mente, at UFOet var lydløst. Dets diameter blev anslået til godt 4 meter.

Rapportoptagerkurser 1981

Ved Per Andersen

I januar/februar blev der for første gang i Danmark afholdt bredt organiserede kurser for rapportoptagere. Formålet med kurserne var at give vores rapportoptagere bedre viden om og større erfaring med rapportoptagelse.

Der har igennem længere tid været røster fremme om, at vi burde arrangere kurser for de personer, som vi sender ud for at optage rapport på formodede UFO-hændelser. Sådanne kurser afholdes også af større udenlandske UFO-organisationer, og f.eks. har den svenske organisation »Riksorganisationen UFO-Sverige« igennem længere tid regelmæssigt afholdt rapportoptagerkurser.

Det er væsentligt, at vores rapportoptagere får et fundamentalt kendskab til rapportoptagelse. Ikke bare evnen til at »snakke med folk« er vigtig, men det er også særdeles ønskeligt med erfaringer indenfor en række emner som f.eks. interview-teknik, udfyldelse af spørge-

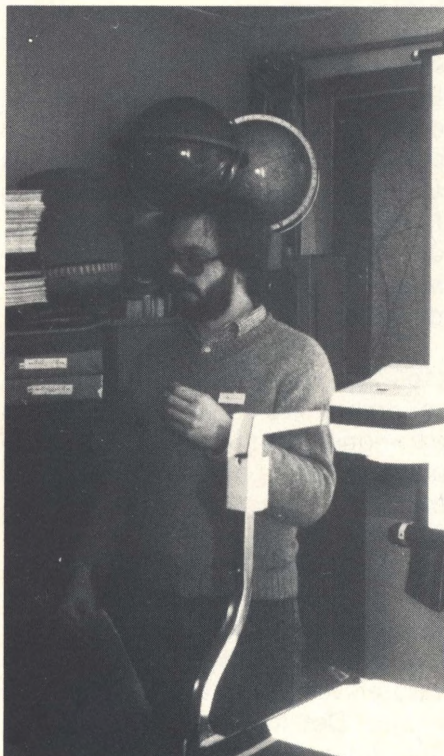
skemaer, identificering af kendte fænomener og anvendelse af tekniske hjælpemidler.

Derfor har vi længe ønsket at forbedre rapportoptagelsen igennem en uddannelse af rapportoptagerne, og i begyndelsen af 1981 følte vi endelig, at vi tidsmæssigt og økonomisk var i stand til at arrangere en række rapportoptagerkurser over hele landet.

Et udsnit af deltagerne ved rapportoptagerkurset i København.

Torben Birkeholm var en af de faste instruktører. Her forklarer han deltagerne om interview-teknikken under rapportoptagelse.

Dansk samarbejde

Men også et andet forhold fik tinge til at falde i hak i 1981. I 1980 blev der nemlig indgået en aftale imellem organisationerne SUFOI og FUFOS (Frit UFO Studium) vedrørende en koordinering af rapportarbejdet. Således bliver alle rapporter der indkommer til organisationerne, udvekslet i kopi imellem dem. I den indgåede aftale hedder det endvidere: »til fremme af aftalens formål arrangeres kurser for rapportoptagere, hvor primært rapportoptagere fra de tre organisationer (SUFOI, FUFOS og IGAP /pa) instrueres i rapportoptagningsteknik«.

Starten af disse kurser var dermed også opfyldelsen af et af punkterne i den indgåede samarbejdsaftale på rapportoptagningsområdet. Og selv om kurserne blev tilrettelagt og gennemført af en gruppe på 7 personer fra SUFOI, så var kurserne åbne for medlemmer af alle organisationerne. Instruktørgruppen bestod af: Torben Birkeholm, Ole J. Knudsen, Jesper S. Damtoft, Bent Eriksen, Arne Edlich, Jørgen Bengtvig og undertegnede.

Kurserne blev afholdt fire weekender fire forskellige steder i landet. Vi lagde ud i Fredericia lørdag/søndag den 24.-25. januar. Ved dette første kursus var vi naturligvis spændte på, hvordan vores kursusprogram egentlig virkede på deltagerne. Specielt var vi spændte på, om vi kunne nå igennem de mange kursuspunkter, som vi fandt væsentlige. Kurset i Fredericia viste, at der skulle visse tidsmæssige småjusteringer til, førend det kørte rimeligt. Disse justeringer blev så foretaget inden de næste tre kurser i rækken.

I weekenden den 31. januar—1. februar afholdtes kurset så det andet sted i Jylland, nemlig i Viby ved Århus. Her forløb kurset uden problemer, hvilket er mere end man kan sige om det kursus, vi planlagde i København den følgende weekend!

I København løb vi nemlig ind i problemer med fremskaffelse af et passende kursus-sted. Tænk sig, det sted i landet, hvor de fleste lokaler må formodes at befinde sig, opstod der lokale problemer! Det må fortælles noget om, hvordan københavnerne indretter sig (PS.: Jeg er selv fra Århus)! Nå, problemerne blev klareret med venlig hjælp fra FUFOS, idet vi lånte deres lokaler i København.

Så i weekenden den 7.—8. februar løb kurset af stablen i København og den følgende weekend — den 14.—15. februar — afsluttede vi med kurset i nogle usædvanlig velegnede lokaler i Ringsted.

Det var en grupe trætte instruktører — hvoraf nogle havde været med i fire weekender i træk — der vendte hjem fra Ringsted.

To dages koncentreret arbejde

Indholdet af de to dages arbejde med rapportoptagelse blev fastlagt på et planlægningsmøde i december 1980. Selv om der også foregik småjusteringer, hvad angik indholdet, så var de fire kurser indholdsmæssigt stort set identiske.

Vi lagde på kurserne vægt på viden om *rapportoptagelse* fremfor viden om *UFOerne*. Fra starten gjorde vi deltagerne opmærksomme på, at vi ikke ønskede at bruge tid på diskussioner om UFOernes natur og organisatoriske forhold. Selv om sådanne diskussioner også som regel er interessante, ville vi i den begrænsede tid, der var til rådighed, udelukkende bershæftige os med det, der var kursernes formål: Rapportoptagningsteknik.

Og hvad indeholdt kurserne så? Ja, kurserne var bygget op af øvelser (teoretiske og praktiske), gruppearbejde og oplæg fra instruktørerne, og det må være på sin plads med en kort gennemgang af programmet for kursernes to dage.

Lørdag startede vi med en kort introduktion, hvorunder alle umiddelbart praktiske spørgsmål om kurset blev afklaret. Herefter blev deltagerne smidt hovedkulds til den første gruppeøvelse, der gik ud på at

optage en rapport på en fiktiv (opdigtet) observation. Man kan undre sig over, hvorfor kursisterne skulle i gang med dette allerede inden de havde hørt de første oplæg. Forklaringen er dels, at deltagerne dermed fra starten kom i gang med at snakke om tingene, dels at de dermed fik øjnene op for de fundamentale sider ved rapportoptagelse, og endelig, at vi i resten af kurset kunne tage udgangspunkt i de fejl og misforståelser, der blev gjort under denne øvelse.

Efter et oplæg om de centrale begreber for rapportoptagere (»UFO«, »UFO-rapport«, »observatør«, »rapportoptager« m.v.), fik deltagerne så kritik fra instruktørerne af deres første gruppeøvelse med rapportoptagelse. Samtidig blev rapportskemaets punkter gennemgået, således at meningen med de enkelte spørgsmål blev klarlagt.

Resten af lørdagen blev brugt til to oplæg om »generelle retningslinier for rapportoptagelse«, hvor hele forløbet under en rapportoptagelse kort blev skitseret, og »interview-teknik«. I forbindelse med interview-teknikken var der igen gruppeøvelser — denne gang koncentreret om det at bruge en båndoptager under interviewet og selve teknikken med at stille spørgsmål og ikke mindst at høre efter svarene! Endelig blev der lørdag taget hul på et større punkt om anvendelse af hjælpemidler.

Søndagen fortsatte så med punk-

Arne Edlich, SUFOI's repræsentant i Københavns-området, har stor ekspertise vedrørende flys lygteføring og bevægelsesmåder, og han videregav en mængde af denne viden til kursusdeltagerne.

tet »hjælpemidler«, og efter en introduktion, hvor begreber som måleusikkerhed, planlægning før rapportoptagelsen, relative/absolutte størrelser og selve hjælpemidlerne (kompas, vinkelmåler, stopur m.v.) blev gennemgået, gik man gruppevis i gang med en række praktiske øvelser. Da det ikke altid lykkedes os at få UFOerne til at komme under disse praktiske øvelser, var vi nødsaget til at foretage opmålinger af skorstene, master og hustage! Men man fik under alle omstændigheder praktisk erfaring i anvendelse af kompas, vinkelmåler og lign.

Efter de praktiske øvelser gik man så i gang med at beregne størrelser og afstande ud fra målingerne. Ikke til udeligt begejstring for dem, der ikke havde deres stærke side i matematikken!

Søndagen blev fortsat med et oplæg om »identificering af kendte fænomener« — et virkelig vigtigt emne for rapportoptagerne. Den sidste øvelse foregik igen gruppevis, og grupperne fik frie hænder til at foretage en rapportoptagelse på en af instruktørerne, der havde »set noget spændende over Bagsværd«. Sidst i kurset blev deltagerne så udsat for en lille prøve, der til dels skulle give dem et lille resumé af de to dages emner, og til dels fortælle os selv, hvor vi ikke havde forklaret os godt nok.

Efter en snak om kursets forløb — for at der kunne foretages nødvendige justeringer af programmet inden det næste kursus løb af stablen — var der så almindelig oprud og oprydning.

Tilfredshed

I kurserne deltog i alt omkring 40 deltagere fra de to organisationer SUFOI og FUFOS, og det var vist det almindelige indtryk — når vi nu selv skal sige det — at kurserne forløb med en rimelig succes. I hvert fald kunne alle kursister anbefale andre at deltage i et sådant kursus.

En ikke sjældent bemærkning fra deltagerne efter kurset var noget i retning af: »Jeg troede, da jeg kom, at det at optage rapporter var forholdsvis nemt, men nu ved jeg, det er fantastisk svært! Hvornår afholder I de næste kurser?«. Men ikke

fortsættes side 33

UFOer over Antarktis

Et tidligere medlem af U. S. Coast Guard (den amerikanske kystbevogtningstjeneste) har fortalt om to meget usædvanlige oplevelser, han havde, mens han var udstationeret i Antarktis. Skønt begge observationer skete for så mange år siden, er det meget bemærkelsesværdige oplevelser selv den dag i dag.

Vidnet, hr. X fra Californien, var udstationeret ved Sydpolen i forbindelse med den operation, der havde fået navnet Deep Freeze. Han gjorde dengang tjeneste som besætningsmedlem på en helikopter om bord på isbryderen East Wind, der tilhører Coast Guard. Senere gjorde han tjeneste som leder for mandskabet på en C-130 transportmaskine.

X's første observation skete i de tidlige morgentimer den 20. april 1964. Han var sammen med 5 andre besætningsmedlemmer om bord på en C-130 på vej til flådebasen ved McMurdo Sound.

De var i den sidste fase af, hvad han selv kalder en »rundtur«. Flyet startede fra McMurdo, tog til Christchurch på New Zealand for at hente forsyninger og udstyr og skulle så tilbage til McMurdo. X fortalte, at turen forløb normalt, og at deres eneste »selskab« var en russisk maskine, som fløj parallelt med dem ca. 8 km ud for deres styrbord vinge, og de havde haft ham på radaren i nogen tid. X fortalte, at selv om de russiske baser lå adskillige hundrede miles fra McMurdo, så brugte de fleste ankomende flyvere på grund af vinden den samme corridor på vej ind i Antarktis. Pludselig rapporterede styrbords-udkiggen, at han så en serie UFOer over og til højre for flyvemaskinen, og at de

kom nærmere med en fart af ca. 750 km/t. I modsætning til det russiske fly var UFOerne ikke synlige på radaren. Objekterne tog derefter farten af, så de kom ned på samme hastighed som flyet, som på det tidspunkt fløj ca. 300—350 km/t i en højde af 10.700 meter. Til at begynde med var det kun styrbord-udkiggen, der var i stand til at se UFOerne; Piloten tippede højre vinge nedad, således at han selv kunne komme til at se objekterne, som nu fløj bagved hans maskine. X sagde, at da dette skete, var objekterne synlige gennem observationskuplen ovenpå deres fly. Lidt efter kom objekterne nærmere, og besætningen kunne nu betragte dem gennem vinduerne i højre side. X beskriver UFOerne som 9 glødende, hvide objekter, der fløj i en V-formation. UFOerne forfulgte flyveren et stykke tid, men så bevægede de sig over den store C-130 til en position oven over og på venstre side af den. Dette markerede begyndelsen af en utrolig kæde af hændelser, som gjorde besætningen fuldstændig forvirret.

På dette tidspunkt forsøgte de at sende et SOS (»Mayday«), men opdagede, at deres radio var »død« ligesom deres radar var det. Flyverens elektriske system begyndte nu at sætte ud, og piloten forsøgte at skifte over til hjælpemotoren, men fandt at den heller ikke virkede. X sagde, at det var, som om hele maskinens elektriske system var ude af kraft. Turbopropellerne arbejdede endnu på dette tidspunkt, men så begyndte de lidt efter lidt at køre med besvær og nærmest standse. Det var X's teori, at fordi motorene ikke fik nogen elektrisk kraft, be-

gyndte olien at stivne i den lave temperatur. Dette kunne være grunden til miseren. På dette tidspunkt skulle man forvente, at den store maskine faldt ned som en sten, men til besætningens overraskelse fortsatte flyveren tilsyneladende i uændret højde og kurs. X har ikke nogen idé om, hvorfor flyveren ikke faldt ned, men det kunne se ud, som om UFOerne på een eller anden måde holdt den oppe. X sagde, at det var en pokkers modbydelig følelse at flyve uden motorer og i fuldstændig stilhed. X sagde også, at de var ude af stand til at manøvrere med maskinen (hverken få den til at stige eller dreje den til venstre eller til højre). Det var, som om andre kontrollerede den.

Så skete der endnu en mærkelig ting.

X sagde, at flyveren pludselig kom ind i en mærkelig tåge. Han troede, det var en begyndende »White-out«. (White-out er et vejrlig, der ofte forekommer i Antarktis, når skyer og sne danner et ensartet, mælkehvidt dække med sigtbarhed 0. /o.a.).

Han beskriver tågen som værende meget tør og fyldt med statisk elektricitet. Han påstår, hvis man kom tæt på metal, fik man et elektrisk stød. Han fortalte videre, at han hele tiden følte sig »underlig«, mens de var inde i tågen. — Efter ca. 20 minutter forsvandt tågen.

Flyvningen fortsatte endnu i flere minutter, stadig med UFO-formationen bagved. Så pludselig kom den elektriske strøm igen, og besætningen kunne starte motorene igen én efter én. I løbet af kort tid fungerede alle systemerne, og det hele var igen normalt om bord på

flyveren. Næsten i samme øjeblik fløj UFOerne bort, og den store transportmaskine fortsatte til McMurdo. I alt havde maskinen fløjet 45—50 minutter uden hjælp af motorerne og uden elektrisk kraft. — Så opdagede man endnu en mærkelig ting. Det så ud til, at man i løbet af de 45—50 minutter havde tilbagelagt en distance på 490 km. Som X tidligere havde oplyst, fløj C—130 med en fart af 300—350 km/t, og han havde ingen forklaring på, hvorledes det var lykkedes flyet at tilbagelægge 490 km på mindre end en time!

Efter landingen samledes hele mandskabet i maskinens cockpit for at diskutere den oplevelse, de lige havde haft. Kort tid efter afleverede mandskabet en rapport til deres overordnede sammen med 7 af de 9 ruller film, de havde taget af UFOerne.

Og nu kom et nyt mysterium til!

Da jordpersonellet begyndte at checke C—130'eren, opdagede de, at den havde for meget brændstof om bord til at have kunnet flyve fra Christchurch til McMurdo. Til en vis grad kunne dette forklares ved, at maskinen havde fløjet 490 km uden at motorerne havde været i gang. — Den næste ting, man opdagede, kunne ikke forklares så nemt. — Man havde nu sat maskinen under afspærring, og da man begyndte at losse udstyret fra flyet, opdagede man, at meget af materiellet om bord vejede mindre, end det skulle. X forklarede med et eksempel: »Hvis man havde en metalkæde, der vejede et pund, så vejede den nu kun et halvt pund«. Det syntes, at jern- og stålting var mest påvirket af det uforklarlige vægttab. Udstyr lavet af aluminium eller metallegeringer synes slet ikke at have tabt nogen vægt. X fortalte, at de havde transporteret to D—18 traktorer, og en af cheferne for jordpersonellet var virkelig ophidset; han sagde, der var noget i vejen med traktorerne, for de vejede ikke nok!

De to ruller film, som X havde sikret sig fra de oprindelige 9, der blev taget under observationen, fik han adskillige uger senere tilbage. Han berettede, at filmene var tågede, som om de havde været udsat for en eller anden slags bestråling, og han fandt senere ud af, at de 7 ruller film, der var blevet udleveret til flåden, også havde været tågede. X

fortalte også, at han og de andre 5 besætningsmedlemmer var blevet udspurgt igen og igen i to dage af forskellige officerer på McMurdo basen. Da han selv ikke var stationeret på McMurdo, var han ikke bekendt med navne og rang på de forskellige officerer, der havde afhørt ham, og identifikation var yderligere blevet vanskeliggjort, fordi officererne bar tykke polardragter over deres uniformer. Han var overbevist om, at nogle af officererne var fra Søværnets Efterretningsvæsen, fordi der var et O. I. kontor (Efterretningskontor) på McMurdo. Under forhørene blev besætningsmedlemmerne indskærpet i meget skarpe vendinger, at de skulle holde tæt med det, de havde set og fotograferet.

X's anden observation fandt sted den 3. januar 1965. På det tidspunkt gjorde han tjeneste som chef for besætningen på en C—130C. Maskinen fløj på gyrokurs 065°, kun omkring 160 km fra det sted, hvor han havde haft sin første observation det foregående år. Han understregede, at de ikke havde andre flyvere på radaren og antog, de var alene. Pludselig kl. 16.45 mistede maskinen al elektrisk kraft, også radioen og nødgeneratoren satte ud. X sagde, at besætningen »gjorde sig klar til at springe«. Så aldeles pludselig - ud af den blå luft - passerede et aflangt glødende objekt maskinen med et »helvedes brag«. Flyet kom ind i luftstrømmen efter objektet

og blev ganske kraftigt rystet. X beskriver objektet som aflangt, måske nærmest dråbeformet. Objektets farver gik fra lys gylden over i lys blå, og det havde en kondensstribe efter sig. Der var også et fremspring på siden af det. UFOet var større end C—130 C flyet og fløj hurtigt nok til at frembringe lydumsbraget. Efter ca. 3 minutters forløb kom strømmen tilbage på flyet, og de kaldte deres base og spurgte, »om de havde selskab«. Der blev svaret tilbage, at der ikke var andre flyvemaskiner i det område. Så havde de kontaktet Polar Radar Station og fået samme svar: »der var ikke andre fly i området«.! Under observationen tog besætningen 7 ruller film af objektet og fik senere at vide, at de alle var gode. Fotografierne var overleveret til flåden.

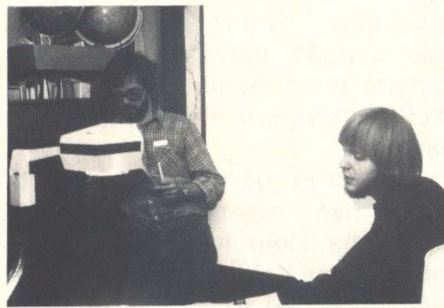
Jeg spurgte X, om han havde noget kendskab til, at andre militærpersoner havde haft observationer, eller om der forelå rapporter om andre UFO-observationer i området. Det eneste, han kendte til, var, at russerne ofte klagede over, at ukendte fly forstyrrede deres anlæg.

Selvfølgelig kan man ikke drage nogen slutning eller få besvaret nogle spørgsmål på baggrund af disse hændelser. Men det kan være endnu en brik i puslespillet om UFOer og deres interesse for Militæret. □

*APRO Bulletin, marts 1981.
Oversætt.: Karen M. Linneballe.*

fortsat fra side 31

bare har kursus-deltagerne fået lært fundamentale sider ved rapportoptagelsen. Også instruktørerne har haft uvurderlig gavn af at

Deltagerne havde under kurserne lejlighed til praktiske øvelser i rapportoptagelse, dog med opdigtede observationer. Her gennemgår Torben Birkeholm og Per Andersen resultatet af en sådan rapportoptagelse af en »UFO-observation«.

Fotos ved Kim Lykkegaard.

arrangere disse kurser. Vi kan ikke betragte os selv som nogle store eksperter i rapportoptagelse, så kurserne lærte også os mange nye forhold vedrørende rapportoptagelse.

Endvidere var det nok sundt for rapport samarbejdet imellem organisationerne, at rapportoptagere fra SUFOI og FUFOS mødte hinanden og fik lært hinanden lidt at kende.

Hvornår de næste kurser bliver arrangeret kan ikke siges med sikkerhed. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at det tog lang tid og mange kræfter af vores fritid at arrangere kurserne. Men jeg tror der er mulighed for, at der igen vil blive arrangeret kurser i slutningen af 1982 eller måske i løbet af 1983. Til den tid vil kurserne naturligvis blive annonceret her i bladet. □

TLP'er på Månen

Af Tommy Christensen

»Månen er en død og uforanderlig verden«. Dette standpunkt fremsatte de to store pioner-selenografer Beer og Mädler i 1838 efter deres revolutionerende kortværk var færdigbearbejdet. Påstande fra adskillige astronomer om nye kraterdannelser bl.a. ved den berømte grube Linné i Klarhedens Hav, var med rette blevet afvist, og teorien om en fuldstændig død Måne var gennem de sidste 400 år mest udbredt. Nuvel, sagen forholder sig ganske anderledes!

Ganske vist ændres det smukke månelandskab ingenlunde, men derimod forekommer i relativ stort antal mystiske lysfænomener, der ikke kan forklares som et resultat af de uhyre komplicerede systemer af lys og skygge i detaljerige områder under skrå belysning. Historien om disse fænomener, der af englænderen Patrick Moore er blevet døbt TLP'er eller Transient Lunar Phenomena (kortvarig månefænomen), er fuldstændig analog med UFO-sagens udvikling. For TLP'ernes vedkommende har historien imidlertid allerede på nuværende tidspunkt fået en opklaringens »Happy End«, som UFO-problemet jo endnu mangler. For at give læseren et indtryk af denne overensstemmelse mellem to opklaringsprocessers forløb, skal vi nu se lidt nærmere på de spektakulære månefænomener.

Formationerne på måneoverfladen forandrer hurtigt deres tilsyneladende udseende som følge af den skiftende belysning. Et ringbjerg der fremtræder som en velmarkeret dannelse en bestemt aften, kan ofte ligne en udflydende

tågeklat en lille dags tid senere, og der er endda tilfælde, hvor selve den reelle form synes at variere. Generelt er månelandskabet imidlertid skarpt defineret pga. den manglende atmosfære. Lokale slørområder, hvor de fine detaljer forsvinder, formørkelser m.v., kan altså ingenlunde forklares som skylag eller tåge, og lyder derfor helt usandsynlige, men i løbet af årene er der dukket så mange rapporter op omhandlende disse effekter, at vi ikke kan afvise TLP'ernes realitet.

Under TLP-betegnelsen hører flg. fænomener: lysskær, ofte af rødlig farve, ellers hvidtonede; farveløse slør over begrænsede områder, der skjuler overfladedannelser som riller og små gruber; samt i sjældne tilfælde større slør, der ikke direkte skjuler detaljerne, men blot gør dem mindre tydelige. Mange fænomener skyldes naturligvis rent syns-optiske illusioner, der nemt opstår i en verden som Månens, men under TLP'erne hører de ikke, idet vi hermed kun mener fysiske effekter. Når tvivlstilfælde foreligger, hvilket jo ingenlunde kan undgås, benytter vi her den gyldne regel, hellere en potentiel TLP-observation mindre end en usikker.

Lad os nu gå tilbage i tiden til 1955, hvor erkendelsen af hele problematikken for alvor tog sin begyndelse. Dr. Dinsmore Alter benyttede den 50 tommer store reflektor på Mount Wilson Observatoriet nær Los Angeles i Californien, der hører til et af verdens største. Han optog bl.a. nogle billeder af to voldsletter, Alphonsus og Arzachel, der ligger nær den for

os synlige måneskives midte. Alter tog sine fotos gennem både infrarødt og ultraviolet filter. Infrarød vil jo gennemtrænge eventuelle forekommende luftmolekyler, mens de længere stråler som ultraviolet (begge områder er usynlige for det menneskelige øje) vil blokeres eller spredes, hvorfor himlen altså har den smukke blå farve, vi på sjældne dage her i landet kan opleve. Nuvel, Alter forventede naturligvis at begge billedserier havde den samme skarphed, men det viste sig, at på nogle af de i ultraviolet eksponerede fotos manglede enhver form for detaljer på den østlige side af Alphonsus' bundflade, mens Arzachel i alle tilfælde stod tydeligt frem.

Det var ingenlunde første gang TLP-fænomenet var registreret i Alphonsus, men her havde man fået et definitivt bevis, troede man! De autoritære folk blandt astronomerne benægtede fysisk aktivitet på overfladen, og mente fænomenets natur måtte skyldes Jordens egen atmosfære i stedet. Patrick Moore, der er den højest renommerede amatør-astronom verden over, tog affære, og i sin egenskab af formand for månesektionen under British Astronomical Association (BAA) oprettede han en alarmkæde blandt amatør-selenograferne i det ganske England. På den måde kunne mange observatører bevidne en TLP, og mængden af data blev både større og bedre. I den engelske månesektion gjorde man således nogle gode iagttagelser gennem flere år. Imidlertid forblev de professionelle astronomer hårdnakket på deres

teorier om pletter for øjnene, fantasiefabrikationer m.v., og de adskillige amatørastrofysikerer, der var overbevist om det modsatte og arbejdede for at bevise det, blev ikke taget særlig seriøst.

Sagen tog et afgørende vendepunkt i 1958, hvor sandhedens time slog for TLP'erne. Patrick Moore udsendte en appel til en del astronomer på de største observatorier verden over, deriblandt også N. A. Kozyrev på Krim's Astrofysiske Observatorium i USSR. Moore bad astronomerne om specielt at holde et godt øje til Alphonsus, hvor månesektionen under BAA havde konstateret øget aktivitet. Den 3. november 1958 opdagede Kozyrev under eksponeringen af et spektrogram, at centralbjerget i Alphonsus ligesom blev indhyllet i en rødlig »sky«. Et spektrogram er et billede af en lyskildes fysiske sammensætning, hvor lyset bliver brudt i alle regnbuens farver, og ud fra bestemte linier i bestemte områder i spektret og deres bredde, er det muligt ganske definitivt at bestemme lyskildens natur. Denne metode benyttes hyppigt i den stellare astronomi, hvor den giver os informationer om stjernernes opbygning, hastighed og andre forhold, som vi rent

visuelt ingenlunde kan gisne om.

Kozyrev's resultater kom helt bag på en stor del af videnskaben. Spektrogrammet viste, at varme gasser med kulstof (kulilte?) var strømmet ud gennem måneskorpen og havde skabt en lokal temperaturstigning på måske 2000 grader. Astronomerne var ikke alle lige begejstrede for denne forklaring, men der var unægteligt sket noget på måneoverfladen, der måske var værd at studere lidt nærmere. Hvis nogen tvivl om TLP'ernes eksistens endnu herskede efter episoden i 1958, blev den elimineret i 1963, hvor adskillige astronomer iagttagte stor aktivitet bl.a. i Aristarchus i Det stormfulde Ocean. Også mandskabet i Apollo 11 og 15 konstaterede TLP'er, og man har nu definitivt fundet årsagen til deres opståen, takket være videnskabens interesse og forskning på et område, der i lang tid havde været tabu. Det har vist sig, at TLP-fænomenet er hyppigst forekommende, når Månen er nærmest Jorden, hvor overfladen er udsat for størst gravitationsforskydelse. Her ved opstår måneskælv, og den potentielle gas, der ligger i lommer i Månens indre, kan således sive ud; og i det stærke sollys dannes en form for fosforisering.

Patrick Moore og Barbara Middlehurst fra USA udarbejdede et TLP-katalog, der i 1971 omfattede 713 tilfælde — ikke alle lige pålidelige. Pudsigt nok rækker observationerne helt tilbage til det 18. århundrede (1787 ved selveste William Herschel), hvor teleskoperne var kvalitetsmæssigt gode nok til selenografiske studier af rimelig højt niveau. I Desmond Leslie's kapitel om UFO'er på Månen i »Flyvende tallerkener er Landet« giver han en liste over mystiske lysfænomener fra 1824 til 1920. Leslie benægter enhver lighed mellem de i listen nævnte tilfælde og Moore's »vulkanske støvteori«, selvom sagerne efter min mening står noget anderledes. Det kan imidlertid tænkes, at tilhængere af teorien om UFO-baser på Månen herefter vil hævde, at TLP'erne er udstødning fra nogle interplanetare rumskibe, hvis uhyre komplicerede maskineri endnu ikke er varmet op til den lange færd i universet, måske for at føje nye »naturbegivenheder« til andre beboede planeters måner. □

Litteratur:

Patrick Moore:
»Guide to the Moon«
Lutterworth Press,
London 1976.

Kig på himlen

Aug./sept. 1981

Lørdag den 8. august slutter de lyse nætter, og det bliver igen muligt at observere den mørke stjernehimmel.

Omkring den 12.-13. august kan man i tilfælde af klart vejr se meteorsværmen Perseiderne (også kaldet Skt. Laurentii Tårer). Det bliver dog ikke under de mest gunstige omstændigheder, da lyset fra fuldmånen vil genere.

Kort efter solnedgang vil man kunne se planeten Venus i vest. Den 26. og 27. august vil den stå ca. 1 grad fra planeten Jupiter. I september er der ingen specielle hændelser på himlen, men man kan glæde sig over at kunne nyde stjernehimlen uden at få kulde i tæer og fingre!

Jens-Henrik Glintborg.

Planeternes op- og nedgangstider pr.:

	1. august	11. august	21. august
Mars (op)	2.25	2.19	2.15
Mars (ned)	19.57	19.41	19.22
Jupiter (op)	10.58	10.29	10.01
Jupiter (ned)	22.49	22.12	21.35
Saturn (op)	10.51	10.17	9.44
Saturn (ned)	22.56	22.18	21.40

	1. september	11. september	21. september
Mars (op)	2.12	2.10	2.08
Mars (ned)	18.59	18.35	18.09
Jupiter (op)	9.30	9.03	8.36
Jupiter (ned)	20.54	20.18	19.41
Saturn (op)	9.08	8.35	8.03
Saturn (ned)	20.58	20.20	19.42

Månen i august/september 1981:

Første kvarter	7/8	6/9
Fuldmåne	15/8	14/9
Sidste kvarter	22/8	20/9
Nymåne	29/8	28/9

Til og fra medlemmerne

Ved Peter A. Hansen

Tysk UFO-konference

I Syrgenstein i det sydlige Vest-tyskland arrangerer den tyske UFO-organisation CENAP (se UFO-NYT nr. 2/1980 side 47-51) et UFO KONVENT. Man håber på besøg fra alle nabolandene.

Konventet foregår i dagene den 18.-20. september 1981. De to tyske UFO-organisationer CENAP og GEP er i disse år alene om at tegne den seriøse tyske UFO-forskning. Alene af den grund anbefaler vi vore medlemmer at kigge indenfor, dersom De skulle befinde Dem på de kanter i september. Et nærmere program kan fås ved henvendelse til:

Peter A. Hansen
Ericaparken 12, 2820 Gentofte

LÆSERBREVKASSEN:

Til UFO NYT Redaktion

Ja, nu må i undskylde at jeg blander mig, det kan godt være, at I inde på bladet vil opfatte mig som en fræk hund, men det er der ikke noget at gøre ved.-

Jeg er nyt medlem af bladet og efter det som I skriver, vil I gerne høre noget godt eller skidt fra læserne, så I får altså allerede nu et skud for boven, — jeg er ikke inkarneret kværlant, men jeg tåler heller ikke, at tidsskrifter binder folk noget på ærmerne. — Det kan jo være, at det er fødselsveer eller tankeløshed, hvad ved jeg . . .

. . . Og nu tilbage til det amerikanske bombefly, den artikel dvæler I for meget ved. I gentager jer selv flere gange og billederne af det in-

dre i flyet, er spild af godt papir, der kunne have været brugt til noget mere spændende. F.eks. som et landkort med optegnelser over, hvor observationer er sket gennem en år-række, så man kunne danne sig et

*»Til og fra medlemmerne«
bringer med jævne mellem-
rum omtale af begivenheder i
SUFOI. Rubrikken kan også
opfattes som læsernes tale-
rør. Al henvendelse »Til og
fra . . .« bedes rettet til SUFOI,
Postbox 6, 2820 Gentofte.*

billede af UFO-aktiviteter — og ikke som et landkort, der er blæst om af en tyfon, som i bladet. —

I dvæler også for meget ved møder og kongresser, som nu ved SUFOI kongressen 1980. Her kunne I udmærket godt have undladt billederne no. 2, 3 og 14 — derved kunne der blive mere plads til flere nærbilleder af *Rummets Riddere*, Hvad der også irriterer mig og sikkert flere andre, er de billeder af tom snak om lysstofrør, el-hegn og parkerede biler — et kedeligt fyldstof, som ikke har folks interesse. Det leder bare tanken hen på f.eks. 12 årige børns skoleblad og det virker lidt for naivt, og må jeg så til slut gøre de herre opmærksomme på, at os der har meldt sig til at af-tage UFO-NYT, er UFO-fans og betaler for bladet, har krav på, at det indeholder en hvis standart, og ikke

billeder af døds syge græstotter, der ikke har en skid med UFOer at gøre . . .

Med hilsen
E. J. Lindharth

Kære E. J. Lindharth.

Tak for brevet med »skuddene for boven«. Brevet var langt, så vi har tilladt os at pille de afsnit ud, der behandlede de ris, vi efterlyste i nr. 1/81.

Det var en lang og detaljeret artikel vi bragte om det amerikanske bombefly, men forklaringen ligger sådan set i overskriften »UFO-klassikere«. Denne rubrik er specielt beregnet til en virkelig grundig behandling af de specielle UFO-observationer, der i tidens løb er gået hen og blevet klassikere — dvs. der refereres til dem i tide og utide i UFO-litteraturen, idet man går ud fra, at alle kender observationerne. Dette er imidlertid ikke altid tilfældet, især ikke for personer, der kun har beskæftiget sig med UFO-problemet i relativ kort tid. For alles — men specielt for disse personers — skyld gennemgår vi »UFO-klassikere«, og får samtidig lejlighed til at tilføje evt. nyttilkomne oplysninger.

Danmarkskortet ved de danske observationer ser måske lidt forblæst ud, men vi har for afvekslingens skyld valgt at bringe Danmarkskortet som en aftegning af et satellitfoto af landet. Kigger man på de Danmarkskort vi således løbende har bragt siden januar 1978 med indplottede observationssteder, så har man netop den efterlyste oversigt over UFO-aktiviteten i Danmark!

Jeg synes ikke vi dvæler særlig meget ved møder og kongresser —

referater fra sådanne begivenheder bringes måske én eller to gange om året — og da UFO-NYT jo også er et medlemsblad, har det vel en vis interesse hos læserne at se og læse lidt om, hvad SUFOI går rundt og laver herhjemme ved siden af arbejdet med UFO-rapporterne.

Helt uenige er vi mht. bemærkningerne om »tom snak om lysstofrør« og »dødssyge græstotter«. Det er faktisk af væsentlig interesse at illustrere, hvordan helt ordinære fænomener pludselig kan fremstå som mulige UFO-tilfælde — hvis der ikke foretages en grundig undersøgelse så hurtigt som muligt. I det omtalte tilfælde blev der reageret hurtigt fra SUFOI, og i stedet for om et par år at støde på rygter om landede UFOer ved Skagen i 1980, er historien nu blevet manet i jorden før evt. rygter kunne opstå. Det kan alle vel få lidt forstand af ved nærmere eftertanke. Bl.a. derfor bringer vi også sådanne »opklarings-historier«.

Jeg håber — og har da også det indtryk — at UFO-NYT's læsere i det store og hele synes at bladet er afvekslende og spændende, og jeg tror at den i brevet luftede utilfredshed måske kan skyldes, at hr. Lindharth — som han selv skriver — er en ny læser af bladet og betragter nr. 1/81 som det første nummer — men UFO-NYT er faktisk udkommet siden 1958!

Fl. Ahrenkiel

Kære brevkasse.

I bogen »UFO-myten og de psykiske fænomener« af Brinslev le Poer Trench, fortælles der om 8 »obelisker«, som er fotograferet på Månen af NASA, samt at nogle sovjetiske videnskabsmænd har lavet en analyse af disse »obelisker«, og at placeringen mellem nogle af stenene er arrangeret nøjagtig på samme måde som tre pyramider ved Gizeh.

Er der noget nyt i denne sag?

Er der tvivl om, hvorvidt påstanden om disse »obelisker« er rigtig? Hvis der er noget rigtigt i det, er det jo et bevis på, at der har været nogen før os, ikke?

Til orientering vedlægger jeg fotokopier fra omtalen i bogen og håber at få svar i UFO-NYT. Det er jo spændende læsning, og måske også et bevis for, at vi ikke er »alene«.

*Venlig hilsen
Torben Lind*

Tak for henvendelsen vedr. »måneobeliskerne«.

Påstanden om, at der skulle være sådanne »obelisker« på Månens overflade stammer fra den sovjetiske ingeniør Aleksander Abramov. Han skrev engang i tresserne en artikel i det sovjetiske tidsskrift »Teknik for ungdommen«, hvor han henviste til et billede, som den amerikanske »Orbiter-2« rumkapsel havde taget af måneoverfladen den 2. november 1966.

På dette billede sås nogle ejendommelige aftegninger, nemlig tilsyneladende skygger efter høje obelisklignende genstande.

Da sagen interesserer mig en hel del, har jeg gennem årene foretaget visse efterforskninger for at finde flere oplysninger og detaljer om »obeliskerne«.

Tilsyneladende er der tale om nogle forholdsvis små forhøjninger i månens terræn. Da disse forhøjninger imidlertid er placeret i et område, der i forvejen skråner lidt, og solen står lavt i horisonten, får man disse meget lange skygger frem.

Disse skygger ser ejendommelige ud på billedet, som vi gengiver her i lille format. De kan let give indtryk af at være forårsaget af høje spir eller obelisker, hvilket tilsyneladende ikke er tilfældet.

Desværre tror jeg altså ikke, at

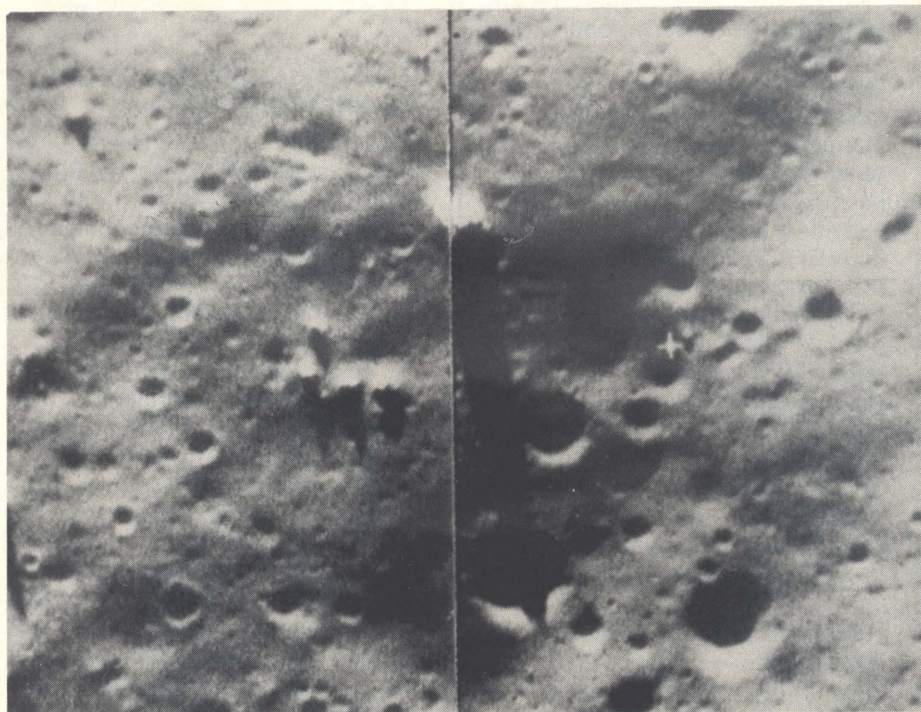

man via »måneobeliskerne« kan finde bevis for, at vi ikke er alene i universet.

Mine efterforskninger i denne alligevel interessante sag er desværre blevet forsinket og kompliceret af, at jeg endnu mangler visse detaljoplysninger fra den amerikanske rumadministration NASA.

Imidlertid håber jeg på en snarlig løsning på disse problemer, så vi kan få en større, orienterende artikel i et af de kommende nr. af UFO-NYT om »måneobeliskerne«.

*Venlig hilsen
Ole Henningsen*

Det originale foto fra Månens overflade taget af Lunar Orbiter 2. »Måneobeliskerne« ses ca. i midten af billedet. Det hvide kryds i højre side af billedet er et af NASA's referencemærker. Foto: NASA, Washington, D.C.

Kort fortalt

Under denne overskrift bringes løst og fast - herunder også avisnotitser, som vi ikke altid har haft mulighed for at undersøge nærmere.

red.

UFO-bølge over Brasilien

Året 1981 kunne ikke starte bedre for de brasilianske ufologer: Der bliver observeret masser af ufo'er over Brasilien. Denne UFO-bølge startede allerede i oktober, november og december 1980, hvor der indkom over 100 UFO-rapporter til gruppen OPETOVNI. Dette er fortsat her i 1981, hvor der bliver rapporteret om adskillige nærobservationer af 1. og 2. grad.

Denne forøgede aktivitet har også medført øgede PR-aktiviteter. I Maringá (staten Paraná) er der startet en serie seminarer og høringer på universiteter og skoler. Der er endvidere blevet afholdt en udstilling »EXPO-UFO '80« — den første af sin art i staten Paraná. Til denne udstilling kom der 6500 besøgende — et tal, der måske siger lidt om UFO-interessen i Brasilien! Der blev under udstillingen også afholdt et møde for ufologer. Til mødet kom der repræsentanter for 37 byer fordelt over 7 brasilianske delstater. Man håber på denne måde at få et samarbejde i stand imellem de brasilianske ufo-grupper.

I Brasilien har de det — i øvrigt ikke ukendte — problem, at der er et hav af ufo-grupper. Og samarbejdet er dårligt. De fleste tænker kun på at lancere »de sidste nye« kontaktpersoner og ønsker ikke at bruge tid på metoderne og teorien

for rapportoptagere.

Der er i dag omkring 120 grupper i Brasilien. Mange består dog kun af en enkelt person — og der er som nævnt et dårligt samarbejde. Man kan dog skære det ned til 30 grupper, der arbejder seriøst og med regelmæssig indbyrdes kontakt. Men ingen af dem arbejder med 100 % videnskabelige metoder — en alvorlig fejl. Gruppen OPETOVNI håber ved sit arbejde at hæve forskningen i Brasilien op på et mere videnskabeligt niveau.

*Fra SUFOI's korrespondent i Brasilien A.J. Gevaerd
Præsident for OPETOVNI
Unidentified Flying Objects Theoretical
Studies and Research Organization
/pa.*

UFO styrt og fotos af ufo-nauter afsløret!

Sådan lyder overskriften på en pressemeddelelse fra Dennis Plichis fra »UFO Information Network«, Ohio i USA. Det meddeles, at gruppen vil afsløre og offentliggøre to fotografier af døde ufo-nauter, som er blevet bjærget fra et UFO-styrt.

Det ene billede skulle forestille en ufonaut i det ødelagte rumskib, mens det andet skulle vise ufonauten bjærget med diverse militære personer omkring. UFO-styrtet skulle være sket i Mexico (syd for Laredo) den 7. juli 1948.

Desværre er de medfølgende fotokopier af fotografierne så dårlige, at man hverken kan se fisk eller fugl, så oplysningerne skal nok tages med alle mulige (og måske især umulige) forbehold, indtil nærmere oplysninger kommer for dagen.

*BUFORA Journal,
november 1980/pa.*

CUFOS Konference

I dagene den 25-27. september 1981 holder »Center for UFO Studies«, CUFOS, en konference i Chicago i USA. Hovedemnet for konferencen vil være videnskabelige undersøgelser af ufo-fænomenerne. Man håber på at få et forum samlet, hvor den seneste forskning kan blive præsenteret og diskuteret, og alle opfordres til at fremsende foredrags-manuskripter til vurdering.

Korrespondance/pa.

Ny præsident for BUFORA

Den engelske ufo-organisation »British UFO Research Association«, BUFORA, har fået ny præsident. Det er ingeniøren og videnskabsmanden Lord Kings Norton, der har sagt ja til posten.

Lord Kings Norton har en nævneværdig baggrund. Han startede i 30'erne med at være videnskabelig førsteofficer i det engelske RAF. Siden gik det videre som videnskabelig afdelingsleder i ministeriet for fly-produktion (under krigen), videnskabelig leder af ministeriet for brændstof og energi, formand for Rådet for videnskabelig og industriel forskning og endelig præsident for Det Kongelige Aeronautiske Selskab i England.

Lord Kings Norton er af den opfattelse, at de fleste ufo-rapporter kan opklares som kendte naturlige fænomener, men at der er en lille rest tilbage, der ikke kan forklares. Selv om disse også kan vise sig at være af jordisk oprindelse, vil han ikke udelukke, at der er tale om ikke-jordisk intelligens. Joo, de har sandelig stil, de englændere!

*BUFORA Journal,
November 1980/pa.*

CIA-dokumenter om UFO'er

I UFO-NYT nr. 2/1980 fortalte vi om retssagen mellem den amerikanske centrale efterretningstjeneste CIA og den amerikanske UFO-organisation Ground Saucer Watch. Denne retssag havde til formål at få frigivet dokumenter fra CIA omhandlende UFO-observationer m.v. CIA frigav den 14. december 1978 340 dokumenter fra egne arkiver, ialt 900 sider til Ground Saucer Watch. Senere frigav CIA i februar 1979 yderligere 200 sider.

Det frigivne materiale er efterhånden gennemgået af en række UFO-organisationer, der på forskellig måde har fremskaffet kopier af dokumenterne.

Blandt andet har en af den amerikanske UFO-organisation NICAP's forskere set på det fremlagte materiale, som virker særdeles spændende og interessant at høre om. Det spændende går måske i nogen grad af materialet, når man hører nærmere om, hvilke materialer det indeholder.

Nedenstående inddeling er foretaget af den forsker, der gennemså i alt 879 sider CIA-dokumenter for NICAP.

33% af siderne var oversættelser fra fremmede sprog af radio-udsendelser eller avisartikler. Ingen af disse var hemmeligtstemplede, hverken i original eller i oversættelse.

25% af siderne var henvisningsark og omslag, hvorpå der kun stod navn og kontornummer på modtageren.

18% af siderne var kopier af originaler, der allerede var i arkiverne eller udkast til memoranda og breve, der så i original befandt sig i arkiverne.

7,3% af siderne var ulæselige på grund af de primitive kopieringsmetoder, der blev anvendt, da de blev skrevet først i halvtredserne. En meget lille del af dokumenterne i denne kategori var så kraftigt censurerede af CIA inden frigivelsen, at de ingen mening gav.

6,5% af siderne bestod af breve modtaget fra offentligheden. Breve, der f.eks. fortalte om observationer, bad om forklaringer eller omhandlede teorier omkring UFOer. Denne gruppe af dokumenter indeholder også de sædvanlige intetsigende fortrykte svar fra CIA. Breve, der trods deres længde i realiteten ikke siger andet end »tak for henvendelsen«.

5,7% af de frigivne sider drejede sig om relevante ting, som f.eks. alt materialet omkring det berømte

Robertsonpanel fra 1953 (findes bl. a. nærmere omtalt i J. Allen Hynek: UFO-dokumenteret, SUFOI og Strubes Forlag 1974, side 160—162).

3% af siderne bestod af breve fra fhv. major Donald E. Keyhoe og andre UFO-forskere, der anmodede CIA om at åbne arkiverne om UFOer, samt CIA's afvisende svar på disse henvendelser.

1,5% af siderne var simpelthen kopier af artikler om UFOer fra amerikanske aviser og tidsskrifter. Denne opdeling i emner findes i »UFO Investigator« for april 1980 og må vel uden videre betegnes som skuffende læsning.

Som det ses ovenfor, er der dog også tale om visse dokumenter af værdi for UFO-forskere. Vi vil forsøge at finde dokumenter fra CIA-arkiverne, der har interesse for skandinaver, og publicere disse i UFO-NYT.

Ole Henningsen.

Jordskælv og ufoer

En dag da den australske ufo-olog Shirley Kemp fik fingerne i en bog med jordskælvcentre, studsede hun, da hun så et kort med jordskælvcentrene i et område af Sydaustralien. Var det ikke de samme steder, som der havde været ufo-observationer?

Hun plottede både jordskælvcentrene og ufo-observationerne ind i på et kort og opdagede til sin forbavselse et vist sammenfald. Er der

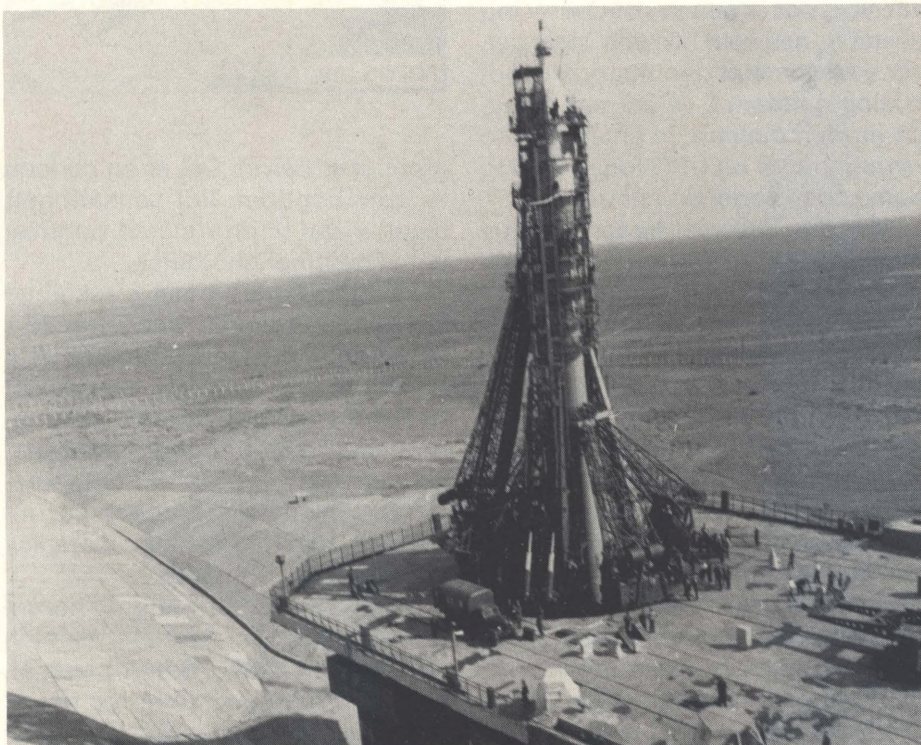
tale om tilfældigheder, eller er der en sammenhæng imellem jordskælv og ufo-observationer? spørger Shirley Kemp.

*Australian International
UFO Flying Saucer Research,
november 1980/pa.*

Atter en -naut!

I april 1979 underskrev Frankrig og Sovjetunionen en protokol om rumsamarbejde, hvoraf det blandt andet fremgår, at Sovjetunionen vil opsende en franskmænd i kredsløb om jorden i en rumstation. Frankrig har udvalgt de to testpiloter Jean-Loup Chrétien og Patrick Baudry til opgaven, og de er sendt på træningsophold i »Stjernebyen« ved Moskva. Opsendelsen finder sted i første kvartal af 1982. I februar udsendte pressebureauet APN en noget forsinket meddelelse om dette, hvori man omtaler franskmændene som »spationauter« — nu har vi haft kosmonauter og astronauter (og måske UFO-nauter!), så nogen har åbenbart ment, at forvirringen skulle have en tand til (spatio- har at gøre med rummet på fransk). Hvis ideen følges op, må vi hurtigst muligt finde på en betegnelse for den første dansker i rummet; rummand er brugt i anden forbindelse og rummonaut er ikke så velklingende, men måske kunne vi bare kalde ham Petersen?!!

OJK.

Den franske »spationaut« bliver, sammen med en sovjetiske kollega, opsendt med en Soyuz-raket som denne fra starttrampen på Tyuratam-rumbasen i Kazahstan. Den anden franskmænd bliver i kontrolcenteret for at hjælpe med radiokommunikationen. Foto: APN.

Anmeldelser

En dansk UFO-historiebog

De, der har fulgt med i UFO-sagen i Danmark gennem de sidste årtier, vil vide, at Willy Wegner er en gammel kending blandt UFO-logerne. Willy Wegner har før skrevet og redigeret flere hæfter om UFOerne, og der er også kommet en enkelt UFO-bog: »UFO-landinger i Danmark«. Men det mest betydningsfulde Wegner har udarbejdet er vel hans store bibliografi over dansk UFO-litteratur 1946—1970. Wegner har også spredt sig til andre emner, og han har f.eks. skrevet bogen »Däniken i Søgelyset«.

Nu har Willy Wegner barslet med en ny bog. Ja, historiebog må man vel sige. Det er bogen »UFOer — top secret?«, der, som han selv siger det, »er et resume af den historiske udvikling gennem tyve år, med fokus på striden mellem de amerikanske myndigheder og UFO-logerne«. Og som sådan er bogen glimrende.

Men man mangler fra forfatterens side en klar stillingtagen til de oplysninger, der bliver bragt frem — f.eks. til de forskellige kontaktberetninger. Det er, ligesom Wegner ikke tør tage et standpunkt, og det klare forhold til tingene, som bl.a. kendes fra »Däniken i Søgelyset«, er ikke at finde i Wegners nye bog. Men det er måske, fordi bogen så kan sælges både til de personer, der tror på kontaktberetningerne og til dem, der ikke gør det!

Under alle omstændigheder kan man dog i bogen læse om vigtige begivenheder vedrørende de på forskellige tidspunkter nedsatte undersøgelsesgrupper og kommissioner hos U. S. Air Force, og også skabelsen af de første amerikanske UFO-

grupper er belyst. Det er en periode — som bogtitlen lidt sensationelt siger — der til en vis grad var præget af hemmeligholdelse.

I bogen findes også forskellige kontaktberetninger, både fra USA og europæiske lande som Frankrig og Norge. Her har f.eks. beretn. om to norske søstres kontakt med en rummand ikke tidligere været meget omtalt; og en kontaktberetning, hvor to svenskere var involveret, har tidligere kun sporadisk været kendt i Danmark.

Adskillige afsnit i bogen, herunder et afsnit om Kenneth Arnolds observation i 1947, bærer præg af, at Willy Wegner virkelig har øst af adskillige kilder til glæde for os alle, inden han skrev beretningerne ned.

»UFO — topsecret?« kan med

udbytte læses både af »nye på området« og de lidt »ældre i gårde«, og vi kan absolut anbefale at investere i bogen. SUFOI har købt et parti af bogen hjem, og kan tilbyde vores læsere den for kun kr. 44,00 + forsendelse og porto kr. 5,00, ialt kr. 49,00. Bogen bestilles lettest ved at indbetale beløbet til giro nr. 9 11 77 25. SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst »UFOer - top secret« på modtagerdelen.

*Willy Wegner: UFOer — top secret?
Forlaget FUFOS, 1980.*

78 sider, illustreret.

*Sælges af SUFOI til kr. 44,00 + 5,00
ialt kr. 49,00.*

Giro 9 11 77 25.

Per Andersen.

Saglig viden om Cheops-pyramiden

Siden pyramide-mystikken begyndte at blomstre i midten af 1800-tallet, har der været skrevet et utal af bøger om pyramiderne ved Giza i Ægypten. Nu har den danske arkitekt Hubert Paulsen føjet endnu en bog til rækken. Men denne bog adskiller sig fra de fleste andre: Den er saglig, og oplysningerne er troværdige! Desværre er dette undtagelsen snarere end reglen for pyramidelitteraturen.

I bogen »Den store Pyramide« gør Paulsen rede for nogle af forholdene ved Cheops-pyramiden — den største af pyramiderne ved Giza. Og dette bliver gjort på en let læselig måde, der henvender sig til et bredt publikum.

**DER ER FLERE FORDELE
VED ET
UFO-NYT ABONNEMENT**

Bogens hovedafsnit handler om det daværende ægyptiske samfund, den store pyramides ydre og indre mål, rummenes placering i pyramiden, lovmæssigheden i målene og placeringen af kamrene, og endelig Hubert Paulsen's yndlings-teori om et ukendt kongekammer. Så foruden at være et godt reference-værk om pyramiden, gennemgår forfatteren sin teori om, at det oprindelig kongekammer endnu ikke er fundet. Dette argumenterer han for ved at vise det usandsynlige i, at et af de allerede fundne kamre skulle være kongekammeret, og samtidig giver hans geometriske teori om pyramiden en nøjagtig anvisning på, hvor det rigtige kongekammer skal findes.

Hubert Paulsen's teori er besnærende og kan bestemt ikke afvises. Og i hvert fald er argumenterne saglige. Teorien bryder ikke med de kendsgjerninger, vi i dag ved om det daværende ægyptiske samfund — i modsætning til de fleste andre mere eller mindre vilde teorier om Cheops-pyramiden, der totalt fornægter de ting, vi ved om Ægypten.

Bogen er ikke bare sat op på en pæn måde, men er også fyldt med forklarende og spændende illustrationer, og der er kun få trykfejl m.v. at finde.

Hvis man skal finde minusser ved bogen, må det være, at nyhedsværdien er ret ringe. Bogen når stort set ikke længere, end Jørgen Roos' film om Cheops-pyramiden nåede for år tilbage. Teorien om det endnu ikke fundne kammer er stadig ikke blevet bekræftet i praksis. Der mangler også en grundigere gennemgang af forfatterens geometriske system. De geometriske figurer virker uforståelige, især fordi der kun er lidt forklarende tekst.

Endelig er der i bogen originalcitater på engelsk. Selv om dette absolut er en fordel for engelskyndige, må det siges at være et minus, hvis bogen er beregnet for et bredere publikum.

Men på trods af dette er bogen absolut anbefalelsesværdig. Som reference-værk og som spændende læsning.

*Hubert Paulsen:
Den store Pyramide
Gyldendal, 1980.*

Per Andersen

En fra venstre hånd

Branner og Korch har udgivet en lille serie på 6 bøger om »verdens uløste mysterier«, og her iblandt har man naturligvis også en bog om UFOer. Bogen lægger ud med en let fordrejet udgave af Kenneth Arnolds observation fra 1947, og refererer så en del »klassiske« amerikanske sager meget kort. I kapitel 3 drøfter Collins så om UFOerne kommer fra andre planeter, og efter nogle gevaldige sidespring til »fortidsastronauter, Palenquer-relieffet og pyramiderne ved Gizeh, må han konstatere, at han ikke kan andet end stille nogle gevaldige spørgsmålstejn ved UFOernes oprindelse. Argumentationen er ret meget goddag-mand-økseskaft, idet han for eksempel besvarer spørgsmålet: Er UFOerne fra andre planeter? med bemærkningen: Hvis vi ser nærmere på nogle gamle beretninger, *kan* disse godt lede tanken hen på besøg fra rummet. - citat slut. Efter endnu et par gamle rapporter (— og det er da i parentes bemærket en udmærket idé at bringe sådan nogle, hvis man refererer korrekt!) får vi så at vide, at der findes tre grupper UFOer: flyvende tallerkener, som Arnolds; cigarformede UFOer og rapporter fra folk, som påstår at de har set eller talt med væsener fra rummet. Denne opdeling er en ny version af en gammel løgn - og det bliver den ikke mere sand af!

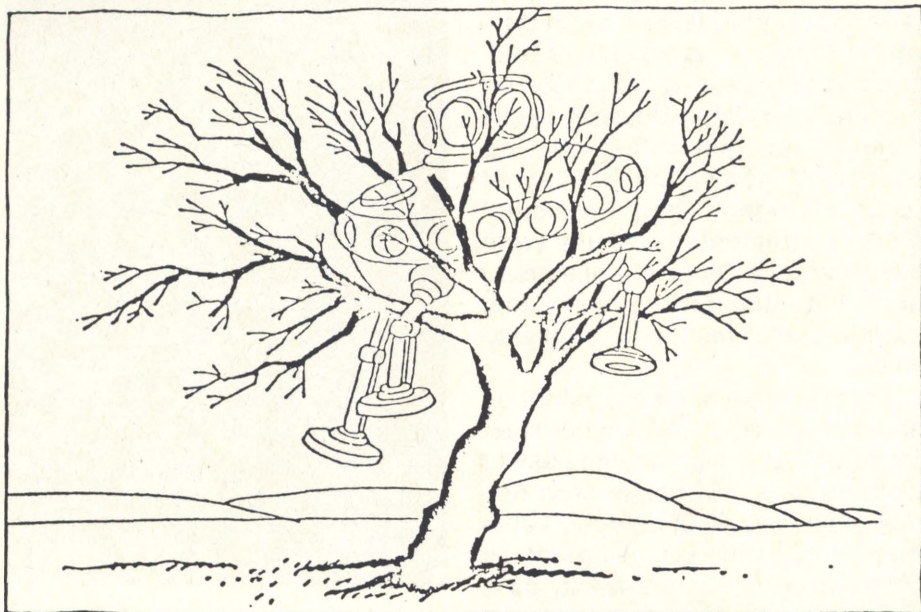
Bogen fortsætter så med et par referater af nærobservationer, og den slutter med det gamle argu-

ment: Når vi nu sender rumsonder ud fra Jorden, eller som der står: »... vi rejser til andre verdener, er det så for svært at tro, at andre væsener fra det ydre rum kan rejse til vores verden?« Forfatterens disposition af bogen er faktisk rigtig udmærket, men udførelsen bærer præg af at være venstrehåndsarbejde. Observationsreferaterne er sjuskede, og nogle steder direkte forkerte. Argumentationen er løs og usikker, og billedteksterne er i en klasse helt for sig. Dertil kommer så — selvfølgelig, skulle jeg næsten sige — at oversætteren også bidrager med et par »morsomheder«. Disse er dog ikke alene nok til at ødelægge indtrykket.

På plussiden skal nævnes, at bogen præsenterer sig pænt, med klare og store bogstaver og pænt trykte billeder. Desuden er der ingen stavfejl. Dette er dog ikke nok til, at jeg vil anbefale bogen — man kunne jo komme til at læse i den, og det skulle nødtigt ske!

*Jim Collins: UFO'er
Branner og Korch, 1980
48 sider, illustreret.
Ca. kr. 25.*

OJK.

SITUATIONSRAPPORT

Projekt Starlight

af Kim Møller Hansen

I UFO-NYT nr. 1, 1981 bragte vi en situationsrapport fra Projekt Starlight International (PSI) i U.S.A., der fortalte om PSI's seneste resultater med instrumentel sporing af UFO-fænomener. PSI's arbejde vil her blive nærmere omtalt på baggrund af nyligt indkommet informationsmateriale til SUFOI.

**Project
Starlight
International**

Projekt Starlights direktør Ray Stanford fortæller om PSI: »Vi var en lille gruppe videnskabsmænd i Texas, der i 1972 blev enige om, at spekulationerne i forbindelse med anekdotiske UFO-hændelser havde fjernet sig meget fra disse rapporters mulige værdi som bevismateriale. Da instrumenter er betydelig mere følsomme og fintmærkende og ikke har forudfattede meninger, hvilket kan være tilfældet med menneskelige undersøgere, besluttede vi, at arbejdskraft og kapital skulle bruges til at udvikle et fuldstændigt system af sporings- og registreringsudstyr. Udstyret skulle placeres et afsidesliggende og uforstyrret sted og arbejde døgnet rundt alle ugens dage. En central del af instrumenterne skulle være transportable. De skulle placeres i et mobilt laboratorium, der kunne køre til steder med livlig UFO-aktivitet«.

Dette system er nu en realitet og er placeret i Texas, 30 km nordvest for Austin. Den permanente base er placeret på et 160 hektar stort område mellem bakker og søer. Laboratoriet er i drift døgnet rundt og betjenes af PSI's mandskab på 5 lønede personer, deriblandt en

fuldtidsansat ingeniør. De ledende personer er Robert Dunnam, Samuel Young og Ray Stanford.

PSI koncentrerer sine ressourcer omkring det permanente laboratorium, fordi man har erfaring for, at der er større chance for at registrere UFO-fænomener ved gentagne målinger fra ét sted, i stedet for ustandseligt at køre fra det ene »UFO-bølge område« til det næste — altid et skridt efter UFOerne, der normalt kun optræder i kort tid hvert sted.

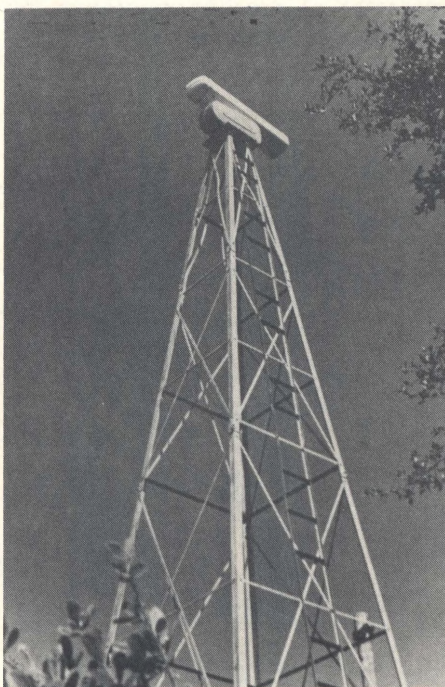

Fig. 1. Radar med en rækkevidde på 20 km.

Men PSI-folkene er altid klar til at rykke ud til et område med livlig UFO-trafik med det veludstyrede mobile laboratorium. Udstyret kan transporteres til ethvert sted i Nordamerika, men feltarbejde i det sydvestlige USA foretrækkes. Laboratoriet med mandskab kan lånes gratis af enhver seriøs og videnskabelig UFO-organisation i USA, forudsat at det kan dokumenteres, at der er en rimelig, vægtig grund til at flytte forskningsudstyret til det givne område.

Udstyret

Rapporterne om nærobservationer af UFOer rummer beskrivelser, der antyder, at UFOer skaber magnetiske-, radiobølge- og gravitationseffekter og forstyrrelser, samt usædvanlige barometerændringer, elektrostatiske fænomener, temperaturændringer og mærkelige lyde. PSI's laboratorium indeholder derfor udstyr, der tager højde for sådanne forhold. Herunder bl.a. magnetometre, gravimetre (tyngdemålere) fintfølede termometre og en parabolisk mikrofon på trefod tilsluttet avanceret forstærker- og optagerudstyr.

Alle registreringer på båndoptagere, videooptagere og kurveskriver foretages samtidig med, at der indkøres en tidsreference, som er vigtig, når de forskellige data skal sammenholdes.

Selv om det påstås, at nogle UFOer ikke kan registreres på radar, anvender laboratoriet en 360° radar med en rækkevidde på ca. 20 km. Den er i stand til at registrere flyvende objekter med selv et meget lille tværmål. PSI har planer om at udbygge systemet med flere radarer. (Se fig. 1)

Et apparat kaldet UFO/VECTOR (UFO/Video Experiment Console for Transitional Overt Response) kan afsende og modtage lyssignaler op til 2.5 megahertz. UFO/VECTOR'en udsender via en moduleret laserstråle et lyssignal med en meddelelse til det formodede UFO. Apparatet kan modtage ethvert vedvarende lyssignal, som et UFO måtte udsende som svar på laserkommunikationssignalerne. De modtagne signaler registreres og kan gengives på båndoptager eller på en TV-skærm. (Se fig. 2).

Medarbejderen som betjener UFO/VECTOR'en kan »sigte« med apparatet ved at se på et billede af UFOet på en TV-skærm, og ved hjælp af en lille »styrepind« kan han få billedet af UFOet til at falde sammen med et sigtemærke på TV-skærmen. Hvis videosigtemetoden skulle svigte, kan operatøren sigte direkte ved at anvende et teleskop. I så fald må han bære specielle briller, i tilfælde af at UFOet svarer med en skadelig lysstråle.

Man har valgt rødt laserlys som kommunikationsmiddel i stedet for radiobølger, fordi UFOer i flere tilfælde har forstyrret radiotransmission og/eller -modtagelse, og fordi man aldrig har registreret radiotransmission stammende fra UFOer (bortset fra radiofrekvensstøj). Derimod eksisterer der rapporter om UFOer, der har udsendt en laserlignende lysstråle mod jorden, personer eller et andet UFO.

Betydningen af PSI's UFO/VECTOR laserekspirimeter er i modsætning til det øvrige sporingsudstyr blevet let overdrevet af medierne og UFO-organisationerne i USA, fordi disse forsøg på kommunikation med eventuelt andre intelligensvæsner giver gode avisoverskrifter. PSI-folkene vil selv blive overrasket, hvis udstyret nogen sinde vil tjene til andet end at registrere og optage ikke-kommunikative UFO-lysimpulser.

Udstyret kan også afprøve hypotesen om, hvorvidt de formodede ændringer i atmosfærens tæthed omkring UFOer er i stand til at afbøje lysstråler.

Et 35 mm filmkamera og adskillige andre kameraer, hvoraf et har et indbygget diffraktionsgitter (der afbøjer lysstråler) til brug ved analyser af lysspektre, er placeret ved bestemte poster på forskningsom-

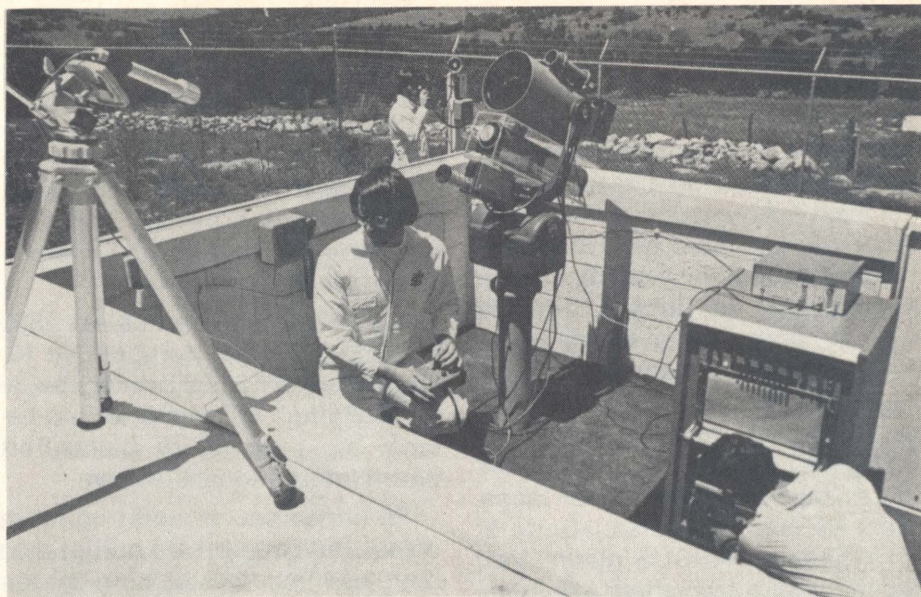

Fig. 2.

UFO/VECTOR instrumenterne ses her i midten af billedet til højre for en PSI-medarbejder, der sidder med kontrolpulten. Laseren er anbragt under et teleskop, der både tjener til betragtning af objektet med samtidig registrering på videobånd og til automatisk indstilling af laserstrålens retning til objektet.

rådet.

PSI anvender også en anden form for kommunikationssystem, som ses på fig. 3. Det er en stor cirkel på 30 meter i diameter bestående af 91 spotlights på hver 150 watt med en enkelt spot i centrum. Lysene er kodet elektronisk, så enkeltlys eller dele af cirklen kan lyse eller blinke efter fastlagte mønstre. Det skal tilføjes, at det *ikke* er et UFO-»lokkemiddel«.

I tilfælde af en nærobervation eller et tilfælde, hvor en person hævder at have været bortført (og hvorfor ikke også forført?) i et UFO, kan Projekt Starlights medarbejdere undersøge vidnets pålidelighed ved hjælp af en elektroencephalograf (EEG) til undersøgelse af hjernens elektriske impulser og en polygraf (»løgnetektor«).

Fig. 3: Kommunikationssystem bestående af 91 spotlights kodet efter fastlagte blinkmønstre.

Operation Argus.

PSI's største projekt hedder Operation ARGUS (Automatic Ringup on Geolocated UFO Sightings). Argus

er i den græske mytologi en kæmpe med mange øjne, som aldrig er tillukkede alle på én gang. På 3 nøje fastlagte poster på det 160 hektar store område er der placeret fototeodolitter (En teodolit er et vinkelmålingsinstrument), som kan filme et UFO, medens lysstråler i teodolittens lodrette og vandrette akse samtidig omkoder UFOets data på binær form (totalssystemet) til brug for PSI-computeren. Medens fototeodolitterne fodrer computeren med oplysninger om UFOet, skal operatørerne ved de 3 fototeodolitter sørge for, at UFOet er placeret nøjagtigt på sigtepunktet i en speciel sigtekikkert. Næsten samtidig med at computeren modtager oplysningerne, beregner den afstanden til UFOet, horisontalafstanden, højden og UFOets størrelse.

Derudover er computeren i stand til at udvælge et kort fra et lager af i forvejen indkodede luftfotos eller topografiske kort over det område, som computeren har beregnet, at UFOet flyver over el. er landet i. Dette kort eller luftfoto vises på en TV-skærm, hvor man samtidig kan se UFOets beregnede position. Dette kombinerede billede optages på videobånd for nærmere undersøgelse.

På denne måde kan PSI-mandskabet finde ud af, over hvilket terræn UFOet passerer eller svæver, og et eventuelt landingssted kan findes med stor nøjagtighed. Så selv om PSI's mobile laboratorium

ikke kan nå observationsstedet, før UFOet forsvinder, kan man ret hurtigt finde stedet og lede efter spor. (Se fig. 4).

Medens computeren behandler alle de indkomne data, ransager den også sin hukommelse for navne og telefonnumre på alle de frivillige deltagere i Operation ARGUS, som er bosiddende i det område, hvor det ukendte objekt ifølge beregningerne befinder sig i. Computeren kontakter via adskillige telefonforbindelser og via de mest benyttede amatørradiofrekvenser automatisk alle deltagerne. Når telefonen tages, siger en båndoptagelse: »Dette er en Operation ARGUS alarm. Vær venlig at gøre som aftalt!« Deltageren (lægmand, ingeniør, videnskabsmand m.m.) vil derefter gå udenfor til sin observationspost og forhåbentlig observere UFOet, tage billeder, gøre notater osv.

Computeren vil derefter udskrive navne og telefonnumre på de personer, som reagerede på telefonopkaldet, således at de senere kan kontaktes, hvis de »glemmer« at rapportere tilbage.

SUFOI har i adskillige år haft en telefonalarmeringskæde. Den styres fra Alarmcentralen i Aarhus, tlf. 06 19 88 90, og har med held været i funktion i flere tilfælde, hvor de få, men aktive alarmkædemedlemmer har kunnet be- eller afkræfte en UFO-observation. Men Alarmkæden har for få deltagere til at være rigtig effektiv. Hvis De har telefon og har lyst til at være med, så kontakt SUFOI's nærmeste repræsentant.

UFOer filmet fra Boing 747.

I weekenden den 6.—8. juni 1980 afholdt den amerikanske UFO-organisation MUFON (Mutual UFO Network) sin 11. kongres i Clear Lake City, Texas. Blandt de prominente foredragsholdere var Ray Stanford, som fortalte om PSI's udstyr, arbejde og foreløbige resultater.

Ray Stanford viste bl.a. en 2800 billeders farvefilm optaget den 12. december 1977 i 1.190 meters højde fra en Boing 747, som Stanford befandt sig i på vej til Dallas-Fort Worth International Lufthavn.

På filmen ses et mørkt og rundt objekt, der bevæger sig hurtigt mod højre på filmen. Netop som det forsvinder, dukker et andet objekt op — et cigarformet objekt med stor lysstyrke — der ser ud til at udsende intense lysstråler fra den ene ende, omtrent ligesom et romerlys. Lysstrålerne udsendes med en varighed på 1/6 til 1/24 sekund.

I de efterfølgende 28 måneder blev filmen nøje undersøgt. Man opdagede adskillige uforklarlige fænomener af utrolig kort varighed. I nogle tilfælde opstod og forsvandt fænomenerne næsten hurtigere, end det menneskelige øje kunne opfatte.

På f.eks. et enkelt billede af det mørke cirkulære objekt afsløres det, at objektet pludselig ændrer lysstyrke til at blive kraftigt lysende med et hvidt lys, der omfatter hele objektets overflade.

En anden film, optaget den 11. november 1974, viser nøjagtig den

modsatte effekt, nemlig et kraftigt lysende kugleformet objekt, der blinker ca. 30 gange i sekundet, hvilket giver en illusion om en konstant glødende lyskilde.

Det cigarformede objekt på december 1977-filmen udviser en effekt, som først blev opdaget senere. Af og til ser det ud til, at der i den omkringliggende luft dannes chokbølger, som forplanter sig udad med lydens hastighed. En anden usædvanlig opdagelse er tydelige mørke og lyse ringe omkring objektets akse. Ifølge Stanford er det for tidligt at sige noget endeligt om ringenes oprindelse, men det kan muligvis være et fænomen, som kaldes »Faraday rotation«, dvs. rotation af planpolariseret lys, der passerer gennem et magnetfelt. Opdagelsen af de periodiske lysstråler og de koncentriske ringe vil måske øge forståelsen af de fysiske kræfter, som kan forbindes med UFO-fænomenerne.

Stanford berettede på MUFON-kongressen om andre opdagelser, som vi omtalte i et tidligere nummer af UFO-NYT. Stanford afrundede sit foredrag med følgende ord:

»Hvis UFOerne er en fysisk realitet, kan vi registrere dem instrumentelt. Hvis vi får tilstrækkelige mange data om dem, kan vi studere deres fysiske natur. Og når vi objektivt og fordomsfrit studerer deres fysiske natur, vil vi måske kunne sige noget mere sikkert om dem, end vi kan nu alene ud fra det indsamlede rapportmateriale. — Altså lad os omhyggeligt undersøge de fysiske data. Det er ikke utænkeligt, at vi derved gør opdagelser, som kan være til stor gavn for menneskeheden gennem en ny forståelse af visse fysiske processer«.

Dokumentation?

Projekt Starlight har ikke hidtil været særlig meddelsom uden for USA's grænser om sit arbejde og resultater, hvilket begrundes med, at undersøgelserne er langvarige, og at man ikke har råd til at offentliggøre resultaterne. Når man læser om alle PSI's avancerede og dyre instrumenter, som er ganske enestående for en UFO-organisation, ville det være rart at vide, om de også fungerer efter hensigten — Altså, hvilke erfaringer har PSI gjort med springsudstyret? Oplysnin-

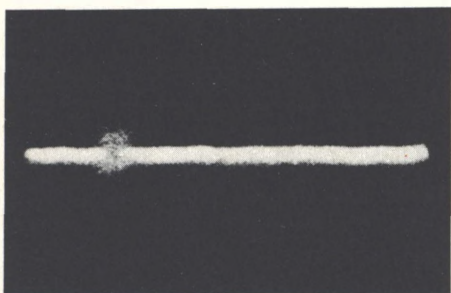
Fig. 4: Operation ARGUS. UFOets data ses indkodet på skærmen til venstre. På TV-skærmen til højre ses et kombineret billede af henholdsvis UFOets bane og det landområde, det er placeret over.

ger om dette vil være af stor værdi for andre seriøst arbejdende UFO-organisationer — og ikke mindst for SUFOI's Projekt FOTA, der har sporingsudstyr under opbygning.

Hvilke UFO-fænomener har PSI registreret, og hvad fortæller undersøgelse af de indsamlede data om UFOerne?

Dette foto er en 5 sekunders eksponering af et UFO, der svævede nær ved PSI's laboratorium i Austin, Texas. Observationen fandt sted den 10. december 1975 og varede omkring 10 minutter med start kl. 20.58.

Samme objekt som i fig. 5 fotograferet kl. 21.09. Objektet bevæger sig mod venstre i denne 8-sekunders eksponering. Bemærk den mærkelige »røgsky«. Den blev IKKE set af observatørerne men registreret på filmen. Objektet foretog et skarpt drej på 90° og forsvandt bag en nærliggende bakke.

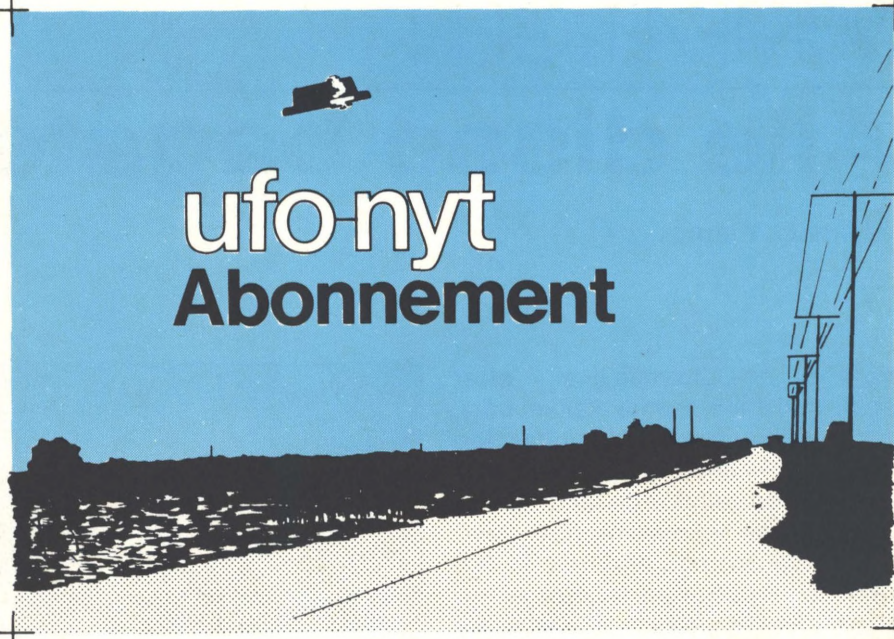
SUFOI modtager gennem udenlandske kilder og direkte fra PSI informationsmaterialer om PSI, men disse oplysninger er alle meget kortfattede og ikke særlig dybtgående. I betragtning af det høje videnskabelige niveau, som PSI siges at arbejde på, er det særdeles rimeligt at forvente, at PSI offentliggør sine resultater i veldokumenterede rapporter. Dette ville højne informationsniveauet på internationalt plan og forhindre unødigt dobbeltarbejde.

Så snart nye og veldokumenterede oplysninger dukker op, vil vi naturligvis bringe dem videre til UFO-NYTs læsere.

Kilder:

1. Journal UFO, nr. 2, sept. 1980
2. MUFON UFO Journal, nr. 149, juli 1980.
3. »Proceedings of the 1976 CUFOS Conference, 1976«.
4. UFO-NYT, nr. 4, 1976.

Der er flere fordele ved et

- * UFO-NYT sendes portofrit til døren 6 gange årligt.
- * Abonnenter kan købe SUFOI's bøger, særhefter, bånd m.m. med meget store rabatter.
- * Kvitteringen fungerer som medlemsbevis, der giver adgang til medlemsarrangementer.
- * Abonnementsprisen er kun kr. 85,- for hele årgangen — med 48 sider pr. nummer.
- * Der er også mulighed for fællesabonnement på UFO-NYT og Det Ukendte — 12 numre i alt (1 blad hver måned) for kun kr. 145,-; De sparer kr. 25,-!

JA — jeg vil gerne have alle medlemsfordelene som abonnent på UFO-NYT UFO-NYT + Det Ukendte
 — og vedlægger crosset check på kr. 85,- kr. 145,-
 — og har indbetalt beløbet på giro 9 11 77 25
 — og ønsker girokort tilsendt

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____ By: _____

KUPON sendes i kuvert (alm. brevporto) til:
SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte.

Hvis De ikke vil klippe i UFO-NYT, kan De blot indbetale beløbet på giro og notere, hvad De betaler for.

RUMFÆRGEN

Alle disse bagateller . . .

Af Iver O. Kjems.

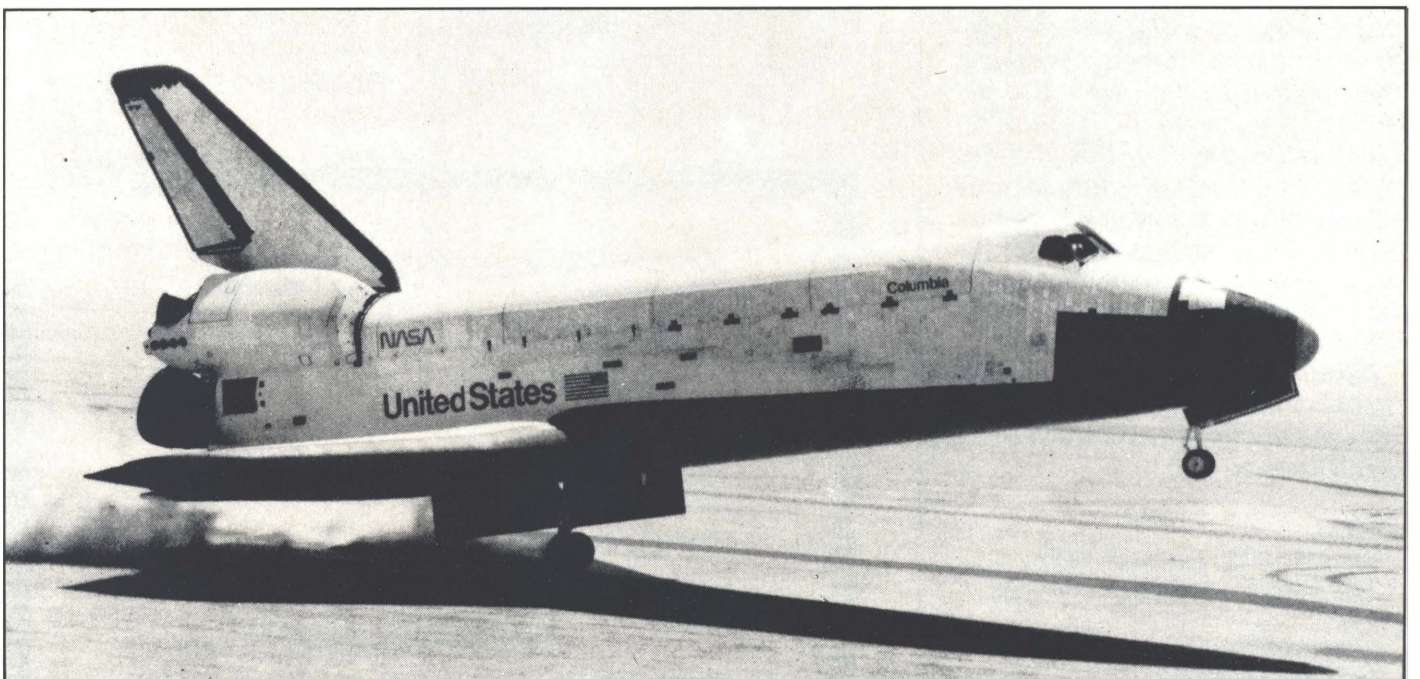
Rumfærgen Columbia skal — efter at have »slikket sine kakkel-sår«, der holdt verden i ånde under den første tur — snart op igen.

Efter den vellykkede landing den 14. april har teknikerne haft travlt med at gennemgå alle dele af fartøjet for fejl. Foruden de store og mere alvorlige problemer som for eksempel de kakkestykker (fra den varmebeskyttende kappe), der faldt af under opsendelsen, var der ifølge Jyllands-Posten ikke færre end 52 mindre problemer. Ét af disse var forårsaget af en papirclips, der svævede rundt i en batterikasse under rumfærden. Papirclipsen blev overset ved kontrollerne, inden Columbia startede, og der skete derfor en mindre kortslutning i batterikassen. Et reservebatteri kunne dog

Man kan se mærker fra turen ned gennem atmosfæren på nogle af kaklerne, der alle har påtrykt placeringsbetegnelse. De mørke felter under navnet er dog ikke kakkelhuller.

Columbia »fanget« i det øjeblik, hovedhjulene rørte landingsbanen på Edwards flyvebasen i Californien.

sørge for en uafbrudt strømforsyning.

De amerikanske rumforskere anser de 52 små problemer for at være så ubetydelige, at rumfær-

gen efter deres opfattelse sagtens kunne være sendt op igen længe inden den næste fastlagte tur, der efter planerne skal indledes 30. september. »Vi kunne såmænd

sende den op i dag, om det skulle være,« siger Joseph E. Mechelay, chefen for de teknikere, der i tiden siden landingen har vurderet Columbia's »helbredstilstand«.

Hvorfor nøjes med at læse UFO-NYT?

Bestilling sker lettest ved indbetaling af beløbet + kr. 5,00 (ekspedition/porto) til giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Skriv venligst på modtagerdelen, hvad der bestilles.

... når der er masser af andre gode tilbud!

Synspunkter — Tre UFO-artikler. Om UFOer og kuglelyd, rapportmaterialet og UFO-observatører. 60 sider, ill. BEMÆRK — STÆRKT NEDSAT PRIS kr. 14,00

Per Andersen: Projekt UFODATA — Et System til Elektronisk Databehandling af UFO/IFO Rapporter. Rapport om Projekt UFODATA, databehandlingen af rapporterne og det internationale samarbejde på dette område. Ill. Medlemspris kr. 7,50

Ribera/Farriols: UFOs i Fokus. Stærkt omdiskuterede observationer i Spanien — udløber af UMMO-sagen. 182 sider, ill. NÆR UDSOLGT. Gammel bogladspris kr. 46,50. Vi sælger den for kr. 34,50

Hans Voigt: UFO-detektorer. Velskrevet rapport om brugen af UFO-detektorer. Uundværlig for enhver med interesse for dette område. 38 sider, illustreret. Medlemspris kr. 15,00

Kim Møller Hansen: UFOer over New Zealand. En af de senere års bedste UFO-hændelser skete omkring nytåret 1978 ved New Zealand. UFOerne blev visuelt iagttaget, opfanget på radar, filmet — og beskrevet i denne rapport. 75 sider, rigt illustreret. Medlemspris kr. 20,00

Sherman J. Larsen: UFOer tæt på. Let læselig bog, der giver en saglig og ajourført redegørelse for, hvad vi i dag ved om UFO-fænomenerne. 92 sider, rigt illustreret med farvebilleder. Medlemspris kr. 59,50

UFO-emblem. Et elegant og diskret emblem i fornem guldsmedekvalitet. 26 mm bredt — med nål eller broche. Medlemspris kr. 26,50

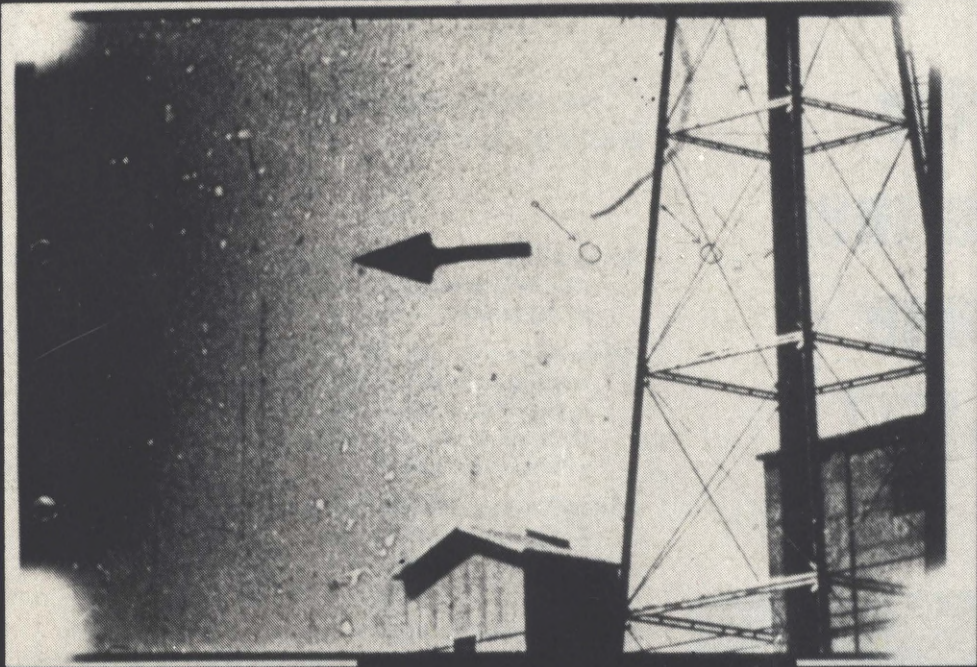
Klodernes Kamp. Kasettebånd med det originale radiohørspil af Orson Welles efter roman af H. G. Wells (engelsk-sproget). Medlemspris kr. 25,00

UFO Encounters. Dobbeltalbum (2 plader) med 90 minutters optagelser af UFO-interviews. Hør bl.a. Jimmy Carter, Kurt Waldheim, Allen Hynek, Jacques Vallee, astronaut Gordon Cooper og berømte UFO-vidner som Betty Hill, Kenneth Arnold og mange flere. Engelsksproget Pris kr. 110,00

Ældre årgange af UFO-NYT

Årgang 1972, 252 sider. Pris kun kr. 25,00
Årgang 1973, nr. 3, 4, 5 og 6. Pris kun kr. 30,00
Årgang 1974 UDSOLGT
Årgang 1975, nr. 3, 4, 5 og 6. Pris kun kr. 35,00
Årgang 1976, nr. 2, 3, 4, 5 og 6. Pris kun kr. 45,00
Årgang 1977. 264 sider. Pris kun kr. 45,00
Årgang 1978. 268 sider. Pris kun kr. 45,00
Årgang 1979. 268 sider. STÆRKT NEDSAT PRIS kr. 50,00
Årgang 1980. 260 sider. Pris kun kr. 75,00

810717 B

Læs i
næste
nummer:

- **Filmoptagelser - nye facts**
- **UFOnauterne - ser de sådan ud?**
- **Kinesiske rapporter**
- **UFOer i dansk TV**

